

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 22

Ple del Parlament

Sessió 15, segona reunió, dimecres 18 de desembre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al president de la Generalitat sobre la qüestionable situació de normalitat política arran de les darreres actuacions del Govern	3
317-00045/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'intent de relegar la literatura catalana en el batxillerat i altres modificacions curriculars	5
317-00047/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva posició amb relació a la condecoració de la primera ministra italiana per part del president del Govern espanyol	6
317-00041/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat de garantir el subministrament d'energia elèctrica arran de la planificació de tancament de les centrals nuclears	8
317-00043/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aprovació i l'aplicació d'un règim sancionador en matèria d'habitatge	9
317-00042/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre garantir els drets de la majoria de la població i evitar els privilegis d'una minoria	11
317-00046/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la prioritització d'una agenda política i institucional sotmesa a l'Estat	13
317-00048/15	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la situació política, econòmica i social el 2024 i les línies estratègiques del Govern per al 2025	14
317-00044/15	
Pregunta al Govern sobre la situació dels mitjans de comunicació públics	15
310-00077/15	
Pregunta al Govern sobre la qualitat de l'aire	16
310-00082/15	
Pregunta al Govern sobre el projecte pilot per a la cerca de famílies acollidores	18
310-00083/15	
Pregunta al Govern sobre la interconnexió de les conques fluvials per a la gestió dels períodes de sequera	20
310-00073/15	
Pregunta al Govern sobre la situació del sector primari	21
310-00081/15	

Pregunta al Govern sobre les necessitats educatives del 2025 i les prioritats pressu-postàries 310-00071/15	23
Pregunta al Govern sobre la dificultat d'accés a l'habitatge 310-00070/15	25
Pregunta al Govern sobre la planificació del curs educatiu 310-00078/15	27
Pregunta al Govern sobre el patrimoni cultural 310-00079/15	28
Pregunta al Govern sobre el currículum del batxillerat per al curs vinent 310-00080/15	30
Pregunta al Govern sobre les mesures i les partides previstes per al finançament i la millora del manteniment i de la qualitat del servei prestat a les residències per a la gent gran 310-00084/15	31
Pregunta al Govern sobre la campanya de comunicació del Departament d'Igualtat i Feminisme per unes festes sense estereotips de gènere 310-00074/15	33
Pregunta al Govern sobre la universalització de l'educació en l'etapa de zero a tres anys 310-00075/15	35
Pregunta al Govern sobre el present i el futur del sistema sanitari públic 310-00076/15	36
Situació de compatibilitat de diputats 234-00001/15, 234-00002/15, 234-00005/15 a 234-00027/15, 234-00029/15 a 234-00073/15, 234-00075/15 a 234-00124/15 i 234-00126/15 a 234-00140/15	37
Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat perquè informi sobre els acords de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública 361-00006/15	38
Compareixença del president de la Generalitat perquè informi sobre els acords de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública 350-00003/15	38
Interpel·lació al Govern sobre la política energètica 300-00055/15	71
Interpel·lació al Govern sobre l'equiparació salarial 300-00056/15	78
Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Administració de la Generalitat 300-00059/15	84
Projecte de llei de l'agència d'atenció integrada social i sanitària de Catalunya (debat de totalitat) 200-00003/15	91

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 15.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i la consellera de Cultura.

El president

Molt bon dia. Es reprèn la sessió. Vagin ocupant els seus escons, si us plau...

Abans de començar, una informació rellevant: avui, a la seu del Parlament, a la sala 10, hi ha instal·lat el Banc de Sang i Teixits i estan fent una recollida de sang aquí, al Parlament de Catalunya. I, per tant, simplement trasllado a ses senyories aquesta informació, per tal de poder-los motivar a que puguin donar sang. Si ho han fet d'altres vegades, doncs tornar-hi; si no ho han fet mai, entrar en aquesta dinàmica positiva. Ara la Mesa ens hem reunit justament amb els responsables del Banc de Sang, i ens deien que una de cada quatre persones de Catalunya, un de cada quatre ciutadans, al llarg de la seva vida rebrà sang, i, per tant, aquesta és una expressió molt immediata, molt rotunda, de solidaritat i d'un altíssim sentit de civilitat.

Dit això, el primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la qüestionable situació de normalitat política arran de les darreres actuacions del Govern

317-00045/15

I comencem amb la primera pregunta, que és sobre els darrers esdeveniments polítics, i la formula el diputat senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts.

Albert Batet i Canadell

Molt bon dia a tothom i bona hora. President del Parlament, president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades. Si em permeten, en aquesta última sessió de control de l'any farem una mica d'esperit nadalenc, una sèrie de desitjos que espero que el president de Catalunya també comparteixi.

El primer és que la consellera Niubó no segueixi el camí del conseller Cambray i vagi canviant d'opinió cada vint-i-quatre hores, ja sigui per defensar la literatura catalana als currículums o l'obertura o no dels centres docents. El sistema educatiu a Catalunya necessita estabilitat, estabilitat i confiança, que en aquests moments no es donen.

Desitgem que el conseller Ordeig defensi la pesca catalana. Portem quinze dies que el conseller ha dimitit d'aquesta defensa i l'ha entregat totalment al ministre espanyol del PSOE. I ja veiem les decisions que hi han hagut, que posen en risc els quinze dies més importants dels pescadors, que són aquests quinze dies de Nadal i que posen en risc el sistema econòmic de la pesca catalana.

Desitgem que el Govern de Catalunya defensi les inversions a Catalunya, ja no només les de l'Estat espanyol, del govern espanyol, sinó les inversions empresarials.

De rodalies ja ho donaríem per descomptat, ja veiem com va. Però les inversions empresarials necessiten seguretat jurídica. I sense seguretat jurídica no hi ha l'estabilitat necessària per a aquestes inversions empresarials, ja sigui la vall de l'hidrogen verd a Tarragona o el projecte del Hard Rock, o el vehicle elèctric, tan important per a la comarca del Baix Llobregat.

Defenseu que el Govern respecti i escolti el conseller de política lingüística perquè el Govern s'expressi sempre en català. Que el principal mèrit del president a la Conferència de Presidents no sigui que la pròxima Conferència de Presidents es faci a Barcelona.

I defenseu que s'apliqui la llei d'amnistia, com deia el president Puigdemont, no només jurídicament, sinó també políticament.

Per això, president, li preguntem, davant d'aquest desori, si creu que hi ha normalitat a Catalunya.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Batet, l'esperit nadalenc ens uneix. Jo també vull acabar aquesta darrera sessió de control i respondre els seus desitjos de l'any. No pateixi, que defensarem l'escola catalana; no pateixi, que defensarem i defensem els pescadors. Les inversions a Catalunya, l'efectivitat de la llei d'amnistia. Sempre he demanat respecte per les decisions que es van prendre al Congrés dels Diputats. I miri, a mi m'agradaria que aquestes festes de Nadal tothom pogués ser a Catalunya. Per això els diputats del PSC van votar —com els del seu grup polític—, nosaltres vam votar la llei d'amnistia. A mi m'agradaria això i crec que és el que hauria de passar.

I jo també, si m'ho permet, vull formular un desig a les portes de Nadal de cara a l'any vinent. A mi m'agradaria també saber on és seu partit. És relativament senzill, no? El seu partit està amb VOX i el PP o està amb els partits de progrés? El seu partit està amb la dreta de Madrid o està amb la majoria de Catalunya? El seu partit està amb aquells que volen illegalitzar-los a vostès perquè defensen un plantejament —que jo no comparteixo, però que tenen tot el dret de defensar— que és la independència de Catalunya, amb aquells que volen revertir la llei d'amnistia o està amb aquells que la defenseu? Un desig senzill de respondre.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Que el president faci de president i no del cap de l'oposició. Junts per Catalunya està molt clar on està, que és defensant Catalunya i fent la feina que vostès no fan a Madrid, defensant els interessos de tots els catalans.

Miri, president, la seva complicitat amb els reis espanyols no impedirà que els Reis d'Orient li portin carbó.

Bon Nadal a tothom.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Se m'enfardà la consellera Paneque amb això del carbó, perquè és una energia, diguem-ne, que hem de substituir, (*rialles*) però ho accepto amb *fair play* el que em diu vostè. Molt «en sèrio», jo voldria que aquestes festes de Nadal, que són uns dies especials, tothom fos a Catalunya, i soc molt sincer amb això. No tinc res més a dir.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'intent de relegar la literatura catalana en el batxillerat i altres modificacions curriculars

317-00047/15

I la formula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. President Illa, no devien entendre gaire res de la setmana passada, em fa l'efecte, o potser no ens vam explicar gaire bé. Tercera setmana, pel cap baix, que exigim rectificacions del Govern. Aquesta és la seva pretesa normalitat? Fer-se fotos amb institucions espanyoles mentre rebaixen la sobirania i l'autogovern del país? Ara li ha tocat a la literatura catalana. President, per què el seu Govern ha intentat relegar-la al currículum de batxillerat?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Jové. Vull ser clar. El meu Govern no juga ni amb la llengua ni amb la literatura catalana. Els acords al meu Govern es prenen al Consell Executiu. El Consell Executiu va prendre un seguit d'acords amb relació a l'educació primària. Cap acord amb relació a secundària ni a batxillerat.

I li dic més, treballarem perquè els alumnes que estudiïn, que cursin estudis de primària i de secundària a Catalunya puguin veure homologats els seus estudis, però hi haurà una defensa explícita i clara de la llengua i de la literatura catalana com a especificitat, singularitat, personalitat i identitat de Catalunya, tot el que té a veure amb el català. Amb això no dubti. I ho va deixar clar, crec, ahir la consellera, i aprofito la seva pregunta per deixar-ho clar. En aquest tema, les idees les tenim com a Govern i les tinc jo particularment clares.

Més enllà d'això, les humanitats, per trajectòria personal, per formació personal, és una aproximació molt personal que faig d'aquest tema, les humanitats trobaran sempre en mi un aliat. M'agradaria que hi hagués més presència. Això no depèn només de mi, però m'agradaria que hi hagués més presència, no de la literatura catalana i de la llengua, de les humanitats en general.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. La rectificació era indispensable, perquè miri, com menys ambició política tinguin, més hauran de rectificar. Aquesta serà la màxima de la legislatura si vostès persisteixen a narrar-la a la contra del país.

Anar a la contra de la literatura catalana és anar en contra de fomentar l'aprenentatge en llengua catalana, a la contra de la cultura i a la contra del llegat literari del país. I, efectivament, president, vostè ho deia: la consellera Niubó ahir va anunciar que feia marxa enrere. Si ahir aquesta era una línia vermella en roda de premsa, ja ho hauria d'haver estat dilluns. De fet, ho hauria d'haver estat sempre. Menys bona sintonia amb ministeris espanyols i més ambició per defensar Catalunya.

El Govern se'n desdiu, perquè els han atrapat imponent per la porta del darrere canvis en el currículum de batxillerat, i això és governar d'esquenes a la gent, i és especialment greu fer-ho a la contra de la comunitat educativa.

President, és preocupant que cada cop que parla amb un representant polític espanyol, Catalunya perdi competències. Què van acordar divendres a la Conferència de Presidents a Santander? Van pactar amb el PSOE aquests canvis sense fer soroll i posar catifa vermella al ministeri o van anar més enllà rebaixant el pacte que tenim sobre el finançament singular?

President, menys fotos, menys renunciïes i més defensar i aplicar els acords que sí que van a favor de la gent. Com menys ambició nacional i social tinguin, més hauran de rectificar. Diguem-ne oli d'oliva, diguem-ne integrar la policia espanyola i la Guàrdia Civil al 112, diguem-ne empassar-se que la literatura catalana quedi en posició de segona.

President, de veritat, rectifiqui el rumb. Miri al seu voltant i compti escons. No tenen la majoria per imposar i aplicar el seu programa. I ara que venen aquestes dades tan especials, que recordaven amb el senyor Batet, potser vostè li ha demanat als Reis d'Orient estabilitat i pressupostos. Nosaltres volem que li portin rectificacions i compliments.

President, molt bones festes, però poques vacances. Tenen molta feina a rectificar i a complir, i cada vegada menys temps.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Començant pel final, als Reis d'Orient..., encara no he fet la carta, però sí que els hi demanaré estabilitat, pressupostos. Això no depèn només de mi. Sobretot els hi demanaré pau. Pau per tots els conflictes bèl·lics que hi han.

Sobre la presència del català, de la literatura catalana i del català. Jo ja he dit el que havia de dir en aquesta qüestió. El Govern no ha rectificat perquè no havia pres cap decisió com a Govern, però tampoc vull entrar en un debat nominalista; si vostès se senten satisfets amb què..., el Govern defensarà la presència del català i de la literatura catalana com a especificitat del model català a l'ensenyament secundari i batxillerat.

Sobre la Conferència de Presidents. Jo vaig anar a fer dues coses. A explicar que l'habitatge és una prioritat del meu Govern i les mesures que hem pres, el nostre pla d'habitatge que hem fet, i a defensar el finançament singular de Catalunya.

I el vaig defensar com un finançament singular que no busca cap privilegi, que busca els recursos que Catalunya necessita, i el vaig defensar com un model solidari amb la resta de territoris enfront de la insolidaritat d'aquells que practiquen la deslleialtat fiscal. I vaig ser educat però contundent, i crec que tots els meus col·legues em van entendre.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la seva posició amb relació a la condecoració de la primera ministra italiana per part del president del Govern espanyol

317-00041/15

I la formula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Nos sumamos, evidentemente, al deseo de una feliz Navidad para todos.

El Gobierno de Pedro Sánchez ha decidido condecorar a la primera ministra italiana Giorgia Meloni. ¿Cómo lo ve?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Como un acto de cortesía institucional entre dos gobiernos de dos países de la Unión Europea.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. El Gobierno Sánchez, efectivamente, ha decidido condecorar a la primera ministra italiana Giorgia Meloni, y no lo ha hecho de cualquier manera, lo ha hecho con la más insigne y lustrosa de sus condecoraciones, la Gran Cruz de la Orden de Isabel la Católica. El problema no es que condecoren a Meloni, que a mí me parece estupendo. El problema son ustedes y su hipocresía.

Recientemente, presentaban, con toda la solemnidad del mundo, en el Parlament de Catalunya su «pacte antifeixista» suscrito por Esquerra, Comuns Junts, CUP y PSC. He revisado el video de la presentación. Es buenísimo. Aparecen en él todos ustedes poniendo morritos de honda preocupación y, a continuación, empieza la ristra de ñoñerías y cursiladas grandilocuentes: «Es un deber moral evitar el auge de la extrema derecha.» «La democracia está en peligro.» «Nos jugamos la convivencia.» Y, efectivamente, se comprometen a no dialogar ni colaborar con la extrema derecha. Y eso lo cumplen: ni dialogan ni colaboran, no; les condecoran. En fin, que a otro perro con ese collar, señor Illa. Ya no cuela. Ustedes no tienen ni principios ni valores, tienen solo intereses. Y, si por mantenerse en el poder le tuvieran que dar la Creu de Sant Jordi a Donald Trump por su apuesta inclusive feminista, se la daban sin pestañear.

En cualquier caso, señor Illa, este episodio nos ofrece una ventaja: la próxima vez que pongan morritos de honda preocupación por el auge de la extrema derecha, les mandaremos educada, centrada y moderadamente a freír espárragos.

Muchas gracias.

(Remor de veus.)

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Doncs jo no l'envio a vostè a fregir espàrrecs, però li dic que no dialogaré amb els que practiquen discursos d'odi. I que, vostè, si es pensa que per un gest de cortesia institucional d'un altre Govern..., això a mi m'impedeix o modifica o matisa la meva política al respecte, doncs, va molt equivocac.

Crec que soc clar en el que he dit. Crec que el meu Govern té clar el full de ruta: un govern de progrés; amb uns acords d'investidura que em comprometen i que compliré; amb obertura al diàleg amb aquelles formacions que tenen plantejaments polítics diferents, que jo no comparteixo, però que respecto –Junts per Catalunya, el seu grup–, i amb una línia vermella amb aquells que practiquen discursos que, des del meu punt de vista, són discursos d'odi. Això és així, seguirà sent així, li agradi a vostè o no li agradi.

I no m'impedeix acabar desitjant-li també a vostè un bon Nadal.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la capacitat de garantir el subministrament d'energia elèctrica arran de la planificació de tancament de les centrals nuclears

317-00043/15

I la formula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señor Illa, recientemente conocimos que Red Eléctrica había ordenado por segundo día consecutivo un apagón a la industria, un apagón fruto de la falta de electricidad. Esta medida se tomó, en última instancia, y de manera urgente, para evitar que cientos de miles de familias tuvieran que sufrir apagones de luz en sus domicilios o que tuvieran grave riesgo de poder calentar sus hogares.

Todo ello fue fruto de la escasa producción de energía, entre otras cosas, producido por los constantes parones que sufre la central nuclear de Ascó en Tarragona. Llega el frío y ya tenemos problemas de suministro y se empiezan a desenmascarar las consecuencias de esa transición energética que todos ustedes impulsan.

Y, ante eso, yo quiero preguntarle: ¿cómo piensa garantizar el suministro de los catalanes en este invierno?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El subministrament d'energia elèctrica a Catalunya no està en risc i està més que garantit. Ignoro els detalls concrets de l'incident que vostè menciona, me n'informaré, però ja li puc assegurar amb plenitud de garanties que el subministrament elèctric, afortunadament, a Catalunya està garantit.

Cosa diferent és que, efectivament, portem un endarreriment en la transició energètica i en l'aposta per les energies, la implementació d'energies renovables, energia solar i energia eòlica en particular. I per això el meu Govern, també en aquesta mateixa cambra, ha explicat quina política seguirem per reforçar l'energia eòlica i l'energia solar a Catalunya. És un actiu que ens permetrà tenir energia més barata, més econòmica i que, per tant, serà també un vector competitiu per a la nostra indústria i per al sector empresarial.

Vostè defensa l'energia nuclear. Jo només li puc dir que subscriu els compromisos contrets per les pròpies empreses productores d'energia nuclear a Catalunya i pel Govern d'Espanya, en el marc també dels acords de la Unió Europea per apostar per una energia verda. És a dir, nuclear i solar. Aquesta és la nostra aposta. Vostè pot no compartir-la, però aquesta és la nostra aposta. I aquesta aposta no posa en risc, hi insisteixo, la seguretat de subministrament elèctric a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Nos ha quedado muy claro que el modelo que usted impulsa de transición energética es claramente acabar con la energía nuclear. Y eso nos va a llevar, sin duda alguna, como ha pasado, insisto, hace pocos días, a la dramática situación incluso de tener que elegir entre mantener la producción de nuestra industria o elegir mantener calientes los hogares de los catalanes.

Ese modelo de transición energética, señor Illa, ya le avanzo que va a ser la ruina, la ruina para los catalanes y especialmente para la industria. Porque ustedes siguen obcecados en criminalizar la energía nuclear, mientras numerosos países de Europa, muchas regiones también de Europa, están dando marcha atrás. Reconocen a la energía nuclear como una energía limpia –algo que tanto les preocupa–, necesaria y eficaz, y especialmente en nuestra tierra, donde más de la mitad de la energía proviene de la energía nuclear.

Aun así, usted, señor Illa, está dispuesto a cerrar las centrales nucleares, comprometiendo el suministro, aunque lo niegue. Y lo más grave de todo ello es que incluso va a generar el cierre de seis mil puestos de trabajo directos que están asociados a las nucleares en Tarragona. Es decir, que su fanatismo nos conduce a la ruina, va a provocar que las familias tengan encarecidas sus facturas de suministros, va a precarizar los empleos de muchos catalanes y, en definitiva, una vez más, sus políticas fanáticas en términos climáticos van a condenar a Cataluña a una falta de prosperidad.

Evidentemente, hemos de apostar por las renovables, efectivamente, pero siempre y cuando se garanticen los suministros a la industria y a los hogares. Y eso pasa por alejarse del fanatismo, por mantener y por ampliar la energía nuclear en Cataluña. Aún está tiempo de rectificar, señor Illa. Hágalo por el bien de todos.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Amb tota franquesa, no em sento massa reconegut en aquest adjectiu de..., que m'atribueix o aquest qualificatiu de «fanatisme» en política energètica, jo lo que sí que li puc dir és que les idees les tenim clares.

Catalunya té recurs de vent, té recurs de sol; té capacitats per poder tenir energia verda –eòlica i solar–, la suficient, la que necessitem, a bon preu. És una energia neta, verda, amb molts més avantatges que l'energia nuclear, que jo no la criminalitzo, però que crec que és una aposta equivocada. Crec que l'aposta que ha de fer Catalunya, decidida, amb més vigor que el que hem fet aquests darrers deu anys, és apostar, hi insisteixo, en l'energia verda eòlica i solar. I això és el que estem fent. A partir d'aquí, també vull dir que el subministrament està garantit, elèctric, a Catalunya, només faltaria! Està garantit. I la seguretat de subministrament també. Que si hi ha moments que hi han puntes, puguem garantir que en tenim.

Aquest és el camí que té el Govern en aquesta política en particular.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'aprovació i l'aplicació d'un règim sancionador en matèria d'habitatge

317-00042/15

I la formula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, el maig del 23 es va aprovar al Congrés dels Diputats la llei que preveu la regulació dels preus del lloguer i el març vinent farà un any que a Catalunya es va posar en marxa aquest control de preus amb l'aprovació de l'índex de preus de referència i amb les zones de mercat tensionat.

Però n'hi ha un element, un element que és imprescindible i que encara no s'ha aprovat per poder fer efectiu veritablement aquest control de preus. I m'estic referint

al règim sancionador; un règim sancionador que hauria d'haver estat inclòs a la llei inicial, com vam reclamar, però que el Partit Socialista no va voler, i també un règim sancionador que necessita un equip com a mínim de cent inspectors perquè pugui aplicar-lo.

Sap vostè que aquesta és una de les nostres exigències en les negociacions de pressupostos, però, sent realistes, aquestes negociacions no van tan ràpides com caldria i les necessitats de la gent no poden esperar. Per això, president, la pregunta és clara: volem saber si el seu Govern està disposat a prioritzar l'accés a l'habitatge i aprovar de manera immediata aquest règim sancionador perquè pugui començar a aplicar-se al mes de gener.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyora Albiach, efectivament, l'habitatge és una política de les principals del meu Govern, i ho he dit diverses vegades. La principal..., la qüestió que més afecta la igualtat entre els ciutadans. Per això, hem desplegat una política ambiciosa que vaig tenir ocasió de poder compartir amb els meus col·legues d'altres comunitats autònomes aquest divendres passat a Santander, que requereix col·laboració entre moltes administracions i que s'ha d'anar desplegant amb vigor i sense tremolor de cames.

En aquest sentit, i anant al que vostè em demana i em pregunta, li responc afirmativament. És a dir, el 2025, Catalunya serà la primera comunitat autònoma d'Espanya a disposar d'un règim sancionador per enviar un missatge clar als que vulguin especular. La llei està per complir-se i els habitatges són per viure-hi. Aquesta és la prioritat. Per tant, desplegarem i aprovarem, al marge de la llei d'acompanyament dels pressupostos, un règim sancionador. Ho farem al més aviat possible. Aquest any 2025 la consellera Paneque i el departament seu ho han estudiat, i ens posem en marxa, com li dic, per tenir-ho al més aviat possible.

Crec que és una mesura, en aquest moment, absolutament necessària. I també, evidentment, dotar dels recursos humans per fer efectiu això. Les lleis estan per complir-les.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Doncs gràcies, president. Jo crec que és una bona i sobretot una necessària notícia. També li dic que l'any 2025 és molt llarg i nosaltres sí que voldríem que aquest règim sancionador comencés a treballar al gener.

També li dic que sí que ens agradaria també..., i demanem que, abans que el Govern aprovi aquest decret, els comuns voldríem treballar-hi conjuntament i acordar-lo amb vostès, perquè som conscients de la necessària efectivitat d'aquest decret, d'aquest règim sancionador, perquè no hi pot haver ni una esclatxa. I perquè veritablement funcione necessitem que siga garantista amb els llogaters i amb les llogateres; també l'Administració ha de poder actuar d'ofici i, sobretot, les sancions han de ser veritablement dissuasives per plantar cara als especuladors.

I si aquesta sessió de control sembla que va de desitjos de Nadal, nosaltres desitgem i sobretot treballem perquè tothom tinga un habitatge digne i perquè Catalunya lideri la lluita contra l'especulació i pel dret a l'habitatge.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Diu que a vostè se li fan llargs els anys; a mi se'm fan curts. (*Rialles.*) No ho sé, deu ser l'edat o la molta feina que hi ha, però, en fi, comparteixo el seu bon desig perquè el 2025 serveixi per avançar en moltes matèries. En particular, a mi m'agradaria que servís per avançar en matèria d'habitatge, hi insisteixo, un problema important, no exclusiu de Catalunya, però, en tot cas, un problema rellevant, rellevant aquí.

Jo crec que podem fer moltes coses des del Govern. Crec que..., sincerament, penso que tenim un full de ruta o un pla, en aquest sentit, clar; oberts a que vostè i altres grups que vulguin fer-ho –el seu grup i altres grups– puguin enriquir-lo i millorar-lo. I oberts també no només per aquest règim sancionador, sinó per qualsevol mesura que puguem consensuar, que és apta i bona i eficaç, eficaç també per garantir el dret d'accés a l'habitatge als ciutadans de Catalunya.

Gràcies.

El president

La següent pregunta sobre la situació política...

Pregunta al president de la Generalitat sobre garantir els drets de la majoria de la població i evitar els privilegis d'una minoria

317-00046/15

...la formula la diputada senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laia Estrada Cañón

Senyor Illa, vostè ha assegurat en diverses ocasions que vol governar per a tot-hom. En fa bandera. Nosaltres pensem que això no és possible perquè garantir els drets de la majoria de la població requereix acabar amb els privilegis d'una minoria. Ens agradaria saber com pensa fer-ho.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No ho veig com a coses incompatibles. Jo, quan dic que vull governar per a tot-hom, vull dir que el meu Govern intenta, i crec que ho assolirà, ser un govern no sectari. És a dir, que, amb independència del plantejament polític que tinguin els ciutadans de Catalunya, pensin de la manera que pensin, tinguin el plantejament que tinguin, el Govern ha de donar resposta a les seves inquietuds i els ha de tenir en consideració a l'hora de formular les polítiques.

Ara, jo no faig polítiques a favor dels privilegis, faig polítiques en contra dels privilegis. És a l'arrel de la meua manera de..., del meu pensament polític. Jo treballo per la igualtat. I, per tant, hi ha poques coses que m'irritin més que els privilegis. I intento combatre'ls. I, per tant, no ho veig com a incompatible: governar per tot-hom, acceptant la pluralitat, les diferents maneres de pensar que hi pugui haver en política, que al final són els ciutadans els que dictaminen quina creuen que és la més apta, la millor, en un moment determinat per governar el país. Però nosaltres no només no estem a favor dels privilegis, sinó que estem en contra dels privilegis; intentem fer polítiques a favor de la igualtat i contra els privilegis. De fet, crec que el concepte d'igualtat és el més determinant en aquesta dècada d'aquest segle, en aquesta tercera dècada del segle XXI.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Senyor Illa, doncs no se n'està ensortint. I és que no és possible, no es pot governar alhora per aquells que tenen interessos que no són diferents, sinó que són contraposats.

Miri, un dia votaven a favor d'eliminar els privilegis fiscals del Hard Rock i l'endemà mateix aprovaven un punt per facilitar l'aprovació del seu pla director urbanístic, que és el que el fa possible. De la mateixa manera, un dia ens ve aquí a dir que no li tremolaran les cames per defensar el dret a l'habitatge, però de seguida corre a deixar ben clar que no aprovaran cap mesura sense consultar-ho amb els grans tenidors. Tant és així que vostè diu que vol garantir l'habitatge com un dret, però són incapaços ni tan sols d'aprovar un impost per la compra d'estoc d'habitatge, és a dir, per aquells que compren habitatge a l'engròs, i, per tant, impedir l'especulació i que es faci negoci a costa de l'habitatge.

O amb la llengua; tres quarts del mateix. Vostè diu que vol defensar la llengua, que és la columna vertebral de la nació, fins i tot crea una conselleria de política lingüística, però envia la seva consellera a parlar, a legitimar aquells que es volen carregar el català a les nostres aules, i fins i tot fa uns minuts vostè mateix ja començava a parlar castellà aquí.

O en competències. Vostè assegura que vol més autogovern per Catalunya, però incorpora la Guàrdia Civil i la Policia Nacional en el 112, facilitant el procés de recentralització i de la nostra subordinació.

Per tant, hi insistim, senyor Illa. No és possible governar per tothom, ha d'escollir: o governa per la minoria privilegiada de sempre o ho fa per la majoria de la població. I no ho demanarem als Reixos, és la seva obligació. Vostè ha de decidir si ha de governar, si vol governar per aquella minoria que trinxa el territori per aconseguir beneficis a cop de macroprojectes, per aquella minoria que fa fora la gent de casa seva, que l'expulsa dels seus barris per entregar-los al turisme i a les grans marques comercials, si vol governar per aquella minoria que, en definitiva, s'ha forrat tots aquests anys, portant-nos al desastre social i ecològic actual, o si vol governar per la majoria de la població, que ja no pot més i que està farta.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Una qüestió de fons i una qüestió de mètode. Jo no soc partidari de fer plantejaments frontistes, no en soc partidari. Jo soc partidari..., és a dir, no soc partidari de definir el meu pensament en contra dels altres. Soc partidari de definir el meu pensament explicant allò que penso. El meu és un govern progressista, d'esquerres, amb dos acords d'investidura que complirem i que desplega polítiques per reforçar els serveis públics de Catalunya. Punt. I que no està a favor dels privilegis.

I una qüestió de mètode. A mi m'agrada escoltar tothom, fins i tot els que sé que pensen..., i especialment els que sé que pensen diferent de mi. I ho faig, crec, perquè tinc bastanta seguretat en els plantejaments polítics que defenso. Tampoc tinc inconvenient en, si em donen arguments de pes, matisar o fins i tot canviar d'opinió. No m'ha importat. Crec que l'exercici del contrast d'opinions ens ha de mantenir aquesta obertura mental, d'escoltar els altres, i, en alguna ocasió, doncs, escolti'm, recuperar o incorporar arguments i plantejaments bons. Escoltar i decidir. Jo no soc partidari de la discussió permanent. Escoltar i decidir. El meu Govern ha de prendre decisions, i n'hem pres bastantes aquests tres mesos.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la prioritització d'una agenda política i institucional sotmesa a l'Estat

317-00048/15

I la formula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra, del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Costa de discernir si som davant el president de la Generalitat de Catalunya o davant el vassall més voluntariós del regne espanyol. Perquè d'ençà que vau prendre possessió del càrrec us hem vist recorrent amb entusiasme la geografia espanyola, però no us hem vist a actes catalans com l'homenatge a les víctimes del 17-A o el lliurament dels premis Sant Jordi, i creieu-me que el reclam no és pas perquè us ha-guem trobat a faltar, precisament.

Sembla que el Govern espanyol i la casa reial del país veí tenen més poder de sedu-ció que les entitats catalanes. O tal volta us sentiu més còmode entre els iguals: a la desfilada militar del Dotze d'Octubre o els actes de la Constitució.

No és nou, això. Us recordem bé agafat de bracet amb Societat Civil Catalana, manifestant-vos en contra de les institucions i interessos del poble català. Per més que ara endolciu el discurs per accontentar Esquerra i mantenir la poltrona, tots sa-bem de quin peu calceu i fins on arriba la vostra animadversió cap a la nació catala-na i les seves legítimes aspiracions nacionals.

Heu trigat ben poc a promoure productes forans i encara menys a cronificar el saqueig fiscal que patim amb mots amables tipus «prosperitat compartida». Amb calçador, les sabates entren més bé, devíeu pensar, oi? Per més que us hi escarras-seu, amb calçador o sense, aquesta sabata no entrarà mai al peu de Catalunya.

Fent una ullada a la vostra agenda, hom diria que en comptes de president dels catalans exerciu de delegat del Govern espanyol. Per què us reuniu amb els presi-dents de simples comunitats autònomes? Per reiterar el vostre compromís de conti-nuar escanyant fiscalment els catalans i així poder subvencionar-los pels segles dels segles? No espereu cap amén de part nostra.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Catalunya calçarà la sabata que els ciutadans de Catalunya decideixin. I la que vostè proposa ens queda molt estreta; massa estreta per la grandesa de Catalunya.

El president

Gràcies. Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, jo també faré la carta als Reis i demanaré un president de Catalunya que res-pongui a totes les intervencions en català dins d'aquesta cambra, un que respecti i faci respectar aquest país. A veure si estem de sort i ens en porten un.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyora Orriols, que tingui vostè un bon Nadal.

El president

La següent pregunta també és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç de la situació política, econòmica i social el 2024 i les línies estratègiques del Govern per al 2025

317-00044/15

I la formula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. President,enguany, la primavera passada, els catalans i les catalanes, amb el seu vot, van obrir una nova etapa política a Catalunya; una etapa que, és evident, té desorientats i desorientades algunes persones, alguns espais polítics i alguns diputats i diputades. Molt recentment hem tingut ocasió de constatar-ho quan, en un exercici del que en psicologia en diuen «projecció», algú ha intentat associar-lo, a vostè, ni més ni menys, a la idea del fanatisme, que és un exercici certament de funambulisme complicat i sense xarxa.

Però, en qualsevol cas, respecte a aquesta nova etapa política que s'ha obert l'any 2024 a Catalunya, li volíem preguntar quin és el balanç que fa vostè i el seu Govern de la situació política, econòmica i social en la que es troba el país i quina és la prospectiva que tenen respecte a com entrarà Catalunya, com es desenvoluparà la situació política, social i econòmica a Catalunya l'any 2025. I, per tant, deduint-les d'això, quines són les aproximacions estratègiques, les grans línies del seu Govern durant l'any que ve.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Pedret. Diuen que en un moment determinat li van preguntar crec que era al dirigent xinès Deng Xiaoping què en pensava, de la Revolució Francesa, i havia dit que havia passat poc temps. Segurament era exagerat, però en el cas nostre sí que crec que és potser prematur fer balanços de res.

En tot cas, entenc el sentit de la seva pregunta i voldria fer les següents consideracions. Primera: crec que és bo que hi hagi govern a Catalunya. I no era obvi. I això no és mèrit del grup que jo represento, és mèrit de tres grups. I jo vull tornar-ho a agrair i vull tornar-ho a reconèixer, perquè crec que és bo per Catalunya. I vull tornar a reiterar la meua voluntat i el meu compromís en complir els acords que van fer possible aquesta investidura, la investidura meua com a president de la Generalitat, i, per tant, el Govern actual que hi ha a Catalunya.

Segona qüestió: queda molta feina per fer. No ho dic en el sentit de que no se n'hagi fet els anys anteriors –jo tinc la meua visió de com ha anat–; ho dic perquè estem en un moment molt particular, molt convuls, si m'ho permet vostè, en el món, on crec que no ens podem permetre cometre masses errors en les decisions que prenem. I, per tant, queda molta feina i hem d'afinar molt bé el que fem.

Tercer: no la podem fer tots sols des del Govern, ni des del meu grup, del grup polític al que jo pertanyo. Per tant, apello, arran de la seva pregunta, al compromís, a la responsabilitat de tots els grups d'aquesta cambra, respectant el seu plantejament polític, a que tinguem tots una actitud constructiva el 2025. Jo sé la força política de la que disposa el meu grup, sé que no és suficient, sé que és qui en té més, però no és suficient, i, per tant, vull manifestar, en acabar aquest any i en aquesta darrera sessió de control d'aquest any, la nostra voluntat d'apertura a arribar a acords, d'apertura al diàleg, d'apertura a escoltar tothom, amb l'únic condicionant de que hem de prendre decisions, no podem estar permanentment donant voltes a les coses, eh? Per tant, voluntat i apellació a la responsabilitat de tots per prendre decisions. Buscant, sempre que sigui possible, el màxim consens en aquesta cambra; això sí, tenint, almenys jo,

com a nord i com a full de ruta els acords d'investidura que van fer possible que jo avui li parli a vostè com a president de la Generalitat de Catalunya.

El president

Obrim ara el capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la situació dels mitjans de comunicació públics

310-00077/15

I la primera és sobre la situació dels mitjans de comunicació públics. I la formula el diputat senyor Hugo Manchón García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. *Conseller* Dalmau, ¿qué está haciendo el Gobierno para garantizar la neutralidad de los medios de comunicación públicos?

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputat, com sap, el Govern el que fa és respectar el mandat del Parlament, perquè en aquest cas el Govern el que defensa són uns mitjans de comunicació que siguin plurals, independents, veraçs, de qualitat i en català. I, com saben, no depenen del Govern, depenen del Parlament.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Mire, señor Dalmau, la televisión pública catalana sigue estando al servicio de los intereses independentistas, convertida en un altavoz de propaganda que pagamos todos los catalanes. Y ustedes, los socialistas, juegan al despiste; pretenden vender moderación y buenas intenciones, pero detrás de esa fachada lo único que hay es sumisión ante el separatismo. Se han convertido en maestros de la escenografía. Illa, el salvador que venía a unir y a servir, un día se reúne con Torra, el mismo que jaleaba a los CDR y llamaba «bestias taradas» a los españoles, y al día siguiente se fotografía con el rey; un día ceden el control de la Mesa del Parlament de Catalunya al independentismo, permitiendo homenajes a consultas ilegales como las del 9-N, y otro día celebran ustedes la Constitución española.

Esto no es una nueva etapa; esto es continuismo e hipocresía, por mucho que intenten disfrazarlo de concordia. Han creado una consejería de política lingüística para imponer una lengua oficial sobre la otra y discriminar a los catalanes que eligen expresarse en castellano; han institucionalizado la exclusión. Mantienen abiertas las falsas embajadas del independentismo, para eso nunca faltan recursos.

Y mientras tanto, TV3 sigue siendo «Tele Esquerra». Hablan de «exilio» para referirse al fugado de Waterloo; mencionan unos inexistentes Países Catalanes, una entelequia que solo existe en la mente del separatismo y que TV3 presenta como real; además, emiten un cara a cara de unas primarias internas de Esquerra para presidir el partido, y, para rematar, entrevistan fuera de España y en horario de máxima audiencia a Puigdemont, que no es jefe de la oposición, sino un prófugo de la justicia que dio un golpe al Estado y rompió la convivencia entre catalanes.

¿Esta era la nueva etapa que prometían para Cataluña? No hay relato socialista que tape lo que está pasando. El separatismo sigue mandando en Cataluña porque el PSC lo permite. Podrán jugar a maquillar sus concesiones, pero los hechos están

ahí. Desde el Partido Popular vamos a trabajar por una Cataluña mejor y no por un *procés* encubierto como hacen ustedes para gobernar como sea.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor diputat, vostè ha fet allò que en català en diem «embolica que fa fort», perquè si aquesta és la descripció que ha de fer dels mitjans públics de Catalunya, vol dir que no els veu. Ja li dic que la seva tesi és completament falsa. Si fos com ho ha descrit vostè, seria una mostra de la independència dels mitjans de Catalunya.

En tot cas, deixi'm que li digui algunes qüestions, perquè m'ha semblat que anaven una mica despistats sobre el paper dels mitjans públics. Ho he dit: només podem esperar dels mitjans públics –que són garantia de la defensa també de la democràcia en el nostre país– que siguin de qualitat, que siguin independents, que siguin veraces i que, a més, siguin, en el cas de Catalunya, en català, element essencial per protegir i defensar la nostra llengua.

Vostè i jo, que crec que, a més, devem compartir generació..., deu ser de la generació que s'ha criat veient *Bola de drac* –per cert, la pot tornar a veure ara mateix a TV3. Si va veure TV3 durant aquest cap de setmana, hauria pogut veure *La Marató*, on alguns dels companys que estem aquí varem estar agafant trucades per donar suport a la investigació i a la recerca de les malalties respiratòries.

Només em queda dir-li dues coses ben senzilles: la primera, que, evidentment, si, com a representant de la ciutadania, a vostè no li agrada el que veu en els mitjans públics, el que ha de fer és redirigir les seves preguntes a la sessió de control a la Corporació de Mitjans Audiovisuals, perquè no depèn del Govern, depèn del Parlament, i si el que no li agrada és com a espectador, deixi'm que li doni un consell: canviï de canal.

El president

La següent pregunta és sobre la qualitat de l'aire.

Pregunta al Govern sobre la qualitat de l'aire

310-00082/15

I la formula el diputat senyor Juli Fernández Olivares, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Juli Fernández Olivares

(L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) He perdut l'hàbit. Perdó. *(Rialles.)*

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Quan parlem de qualitat de l'aire, parlem de la vida, de la vida de la nostra gent, de la vida dels humans, de la seva salut. N'és conscient el Govern, que la mobilitat és la principal causa de la contaminació i que la contaminació mata? I si n'és conscient, què fa el seu departament i el Govern per reduir aquestes morts?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; gràcies, president. Diputat, doncs el Govern, efectivament, n'és molt conscient. Jo crec que, de fet, és un neguit compartit amb els grups parlamentaris de la

cambrà i treballem tant amb lleialtat institucional allò que ja havia treballat l'anterior Govern com complint els acords precisament d'investidura, alguns d'ells amb el seu grup parlamentari.

Jo estic convençuda que els nous pressupostos també han de venir a contribuir a desenvolupar amb força algunes d'aquestes polítiques. Vostè sap, doncs, que hem començat a treballar en el pla de qualitat de l'aire, que té un horitzó l'any 2027 i que aquest és el marc que estem utilitzant per desplegar les diferents polítiques, i ho estem fent també de la mà, colze a colze i amb la participació dels diferents ajuntaments i entitats municipalistes.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Moltes gràcies. *La Marató* va ser al voltant de la recerca de les malalties respiratòries. Molts de nosaltres hi vam col·laborar; també vostè, consellera, i altres membres del Govern, i, per tant, creiem que és un gest solidari, que ajuda en la recerca, però també sabem que la responsabilitat és del Govern, la responsabilitat de vetllar per la salut i la vida de les persones i fer que les generacions futures tinguin un planeta viable.

En aquest sentit, pocs dies abans vam conèixer l'informe d'Ecologistes en Acció sobre la qualitat de l'aire en els entorns educatius. I en aquest informe el que vèiem és que la qualitat de l'aire impacta molt negativament en la vida dels infants i joves, especialment, amb unes dades que..., el 97,5 per cent dels centres analitzats respira aire perjudicial, que quatre centres han superat el valor legal vigent de quaranta micrograms per metre cúbic d'aire a la ciutat de Barcelona de diòxid de nitrogen, i, a més a més, saben que hi ha una clara correlació entre el diòxid de nitrogen i els entorns educatius amb més trànsit.

I, tal com he començat la intervenció, torno a apel·lar a la responsabilitat del Govern. Pensen presentar pressupostos de carboni? Pensen aprovar el Plater i el Pinecat durant el 2025? Portaran al Parlament l'impost sobre emissions de grans vaixells que vostès mateixos van fer fracassar de manera irresponsable en la darrera legislatura? El Govern utilitzarà l'eina que té, que és la llei del canvi climàtic? La complirà? O el que és el mateix, el Govern serà més actiu per evitar morts per contaminació?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Jo crec que de la seva intervenció se'n desprèn que, efectivament, compartim la necessitat d'aquesta reducció de gasos d'efecte hivernacle i que, de fet, és l'única mesura eficaç i efectiva per combatre el canvi climàtic; també, com vostè apuntava, la millora de la qualitat de l'aire en termes de salut per a les persones, doncs, és una relació absolutament directa i varem poder escoltar, efectivament, testimonis de *La Marató* en aquest sentit.

Per tant, allò més important és descarbonitzar la nostra manera de viure i de produir en un cinquanta-cinc per cent respecte a les emissions del 1990 i aquest objectiu l'hem de complir fins al 2030.

Què estem fent en aquests moments? Doncs estem mantenint –com vostès saben– i despleguem el decret aprovat per l'anterior Govern de zones de baixes emissions. A més, tal com vostès volen i compartim, aquest decret s'està aplicant amb diàleg amb el territori, amb el conjunt dels municipis. Ens consta que, en la seva ma-

nera de fer política, la participació i la bona entesa amb els ajuntaments és un pilar fonamental. Per tant, aquesta és una qüestió que directament està relacionada amb la millora de la qualitat de l'aire.

Vostè em preguntava per algunes qüestions concretes, com els pressupostos de carboni; efectivament, hi ha prevista una reunió del Comitè d'Experts sobre Canvi Climàtic amb el president per fer ja la presentació d'aquests pressupostos de carboni i perquè puguin iniciar la seva tramitació parlamentària posterior a l'acord del govern.

Em parlava d'altres aspectes vinculats a la llei del canvi climàtic, que, efectivament, tenen el nostre compromís d'agafar la feina feta del Govern anterior i continuar impulsant-la, com és, per exemple, el cas del Plater durant aquest 2025.

Per tant, ja veu que el compromís d'aquest Govern és absolut amb allò que...

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

...ja s'havia treballat al Govern anterior.

El president

La següent pregunta és sobre el projecte pilot per a la cerca de famílies acollidores.

Pregunta al Govern sobre el projecte pilot per a la cerca de famílies acollidores

310-00083/15

I la formula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies. Consellera, quina és la justificació que té el Departament de Drets Socials perquè el 9 de desembre, a través d'una reunió telemàtica, es comuniqués a les famílies que formen part del pla pilot d'acolliment familiar especialitzat que acabava aquest projecte?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada, per aquesta pregunta. Com sap, donar suport a les famílies acollidores és una de les principals prioritats d'aquest Govern. Ens hem trobat una situació on hi ha 280 menors de sis anys que, en lloc d'estar en famílies d'acollida, estan en centres residencials, i és una prioritat abordar aquesta situació tan dramàtica des del màxim rigor.

Però, reivindicant aquest rigor, és important, doncs, avaluar quines són les polítiques més efectives per donar suport a les famílies acollidores i que n'hi hagin més. En el cas a què vostè fa referència, és un programa pilot que es va posar en marxa i que tenia data de finalització de finals d'aquest any, i estem en una fase d'avaluació per veure com, en base a l'evidència d'aquest pilot, podem dissenyar les millors estratègies per escalar cap a polítiques efectives en termes de l'acolliment familiar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Laia Cañiguerol i Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Com vostè diu, més de la meitat dels infants i adolescents que estan dintre el sistema de protecció estan en centres residencials, i la gran majoria d'experts recomanen, lloen que estiguin en famílies acollidores, perquè un entorn familiar cobreix les necessitats afectives i emocionals d'aquests infants molt millor.

Dels infants que estan en centres, molts –o alguns, una quantitat important– tenen trastorns de conducta, problemes de salut mental, i això requereix que hi hagi una professionalització i una especialització d'aquestes famílies. I per això es va tirar endavant aquest pla pilot, que sí que hi havia el compromís –i estava recollit en els documents que van signar– que hi hagués una continuïtat.

Cal que aquestes famílies que acullen aquests infants amb necessitats especials tinguin aquest perfil professionalitzador. I aquest pla pilot justament dona aquesta professionalització, perquè un dels acollidors, una de les persones acollidores és un professional de l'àmbit i amb experiència en l'àmbit de la infància.

Per tant, no entenem com pot ser que en vint-i-dos dies, en tres setmanes, es comuniqui a aquestes famílies que s'acaba aquest pla pilot, perquè, com vostè ha dit, hem de garantir que hi hagi el màxim d'infants que estiguin en famílies acollidores, i més si tenen aquestes necessitats especials. Per tant, ho trobem inconcebible.

Els hi demanem que rectifiquin immediatament i donin solució a aquestes famílies, sobretot a les persones que han deixat la seva feina per dedicar-se professionalment a acollir, a cuidar aquest infant, però sobretot als infants, que ja han patit prou al llarg de la seva vida com perquè ara a sobre hagin de patir una separació traumàtica amb una família que els està cuidant, els està estimant i, sobretot, amb qui han generat un vincle.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies. Comparteixo plenament aquesta voluntat de donar –com no podia ser d'una altra manera– el màxim suport a aquests infants i és per això que volem passar dels pilots a les polítiques efectives que puguin arribar realment a tothom.

Per això estem en converses amb aquestes famílies, per veure com podem avançar des del pilot cap a polítiques efectives, i els hem ofert solucions que impliquen suports addicionals mitjançant unitats de convivència d'acolliment especialitzat, que són suports econòmics que van des de 2.400 fins a 2.700 euros al mes per menor acollit. És una manera d'escalar aquest pilot cap a polítiques efectives que puguin arribar a tothom, perquè, com li deia, em sembla que els pilots i la innovació són fonamentals; de fet, jo a la meua etapa professional porto molts anys impulsant aquests sistemes d'innovació i pilotatge per millorar les administracions públiques, però l'objectiu ha de ser escalar cap a polítiques efectives que puguin arribar a tothom.

Aquest pilot ha tingut un cost de 2 milions d'euros per acollir quatre famílies durant sis mesos. Llavors, clarament els comptes no surten. Hem de veure com de les innovacions d'aquest pilot podem anar cap a polítiques efectives. Estem en converses amb aquestes famílies. Hem tingut sis converses; en seguirem tenint. Però, com li deia, crec que és un tema molt seriós, que hem d'avançar des del rigor, però sense perdre de vista també el cost-efectivitat, perquè les solucions no només arribin a quatre famílies, sinó a totes les que ho necessiten.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la interconnexió de les conques fluvials per a la gestió dels períodes de sequera.

**Pregunta al Govern sobre la interconnexió de les conques fluvials
per a la gestió dels períodes de sequera**

310-00073/15

La formula el diputat senyor Joan Garriga Doménech, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Joan Garriga Doménech

Sí; gràcies, president. ¿Señora *consellera*, piensan interconectar las cuencas de los ríos para gestionar periodos de falta de agua?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, de fet, va ser el primer acord que vaig poder impulsar com a consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, un acord per combatre aquesta amenaça de sequera que tenim a Catalunya, d'inversions estratègiques amb un calendari fixat per al 2028, per assegurar un setanta per cent de recurs no convencional i allunyar-nos definitivament dels escenaris d'amenaça de sequera, i un segon acord vinculat a la zona del Priorat i vinculat a la zona de la Muga, les zones més seques que tenim a Catalunya, per activar fins a trenta-un hectòmetres cúbics.

Aquests són els dos acords i la ruta clara que té el Govern per desconnectar el cicle pluviomètric del cicle de l'aigua a Catalunya.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Bien, señora *consellera*, no contesta. Los embalses tienen una capacidad de setecientos hectómetros cúbicos. A principios de marzo de este año estaban en el catorce por ciento. Ahora en otoño ha llovido mucho; han llegado al treinta y cuatro por ciento, pero no llega ni a la mitad de la media de los últimos años, que es el sesenta y dos por ciento en esta época, con lo cual tenemos un problema, y es urgente realizar una buena gestión de agua: retenerla con embalses, depurarla con depuradoras o con desaladoras y compartirla –compartirla– con interconexión de cuencas.

Y usted afirmó hace dos días en un diario –no en este salón plenario– que no lo piensa hacer. Dijo exactamente: «No contemplamos la interconexión de cuencas.» Ustedes lo fían todo a que llueva, a regenerar un poco de agua y a aplicar restricciones cuando no llueve y, por supuesto, culpabilizando de la falta de agua a los usuarios, a las empresas y al clima que siempre cambia. Ustedes nada, nada, nada de escuchar a los expertos, al Observatorio del Agua, a las cámaras de comercio, al Colegio de Economistas, al Colegio de Ingenieros de Caminos. Nada de todo eso. Todos, todos defienden la interconexión de cuencas como una medida realmente viable, rápida, eficaz y duradera y económica, mucho más que las desaladoras.

Señora *consellera*, señor Govern, es urgente acometer lo que nos corresponde en Catalunya del plan nacional de agua de VOX y evidentemente teniendo en cuenta que no supone un expolio de agua, porque el agua es de todos. Y que, según los técnicos, las cantidades no afecten ni a los regantes ni a los sedimentos del Ebro. Es urgente conectar el canal de Urgell; el canal Segarra-Garrigues; el Consorcio de Aguas de Tarragona; el sistema Ter-Llobregat, que abastece a seis millones de personas, y el sistema Costa Brava - Girona, que adolece de una pertinaz sequía. Señora *consellera*, la lluvia es variable, va por años, pero llevamos muchos años con malos gobiernos sin decisiones. Y ustedes, los socialistas, sin posición sobre la interconexión de cuencas. Y cada vez es más cara el agua. En algunos municipios ha subido hasta un

treinta por ciento el coste del agua para los usuarios, para las familias, por no interconectar las cuencas, por sus tarifas y por la inflación.

Señora *consellera*, tomen decisions o apàrtense.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Vostè diu que no li responc; jo dic que vostè no m'escolta ni llegeix els acords de govern, clarament, perquè, si no, no faria aquesta intervenció.

Estem traçant un camí de 2.000 milions d'euros en infraestructures per allunyar definitivament l'amenaça de la sequera a Catalunya i vostè em diu que estem esperant que plogui. No, des del primer minut vàrem traçar una ruta claríssima amb aigües regenerades, amb dessalinitzadores, amb reutilització de l'aigua, com li dic, 2.000 milions d'euros. I vostè... A més a més, és que el que em sorprèn és que vostès busquin solucions a l'impacte del canvi climàtic que vostès també neguen. Aquesta és una altra cosa que em sorprèn molt de vostès.

Miri, nosaltres tenim la responsabilitat d'escoltar els científics i els col·legis professionals. Li diré que aquest acord de govern, a més a més, ha estat treballat, consensuat i compartit amb l'àmbit acadèmic, científic i amb la Intercol·legial de l'Aigua. Innovació i infraestructures, però també respecte al medi, i la sortida menys agressiva al medi és la que planteja aquest Govern: reutilitzar, regenerar i dessalinitzar per tal que Catalunya tingui un setanta per cent, com li deia, de recurs hídric no convencional. La reserva d'aigua, efectivament, la tenim al trenta-quatre per cent. Amb les mesures que estem prenent des del Govern, amb aquestes mesures urgents, que ens dotaran de trenta-un hectòmetres cúbics el 2025, amb la ruta que hem traçat, i si tenim un any de normalitat de pluviometria, d'aquí al 2027 Catalunya quedarà definitivament preparada per als nous escenaris de disminució de pluviometria causats pel canvi climàtic.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació del sector primari.

Pregunta al Govern sobre la situació del sector primari

310-00081/15

I la formula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Dani Cornellà Detrell

Conseller, aquestes darreres setmanes s'han fet públics dos acords europeus: el Mercosur i un acord sobre la pesca a la mar Mediterrània occidental, que perjudiquen clarament el sector primari del nostre país, l'agricultura, la ramaderia, la pesca.

Què en pensa el Govern, d'aquests dos acords, i què pensa fer?

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bon dia, diputades, diputats, president. En primer lloc, voldria tenir un record per l'alumne de l'Escola Agrària d'Alfarràs, el Pol Guàrdia, que ens va deixar sob-

tadament aquesta setmana. I per tant, una abraçada a tota la família i a tots els seus companys de les escoles agràries de Catalunya.

Sobre la pesca mediterrània, n'hem parlat molt aquests dies. Diputat, gràcies per portar-ho també aquí. Primer voldria fer un agraïment a tot el conjunt de la cambra, als grups parlamentaris per la feina, les propostes, la comprensió i com saben –i ahir també vam estar debatent sobre aquest tema–, les propostes que ens han fet arribar per tal de posar en valor el sector i per buscar solucions de futur.

Mesures urgents, mesures del Govern, per tant, les que vam explicar ahir i que reitero avui: finançar el cent per cent els nous equipaments que la Comissió Europea ha imposat a la flota d'arrossegament amb xarxa, malles i portes. Per tant, el cent per cent dels nous equipaments seran finançats. Bonificació del vuitanta per cent de la taxa de ports de les confraries. Moltes confraries tenen seriosos problemes de viabilitat econòmica. I també ahir, també precisament amb el Grup Parlamentari de Junts, vam acordar explorar la possibilitat de que els fons de transició de les nuclears servissin precisament per finançar també el suport a la pesca i els efectes que se'n derivaran.

Què volem? Home, el 2025 és molt important. Estaven parlant de la carta als Reis. Jo sabeu què els demano que posin tots al primer lloc a la carta als Reis? Que el 2025 s'obri un període per canviar l'avaluació dels estocs de la pesca, que no funciona i que no correspon amb el que diuen els nostres científics d'Icatmar. Per tant, fem una bona feina el 2025. Que el problema de la gamba, que alguns de vostès ja m'han preguntat, és precisament per això. Feia anys que no es pescava tanta gamba i, per tant, els estocs estan bé. Ens acabem els estocs, perquè n'hi ha molta, i resulta que, com que les quotes són les que són, ara resulta que ens hem de menjar una part de la quota del 25.

Modificació del reglament... –també ho posin a la carta–, modificació del reglament de la pesca mediterrània. Importantíssim.

I un altre element per evitar que ens passi el que ens ha passat aquesta vegada, si us plau: unitat. Una delegació permanent a Brussel·les de Pesca i d'Agricultura per defensar la nova PAC i la modificació d'aquest reglament de pesca.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Miri, conseller, està molt bé el que diu, que parli d'imposicions, que parli que s'ha de canviar el reglament, que parli que s'ha de donar suport al sector primari, només faltaria, però aquí també hem de deixar les coses clares. El ministre d'Agricultura i Pesca de l'Estat va donar suport a aquest acord a Europa sobre la pesca. I el propi president de l'Estat, el senyor Sánchez, va celebrar públicament l'acord Mercosur, assegurant que és històric.

Per tant, tornem a estar aquí davant d'un govern de Catalunya que, per un costat, doncs fa les polítiques que destrossen el sector primari del nostre país, el seu partit a l'Estat espanyol i a Europa, i per altre costat, vostès ens venen aquí a defensar-lo. És a dir, per un costat ens donen engrunes al sector, per exemple, proposant la creació del Fons Agrari Català, i amb l'altra mà escanyen el sector pesquer, l'agricultura i la ramaderia.

Vostès són els del pal i la pastanaga. Imposen acords i mesures, i, alhora, aproven donar subvencions perquè les mateixes polítiques que fan comporten l'ensorrament del sector primari, i ho fan amb un somriure tranquil, pacient i assegurant que són el Govern de tothom. Saben que estan arruïnant la pagesia d'aquí, però també la d'allí. Més pobresa aquí i al sud global, fomentant monocultius productius en mans de multinacionals a costa d'acabar de destruir el medi ambient i la pèrdua de drets laborals.

Aquesta nova lluita és de tota la pagesia i de tot el sector primari europeu, però també del sud global, contra l'agroindústria especulativa dels latifundis de Sud-amèrica i contra les polítiques europees que s'estan fent.

Les seves polítiques ens porten la fam, l'encariment de preus per a les famílies, la pèrdua del control de la qualitat dels aliments, l'agreujament del canvi climàtic i la darrera estocada al sector primari.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Ràpid. Si això fos veritat, la renda agrària del 2024 no hauria pujat un catorze per cent. Dos. És possible defensar la proximitat i la vocació exportadora, 16.000 milions en exportacions agroalimentàries catalanes? Sí, és possible. Necessitem enfortir la nostra posició productora de producte de proximitat, però també enfortir la nostra posició d'exportació.

I, si us plau, cal conèixer el detall de Mercosur. Per exemple, hi ha quotes i aranzels... *(El president retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller. Se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre les necessitats educatives del 2025 i les prioritats pressupostàries

310-00071/15

La següent pregunta és sobre les necessitats educatives del 2025 i les prioritats pressupostàries. Formula la pregunta el diputat senyor David Cid i Colomer, del Grup Parlamentari Comuns.

David Cid Colomer

Bon dia, consellera. Catalunya pateix una greu crisi educativa que afecta especialment els nens i nenes de famílies amb menys renda, creant més desigualtat i més segregació.

Els resultats en matemàtiques i comprensió lectora són demolidors, i la resposta només pot ser més i millor educació pública, i acabar amb la triple xarxa que pateix el nostre sistema. I això vol dir pressupostos amb més recursos per a l'escola inclusiva; avançar cap al menjador escolar universal i gratuït, començant pels centres de màxima complexitat, i, evidentment, vol dir no tancar cap línia d'escola pública, com està anunciant des del seu departament, a localitats com Vilanova, Girona, Sant Feliu, Santa Cristina d'Aro, Lleida o Badalona. Tancaments que beneficien l'escola concertada.

Consellera, què els diu als mestres, a les famílies, als alcaldes i alcaldesses –també del seu partit, també socialistes– de molts municipis, que viuen amb intranquil·litat com es tanquen línies de l'escola pública mentre es mantenen a la concertada? Aquest és el model del Partit Socialista?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies. Bon dia, president. Diputat, em giraré, perquè si no, li donaria l'esquena. Compartim bona part de les prioritats que vostè marcava en matèria educativa, i que, de fet, ho vam fer palès en un acord d'investidura signat no fa massa mesos.

Penso que allà on altres dividien i retallaven, aquest Govern té clar que vol cohesionar la societat i vol reforçar els serveis públics, que són el patrimoni d'aquells que no tenen patrimoni. I en matèria educativa, això vol dir un compromís clar amb l'educació pública i de qualitat.

Vostè mencionava temes de planificació. La planificació ha començat, és a dir, s'ha començat un procés de debat, de contrast d'informació amb els municipis, amb ajuntaments, amb regidories, evidentment, també amb la comunitat educativa, però aquest procés no ha finalitzat. Però el criteri clar d'aquest procés de planificació serà la defensa de l'escola pública i lluita contra..., del pacte contra la segregació, que penso que vostès també van signar i que s'hi poden sentir perfectament còmodes.

I, per tant, l'objectiu és garantir l'èxit educatiu del conjunt de l'alumnat, especialment d'aquell, doncs, que, a vegades, vingui d'on vingui, parli la llengua que parli, té situacions socioeconòmiques adverses. Per tant, millora de resultats i millora també de l'equitat.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, consellera. Veiem amb preocupació les seves rectificacions; dues rectificacions en quatre dies. La primera, sobre el tancament de línies, va arribar aquest dissabte passat amb un comunicat, amb una nota de premsa el mateix dissabte a la tarda explicant el que vostè deia ara, i un altre ahir mateix, en aquest cas amb la literatura i amb les ciències a batxillerat. L'educació pública necessita certesa, recursos i estabilitat, i no improvisació i rectificació a cops de polèmica, consellera.

Consellera, els resultats en comprensió lectora el que necessiten és posar en valor la nostra literatura, i això és clau, i no que sigui una matèria optativa. I de debò creu que podem seguir reduint les hores de ciència al nostre país? Creu que és una bona idea fusionar química i física? Li demanem que això també sigui una nova rectificació per part del seu departament.

En definitiva, consellera, Catalunya necessitava obrir una nova etapa també en educació. Esperem que no la frustri.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Efectivament, estem d'acord que necessitem estabilitat i necessitem certesa, especialment en el sistema educatiu, i recuperar aquella confiança i prestigi que en algun moment, doncs, s'ha perdut pel camí.

Pel que fa a la planificació, li he dit, no ha finalitzat aquest procés. Segurament, d'això, podrem parlar-ne al febrer, al mes de març, perquè en aquell moment sí que s'haurà tancat la planificació. En aquest moment hi han informacions, hi han debats, hi han trobades, hi han reunions que s'estan produint, perquè hem de tenir en compte també aquesta davallada de natalitat. Hem de fer una planificació acurada per evitar generar sobreoferta que pugui, al final, convertir-se en major segregació.

Però en tot cas estem d'acord amb les línies: educació pública i lluita contra la segregació. I pel que fa al currículum, nosaltres, ahir, el que va fer aquest Consell Executiu és aprovar una modificació en l'educació bàsica que el que fa és reforçar les matèries lingüístiques.

I no farem una modificació del currículum de batxillerat fins que no tinguem garantit, primer, la qualitat, la preservació de la qualitat del nostre sistema i tenir i pro-

porcionar itineraris formatius en les diferents modalitats de batxillerat que preservin el nombre d'hores que tenim en aquests moments. Per tant, es tracta de fer canvis per reforçar, en cap cas per perjudicar l'alumnat.

I, com vam dir ahir, la literatura catalana i castellana han de ser una línia vermella. Nosaltres, atenent, evidentment, a la singularitat cultural i lingüística que té Catalunya, el que farem és mantenir aquestes matèries com a matèries de modalitat, i, per tant, tindran una ponderació i continuaran tenint un pes a la selectivitat, que és com ha de ser.

Però en tot cas, com deia, això no tindrà, doncs, afectació en l'alumnat que en aquests moments està cursant batxillerat, ni primer ni segon, i, per tant, aquesta seguretat la tenen.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la dificultat d'accés a l'habitatge.

Pregunta al Govern sobre la dificultat d'accés a l'habitatge

310-00070/15

I la formula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell, del Grup Parlamentari de Junts.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, president. Bon dia, consellera. Miri, el 8 d'octubre passat, en aquest mateix faristol, el president de la Generalitat, Salvador Illa, va anunciar les mesures en matèria d'habitatge per a aquesta legislatura, entre elles els cinquanta mil pisos per a l'any 2030.

Però ens agradaria aquí fer un incís, no?, perquè el Banc d'Espanya, en els seus informes, ha establert que es necessitaran, a Catalunya, 140.000 pisos l'any 2027. I, per tant, aquí creiem que, més enllà del 2030, hi hauria d'haver mesures realment efectives, com la rehabilitació, que creiem que és clau per recuperar els centres de les viles i per recuperar habitatge, però sobretot perquè tampoc volem ser només el país dels ajuts, amb totes les mesures que vostès han anunciat. Voldríem saber també què faran per incentivar que es torni a posar al mercat, també, tot l'habitatge, perquè aquesta oferta es vagi recuperant.

Els ajuntaments també la necessiten, consellera. I aquí li portem avui una resolució que han rebut diversos ajuntaments, on se'ls notifica que es retiren les subvencions per als pisos de lloguer destinats a persones en risc d'exclusió social que gestionen aquests ajuntaments i que són propietat de l'Agència de l'Habitatge. I aquí, consellera, trobem una mica de contradicció entre el discurs polític i la realitat. Vostès van prometre passar a l'acció, i els hi voldríem demanar: vostès consideren que retirant ajuts als ajuntaments estan fent el que haurien de fer? I ens agradaria que expliqués una mica on es troben en aquest punt.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Diputada, jo crec que coincidim. Vaja, negar-ho seria impossible, amb la realitat que tenim, que l'habitatge és un dels principals problemes de les famílies a Catalunya. No és un problema únic a Catalunya, però és cert que hi ha famílies que estan destinant fins al quaranta i cinquanta per cent dels seus ingressos a mantenir el seu habitatge, i això no és raonable. Coincidim en que,

doncs, hi ha un diferencial, no?, entre l'oferta i la demanda, doncs, que està fent que aquest forat, en aquests últims anys, s'hagi fet més gran. Jo crec que també coincidirem que això no ha començat avui ni aquest mes d'agost d'aquest any 2024, sinó que és un problema que arrosseguem de fa molts anys.

Vostè em deia algunes qüestions. Efectivament, aquest programa..., cinquanta mil habitatges, amb la inversió més gran feta i, de fet, del nostre entorn, de la resta de comunitats autònomes, 1.100 milions d'euros en polítiques d'habitatge. I hi ha un altre element, doncs, que també vull posar sobre la taula: l'aprovació del pla territorial sectorial d'habitatge, que portava onze anys en un calaix; és la gran eina de planificació i que ens marca els objectius d'habitatge social públic, per tant, que ens marca no només aquest dèficit que vostè ens diu, sinó de fins a 300.000 habitatges els propers vint anys.

Per tant, aquesta és la situació. Crec que compartim la diagnosi, i, en qualsevol cas, les eines que posem sobre la taula, més enllà de les normatives, són aquests 1.100 milions d'euros. Cinc-cents milions d'euros per a la construcció delegada, per tant, per ampliar aquest parc d'habitatge. Cinc-cents milions... –vostè em parlava d'ajuts–, doblem, en aquesta proposta, els ajuts tant a ajuntaments en l'àmbit de la rehabilitació, en tanteig i retracte, en l'àmbit de la mobilització dels pisos buits, en l'àmbit dels ajuts al lloguer..., doblem aquests recursos; per tant, és un compromís redoblat respecte al que hi havia fins ara. I 100 milions d'euros per a un programa específic per a joves menors de trenta anys, per a la compra del seu primer habitatge de segona mà, que passarà a una modalitat de preu similar, protegit, similar a l'habitatge de protecció oficial.

Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Consellera, aquestes mesures ja fa dos mesos que es van anunciar i requeriríem una mica més de concreció de quan sortirà tot això al mercat. I tampoc m'ha contestat sobre aquesta retirada dels ajuts als municipis, per als ajuts a aquest tipus d'habitatge.

Jo el que sí que li voldria remarcar aquí és que, més enllà de totes les mesures que proposen, és Junts per Catalunya, el partit de l'oposició, qui és el primer que ha regulat, ha posat al davant, sobre la taula, dues lleis que suposaran la regulació del lloguer de temporada, i també de lloguer d'ús turístic. En el cas del lloguer de temporada, senzillament, perquè hi hagi aquest control contra aquests abusos que es poden produir. I en el cas d'habitatges d'ús turístic, per tornar a l'autonomia municipal, tal com vostès mateixos van reclamar a l'anterior Govern i que van signar per escrit.

I, per tant, els hi donem una última cosa. Nosaltres hem posat un full en blanc, un full en blanc que és aquesta proposta de ponència conjunta, on estenem la mà a tot aquest hemicicle per posar-nos a treballar per a la resolució real del problema. S'hi apunten, consellera?

El president

Se li ha acabat el temps; gràcies. Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, saben la meua predisposició d'escoltar les diferents propostes que ens facin arribar. Jo el que li demano també és una miqueta de rigor. És a dir, vostès han governat Catalunya molts anys. Aquest problema no ha començat avui, estaven construint a un ritme de 259 habitatges anuals. Estem en aquests moments amb una producció de 4.400. Per tant, jo els escoltaré, però una mica de rigor, si us plau.

El president

La següent pregunta és sobre la planificació del curs educatiu.

Pregunta al Govern sobre la planificació del curs educatiu

310-00078/15

I la formula el senyor Isaac Padrós i Suarez, del Grup Parlamentari de Junts.

(Pausa.)

Isaac Padrós i Suarez

Disculpeu. Gràcies, president. Bon dia a tothom i bones festes. Consellera Niubó, ens pot explicar el perquè de la pròrroga d'un any a decidir què farà amb els cursos de batxillerat de l'Institut Narcís Xifra, del barri de Pont Major de Girona? També, si us plau, ens pot explicar què dirà a les famílies dels barris de Montjuïc i de Pont Major?, famílies que han matriculat els seus fills a cursar tercer d'ESO amb l'esperança i la confiança del Departament d'Educació que podrien finalitzar els estudis preuniversitaris a l'institut de Pont Major.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó i Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bon dia de nou, president. Diputat, aquest compromís es manté. És a dir, la decisió és la mateixa i el compromís és el mateix que s'havia contret amb les famílies fa un any. Però, en tot cas, si de cas, al segon torn, doncs, li puc explicar una mica més els criteris de planificació. Però el mateix que li deia al diputat Cid és el que li puc dir a vostè: el procés de planificació no ha culminat; de fet, tot just comença a funcionar.

Portem un mes de trobades, a través dels serveis territorials, amb ajuntaments, amb regidories, alcaldies, amb, també, membres de la comunitat educativa, per compartir informació, per veure com resollem situacions, doncs, que es van produint en el territori. I els criteris seran els que els hi comentava. En primer lloc, tenir en compte aquesta davallada de natalitat, que ens preocupa i que hem de tenir en compte per poder fer aquesta planificació acurada, que no generi sobreoferta i que, per tant, no vagi en contra del pacte contra la segregació que hem acordat el conjunt..., o moltes forces polítiques que tenim representació en aquesta cambra i, a més a més, el conjunt de municipis de Catalunya. També tindrem molt en compte la matrícula viva, sobretot en aquells municipis que és estructurada i que és estructurada al llarg dels anys. I, evidentment, tindrem en compte la realitat i singularitats que hi han en el territori.

És un procés molt complex, és veritat que el volem abordar amb la màxima voluntat d'entesa, tant amb el món local com amb la comunitat educativa, però, com li deia, ni està tancat... Però, en aquest cas, doncs, el compromís que existia és el que es mantindrà.

Gràcies.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Consellera, a Junts exigim al Govern que planifiqui molt seriosament l'educació dels estudiants catalans; hi ha masses coses en joc. I, de fet, exigim que a l'Institut Narcís Xifra, de Pont Major de Girona, es mantinguin no només les línies de batxillerat professionalitzadores, sinó que, a més a més, esdevingui

un centre especialitzat de formació professional, amb la dotació del milió d'euros pertinent amb què s'estan dotant altres instituts d'arreu de Catalunya.

Miri, ahir, mentre la diputada Laia Estrada i Cañón la interpellava, jo me l'escoltava des d'aquest escó amb moltíssima atenció. Em va entristir molt, no només com a diputat, sinó, a més a més, com a estudiant en actiu de la Universitat de Girona, que fes referència tota l'estona, en tot moment, a «pla d'estudi». En cap moment va parlar ni d'estudiants ni dels drets educatius. I això, francament, m'entristeix moltíssim.

No només això. Em pot dir en quin lloc queda el pla de barris quan parlem del barri de Pont Major? Tots coneixem i tots sabem la situació i la casuística del barri de Pont Major de Girona. Precisament per això és quan encara hem de creure-hi més, hem de generar més oportunitats educatives i no destruir-ne.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies de nou, diputat. Miri, sap què m'entristeix a mi? M'entristeix que els principals responsables de la falta de planificació educativa dels últims anys, de fet dels últims deu anys, vostès, ens estiguin donant lliçons sobre la planificació del curs educatiu. *(Aplaudiments.)* Això sí que m'entristeix, m'entristeix profundament, perquè vostès han deixat d'invertir en secundària, vostès van abandonar el zero-tres, vostès van desprestigiar la formació professional i vostès van fer les retallades més ferotges de l'educació d'aquest país. I, per tant, això és el que em preocupa. I, realment, penso que l'educació necessita el suport del conjunt de forces polítiques d'aquest Parlament, el màxim consens, i també mereix més del principal partit de l'oposició.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre el patrimoni cultural.

Pregunta al Govern sobre el patrimoni cultural

310-00079/15

I la formula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo, del Grup Parlamentari de Junts.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Benvolguda consellera, quina intenció té Cultura amb relació al patrimoni musical català, aquest corpus d'obres i llegats que hem heretat d'un passat més o menys llunyà?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

(Pausa.) Endavant, endavant.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Diputat Bertran, moltes gràcies. Jo li voldria contestar que, en general, per aquest Govern el patrimoni cultural és una eina bàsica d'identificació col·lectiva i un factor clau per al desenvolupament social, territorial i econòmic del país. Tant és així que, com sap, l'hem presentat com un dels cinc eixos prioritaris del Departament de Cultura per a aquesta legislatura. Imagini's si per nosaltres és

important, el patrimoni musical, i la resta del patrimoni del país. Per nosaltres, valoritzar el patrimoni vol dir invertir-lo, socialitzar-lo i posar-lo a disposició de tothom.

Posem de manifest..., tenim un patrimoni que vull posar de manifest que és ric i divers, com vostè sap, que posa de manifest la transversalitat de la societat catalana i permet explicar-la des dels seus orígens, en tota la seva diversitat i com a part de la pròpia identitat. Catalunya és un país plural, format per persones vingudes d'arreu del món al llarg de molts segles, i per nosaltres, davant d'aquests discursos d'odi que volen dividir-nos segons orígens i esquarterar la cohesió social, el patrimoni esdevé un factor imprescindible d'identificació col·lectiva.

Per tant, per nosaltres, el patrimoni musical, el patrimoni documental, qualsevol dels patrimonis, són un patrimoni prioritari que, com vostè molt bé sap, doncs, formarà part d'aquesta nova llei de patrimoni que estem elaborant, i, per descomptat, treballarem també per aquest patrimoni musical, com treballem pel literari i qualsevol altre tipus de patrimoni.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Benvolguda consellera, la ciutadania reconeix en general la necessitat d'equipaments per conservar i exposar obres d'art, però no sembla exactament el mateix pel que fa al patrimoni musical. Alhora, la música no figura en les missions dels principals organismes públics que depenen de vostè, com l'Agència Catalana del Patrimoni, la Direcció General del Patrimoni Cultural o l'Institut Català de Recerca en Patrimoni Cultural.

L'any 2020, el Centre Robert Gerhard, que també depèn de la Generalitat, va crear el portal Patrimoni Musical Català, per unificar i ordenar aquest ric patrimoni que vostè comentava: partitures, enregistraments i informació sobre compositors. Però aquest projecte està aturat, com prova que la pestanya dedicada a la música medieval, en aquella època en què va néixer Catalunya com a nació, està completament buida encara a hores d'ara. Paral·lelament, la Universitat Autònoma de Barcelona desenvolupa l'inventari dels fons musicals de Catalunya i la primera base de dades d'obres amb iconografia musical, a més de col·laborar amb l'Institut d'Estudis Catalans.

Tot i així, aquest esforç acadèmic no sempre va acompanyat de la necessària conservació i digitalització, perquè per garantir l'accés per a les generacions futures és essencial aquesta digitalització davant –com vostè sap– el risc de caducitat dels suports i dels reproductors. A més, el patrimoni musical està dispers en bastantes institucions –Biblioteca de Catalunya, Arxiu Nacional, Museu de la Música– i en centres privats, com l'Arxiu Alicia de Larrocha o la Fundació Frederic Mompou. Aquesta dispersió, a més a més, accentua un problema ja greu que és l'oblit de les dones, les grans invisibilitzades en la història de la música.

Per tant, consellera Hernández, no creu que el Govern s'hauria de posar les piles –o escriure una carta als Reis, no ho sé– i liderar polítiques d'inversió en el patrimoni musical escollint un organisme que les coordini i garanteixi un pressupost suficient? No creu que, a més a més, hauríem de procurar que aquest esforç no passés legislatura darrera legislatura i, per una vegada, ja es prenguéssim una decisió urgent? Moltes gràcies, consellera.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Sí. Diputat, comparteixo plenament amb vostè que aquest patrimoni mereix la protecció que segurament fins ara li ha faltat; comparteixo també que calen institucions per preservar aquest patrimoni i comparteixo també que en tenim moltes de

molt importants, de les quals crec que hem d'estar molt orgullosos. Tant la Biblioteca de Catalunya com l'Arxiu Nacional..., com –vostè ho sap molt bé– també la Filmoteca de Catalunya.

Per mi el més important és que tinguem una llei del patrimoni que eixampli el concepte de patrimoni, i això ens permetrà tenir estructures també per conservar-lo, que ara tenim difícilment, perquè no apareix aquest patrimoni recollit en la llei del patrimoni, i també és molt important, més que tenir institucions per a cada una de les especialitats, que segurament no seria sostenible... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre el currículum del batxillerat per al curs vinent

310-00080/15

La següent pregunta és sobre el currículum de batxillerat per al curs vinent. I la formula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys, del Grup Parlamentari de Junts.

Agustí Colomines i Companys

Bon dia. Honorable consellera, després d'haver rectificat l'anunci del nou currículum de batxillerat, a qui pensa cessar?

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, diputat. Miri, no em dedico a buscar culpables, sí a buscar solucions. El que vam fer ahir, el que va fer ahir aquest Govern és aprovar una modificació del decret d'educació primària, que el que feia és reforçar precisament les matèries lingüístiques, i el que farem properament és treballar –com estem fent– per veure de quina manera adaptem de la millor manera el currículum en el cas de batxillerat. I ho farem sempre pensant en l'alumnat per evitar perjudicis, sobretot a l'hora de poder homologar títols en altres comunitats autònomes i, sobretot, preservant la qualitat del sistema educatiu; poder preservar i mantenir les mateixes hores de les diferents matèries que es veurien o es podrien veure afectades i, per tant, poder proporcionar –juntament també..., parlant-ho amb direccions, amb inspecció, com hem començat a fer–..., els millors itineraris per poder reforçar totes aquestes matèries a batxillerat.

I marcant aquesta línia vermella que ahir vam comentar, les literatures: la catalana i la castellana. Ens sembla que tenim una important singularitat cultural i lingüística a Catalunya que mereix poder mantenir aquestes matèries com a matèries de modalitat en el currículum, concretament de segon de batxillerat i, per tant, que puguin ponderar i que puguin comptar amb la selectivitat, i en aquesta línia serà en la que continuarem treballant.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Ahir va esverar-se després de que es fes pública la comunicació de la Direcció General d'Innovació, Digitalització i Currículum, acceptant les directrius del ministeri espanyol que suprimien les literatures de segon de batxillerat i reorganitzaven les matèries de ciències. Va justificar-ho amb la idea falsa que calia homolo-

gar els títols catalans als espanyols, però els títols de batxillerat no necessiten cap LOAPA educativa. Per cert, Catalunya no és una singularitat, Catalunya és una nació.

El 2020 van prometre tornar a la LOE per superar la llei Wert; en comptes de complir, van pactar amb Esquerra la LOMLOE, la llei Celaá, que el ministeri utilitza per rebentar el model català. No hi hem guanyat res: abans ens volien espanyolitzar; ara som una singularitat. Catalunya està a la cua de les puntuacions PISA; els nostres joves han empitjorat alarment en comprensió lectora, matemàtiques i ciències. Amb els canvis impulsats pel seu partit a Madrid no tindrem alumnes més ben formats, sinó més ignorants en ciències i humanitats. Fer seguidisme del ministeri de Madrid no ens ajudarà a redreçar un sistema educatiu en crisi. Cessi a qui cregui que s'ha de cessar i no carregui el mort a un treballador, que ja ens coneixem. Qui va validar aquesta decisió –per tant–, vostè? Si fos així, seria encara més greu.

El 1980, Marta Mata deia que una bona educació, una bona escola, només podem aconseguir-la amb una bona política educativa, però avui vostès estan *molt* lluny de l'ideal de la gran pedagoga socialista. Quin és el projecte educatiu del Govern?

En cent dies ja hi hem vist tan sols supeditació i improvisació, com durant el desgavell en la matriculació d'FP. Així doncs, constatem que no saben on van perquè, com acabem de veure, un dia diuen una cosa i l'endemà una altra.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, gràcies de nou. Miri, el que no podem fer és arreglar amb cent dies el que vostès porten deu anys espatllant. (*Aplaudiments.*)

Aquesta és una prioritat; i, per tant, jo li diria que, quan jo mateixa seia en aquells escons, fèiem moltes propostes i intentàvem treballar per construir una alternativa, que vam construir, que és la que ara intentarem posar en pràctica: remuntar resultats, reduir desigualtats, i aquesta serà la nostra prioritat en matèria educativa, i a partir d'aquí, jo els hi recomano que comencin també a construir i que s'allunyin una mica més..., que no segueixin allunyant-se de la centralitat.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures i les partides previstes per al finançament i la millora del manteniment i de la qualitat del servei prestat a les residències per a la gent gran.

Pregunta al Govern sobre les mesures i les partides previstes per al finançament i la millora del manteniment i de la qualitat del servei prestat a les residències per a la gent gran

310-00084/15

Per formular la pregunta té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra, del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Residències de gent gran infrafinançades, amb serveis mínims, amb personal insuficient, amb danys a cobertes i façanes, amb manca de manteniment de les instal·lacions i el consegüent perill de legionel·losi... La manca d'inversió per part de la Generalitat és més que evident i molts municipis es veuen abocats a afrontar el dèficit d'aquests centres, assumint-lo dins el propi pressupost local, amb el trasbals econòmic que això suposa. L'envelliment de la població és una realitat que no po-

dem defugir i que el Govern de Catalunya ha d'incloure en les previsions i en les dotacions.

Com és possible que dins el Departament de Drets Socials no existeixi cap línia de subvencions per a la rehabilitació de residències d'avis que estan en mal estat? Com és possible que la Generalitat no contempli cap partida per garantir la seguretat dels usuaris d'aquests centres i que, a més a més, sancioni els ajuntaments que no poden fer front a les obres que es requereixen? Com és possible que es destinin tants recursos a potenciar els centres de MENAs i a garantir el benestar d'aquests immigrants que ja tenen tutors legals als seus països i es desatengui tan greument la nostra gent gran? Aquest és el premi a tota una vida d'esforços i de sacrificis? Aquesta és la consideració que es mereixen després d'haver-se esllomat i pagat bitllo-bitllo els seus impostos? Hom té la impressió que en aquest país tenen més drets i serveis gratuïts els immigrants il·legals o els delinqüents condemnats i empresonats que no pas els nostres avis. Bé, més que una impressió, sembla una certesa.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Senyora diputada, jo crec que ha de revisar les fonts que té, perquè la Generalitat té partides substancials per a la millora de les residències. Començant pels fons Next Generation, s'han destinat 125 milions d'euros per a la millora de les construccions de centres residencials, i aquest Govern..., forma part dels acords d'investidura amb altres grups parlamentaris la construcció de sis mil noves places; o sigui, jo crec que el primer que potser hauria de fer és revisar la informació que té disponible.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Qui hauria de revisar les seves informacions és vostè, consellera, perquè no hi ha actualment cap línia oberta de subvencions Next Generation, o així ens ho va manifestar el Departament de Drets Socials a Girona, en aquest cas. I li puc explicar la casuística concreta de Ripoll, on l'ajuntament de la vila assumeix més de 200.000 euros del dèficit de la residència d'avis per garantir una bona qualitat en els serveis, però és incapaç de fer front a la reforma de set-cents o 800.000 euros que ens costa la rehabilitació de la façana i que en aquests moments és una amenaça real per als usuaris del centre. I no només no hi ha línia de subvencions per rehabilitar aquest edifici i, per tant, una ajuda de la Generalitat als ajuntaments, sinó que es desatén absolutament la seguretat d'aquests avis, que estan en perill i vostès no se'n responsabilitzen. Per contra, sí que es responsabilitzen dels centres de menors, i allà sí que hi fan inversions potents. Però els nostres avis sembla que no són la seva prioritat. I nosaltres, des d'aquest grup parlamentari, exigim que comencin a ser la prioritat d'aquest Govern.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Bé, doncs més coses que ha de revisar, senyora diputada, perquè l'atenció de la gent gran és una de les prioritats d'aquest Govern, i ho hem demostrat en aquests cent vint dies amb mesures molt concretes que ara mateix aprofitaré aquesta ocasió per resumir-li.

Hem impulsat un pla de xoc –la setmana passada– per reduir el temps d'espera de la tramitació de la dependència i la discapacitat, que ara mateix està entorn de gairebé un any. Hem impulsat tot un conjunt de mesures que reduiran dràsticament aquest temps d'espera perquè és una prioritat bàsica. Com deia, també tenim uns acords que aconseguiran sis mil noves places residencials d'atenció a les persones grans i a les persones amb discapacitat. Avui mateix tindrem el debat a la totalitat de la llei de l'Agència Integrada Social i Sanitària, que permetrà una millor coordinació entre el Departament de Salut i el Departament de Drets Socials i Inclusió i que compta, i esperem que així sigui, amb un ampli consens parlamentari, i que sigui una realitat al més aviat possible. I per què ens servirà? Per donar una atenció no només sanitària, sinó social, a les persones grans, perquè puguin estar el màxim temps possible a casa seva. Estem gestionant fons Next Generation, com deia, per valor de 125 milions d'euros per a construcció de residències –jo realment estic cada setmana inaugurant residències, posant primeres pedres–; també és una de les qüestions que potser podria revisar. I també hem mobilitzat 4,1 milions d'euros per a reparacions urgents en residències, perquè en una cosa estem d'acord i és que hem de fer més i hem de ser més efectius.

Llavors, jo he de reconèixer que m'havia fet il·lusions amb la seva pregunta, que per fi parlàvem de gent gran, d'atenció a les persones, però després he vist que ho portava cap a la demagògia habitual, a parlar de joves migrants sols i altres qüestions.

Aquest Govern és el Govern de tothom i de les persones grans, per descomptat. I així ho hem demostrat aquests cent vint dies i ho seguirem demostrant en els cent següents.

El president

La següent pregunta és sobre la campanya de comunicació del Departament d'Igualtat i Feminisme per unes festes sense estereotips de gènere.

Pregunta al Govern sobre la campanya de comunicació del Departament d'Igualtat i Feminisme per unes festes sense estereotips de gènere

310-00074/15

Per fer la pregunta té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Honorable consellera Menor, durant les festes de Nadal les famílies compren joguines per regalar als més petits de la família, però moltes d'aquestes joguines continuen estant fortament associades a estereotips de gènere. Els colors, les formes i les funcions tenen un paper determinant en aquesta diferenciació: cotxes, superherois i jocs de construcció s'identifiquen sovint com a joguines per a nens, mentre que cuines, princeses i nines s'identifiquen com a joguines per a nenes.

Aquesta divisió aparentment inofensiva amaga conseqüències importants per al desenvolupament social, emocional i cognitiu dels infants, ja que les joguines són molt més que un simple element lúdic: són una eina fonamental per a l'aprenentatge i el creixement. A través del joc, els infants desenvolupen habilitats socials, creatives i emocionals, alhora que absorbeixen valors i referents que configuren la seva visió del món i el seu paper en la societat. Quan les joguines estan associades a estereotips de gènere, es redueix l'oportunitat dels infants d'explorar interessos, habilitats i rols diversos, perpetuant esquemes rígids que limiten el seu potencial de desenvolupament. Aquesta segregació pot tenir un impacte a llarg termini encasellant els infants en rols de gènere predefinits que condicionen les seves decisions i oportunitats futures. Un nen que no ha estat exposat a activitats de cura o una nena que no ha tin-

gut oportunitats per jugar amb construccions o explorar reptes tècnics creixen amb una visió limitada del que poden fer o ser, i això contribueix a perpetuar desigualtats en l'edat adulta.

Aquest fenomen no només és el resultat d'eleccions individuals de les famílies, sinó també d'unes pràctiques de màrqueting i comercialització que perpetuen els estereotips. Els anuncis de joguines i la presentació dels catàlegs sovint reforcen aquesta divisió entre joguines per nens i joguines per nenes, influint decisivament en la percepció que tenen els infants i les seves famílies sobre quines joguines són les més adequades per ells i elles.

En aquest context, consellera, voldríem saber quines mesures i quina campanya s'està impulsant des del Departament d'Igualtat i Feminisme per trencar amb els estereotips en les joguines i fomentar una infància lliure i igualitària.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Moltes gràcies, diputada Arai-bi, per posar aquest tema en el Ple, en què hem parlat molt de les cartes als Reis. Per tant, jo crec que és molt oportú reflexionar sobre aquesta tria, aquest petit gest que farem aquests dies, i la importància que té tenir una acció conscient a l'hora de triar en aquesta carta als Reis, o quan comprem les joguines dels nostres fills i les nostres filles, tenir aquesta actitud de reflexió.

I per això hem posat en marxa aquesta campanya comunicativa a les xarxes socials; una campanya que està dirigida a les famílies de nens i nenes de zero a dotze anys, als comerços, a les empreses de joguines de Catalunya, amb l'objectiu de no perpetuar aquesta divisió de les joguines per sexe que comentava vostè. Jugar és la manera que tenen els nostres infants d'aprendre, i la divisió de joguines per sexe, vostè ho ha dit, limita les seves capacitats cognitives, emocionals, i perpetua divisions arcaiques que marquen el paper que després tindran a la seva etapa adulta com a homes i dones.

Jo els convido a fer un exercici, aquests dies, de passejar per centres comercials i analitzar el que vostè deia: els anuncis que tenim, les cases de joguines. I el que veiem –és veritat, no?–: es perpetuen els estereotips de gènere, surten nenes amb joguines relacionades amb la bellesa o amb rols de cuidadores. En canvi, els nens són pilots d'avió, són constructors. I els hi puc dir que no hi ha predisposició genètica de les nenes per cuidar les persones; és més, hauríem d'educar-los a tots en igualtat en l'empatia i a tenir compte de la cura dels altres. Ni tampoc existeix cap predisposició genètica dels nens per conduir avions o per ser arquitectes. I, per descomptat, no hi ha cervells roses ni cervells blaus.

I amb aquesta campanya en el que volem incidir és en la importància del joc lliure, en la importància de com afecta això el desenvolupament dels nostres nens i de les nostres nenes. En cap cas volem culpabilitzar ni assenyalar ningú, sinó interpel·lar el conjunt de la societat a ser agents d'aquest canvi cap a una societat més inclusiva, més lliure i, en definitiva, més justa i igualitària.

Si un nen o una nena és lliure per jugar, és lliure per créixer, és lliure per somiar, és lliure per pensar, és lliure per crear. I, en definitiva, si un nen és lliure per jugar, serà lliure per ser.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la universalització de l'educació en l'etapa de zero a tres anys.

Pregunta al Govern sobre la universalització de l'educació en l'etapa de zero a tres anys

310-00075/15

Per fer la pregunta té la paraula la senyora Gisela Navarro Fuster, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Un dels grans consensos de la societat i també d'aquesta cambra és definir com a essencial i necessària l'etapa educativa zero-tres, una etapa que fa poc més de vint anys era només una etapa de cura, pensada per afavorir la conciliació de les famílies. Avui sabem que és una etapa plenament educativa i que la podem relacionar directament amb l'èxit educatiu de qualsevol persona.

Encara no és una etapa obligatòria ni universal, però en els darrers anys hem fet molts avenços. El 2004 els governs d'esquerres, liderats pels presidents Maragall i després pel president Montilla, van desplegar un compromís polític i social per desenvolupar-la. Agraïm l'esforç que van fer tant la Generalitat de Catalunya en aquell moment, però sobretot, i molt especialment, els ens locals i les famílies, perquè plegats vàrem aconseguir posicionar aquesta etapa en l'agenda política i, sobretot, social.

No cal que expliqui el que va venir després: un retrocés i un abandonament de la responsabilitat de la Generalitat de Catalunya, però que ja va ser jutjada.

L'etapa fa pocs anys que va començar a recuperar el finançament gràcies a l'impuls polític del president Sánchez, al Govern de l'Estat, i al compromís amb la igualtat del Govern Aragonès. Però no hem arribat encara, a dia d'avui, a la composició inicial, els famosos terços.

En aquest Ple mateix hem parlat –i tornarem a parlar d'aquí a molt poc– de la preocupació que tenim tots els grups que componem aquesta cambra per la millora educativa. No podem ser un país de primera si la nostra mainada i la nostra joventut no tenen les competències per afrontar els seus reptes vitals. I és en l'etapa zero-tres on es construeixen aquests fonaments cognitius que serviran per ancorar els coneixements posteriors, on podem detectar de manera precoç qualsevol necessitat educativa per tractar-la prematurament, on es comença a construir la igualtat d'oportunitats real. És l'etapa zero-tres en la que per molts nadons s'inicia la vida en català.

Per totes aquestes raons i moltes més, volem preguntar a la consellera Niubó quines mesures està duent a terme el Departament d'Educació i FP per retornar el temps perdut i fer passos cap a la universalització de l'etapa zero-tres.

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, diputada, per la seva pregunta. Efectivament, aquest Govern vol avançar cap a aquesta universalització d'aquesta etapa educativa com a pas previ a la gratuïtat. I ho fem convençuts, com vostè deia, doncs, de l'impacte que té en la reducció de desigualtats, en l'impacte positiu en el rendiment acadèmic posterior, evidentment de desenvolupament cognitiu dels infants, i també per la detecció precoç de dificultats d'aprenentatge.

Però, en tot cas, per fer tot això, el que volem fer és posar en marxa dues grans mesures. La primera és una subvenció adreçada al món local per valor de 60 milions d'euros, precisament per crear nova plaça pública de zero a tres anys, facilitant diferents escenaris de creació que fins ara no s'acabaven de veure. I, a més a més, ho farem facilitant-ho amb l'aportació de deu mil euros per cada nova plaça creada en aquesta etapa educativa. I, en segon lloc, implantant el primer cicle a les escoles ru-

rals fins a 3.500 habitants i, per tant, apujant una mica el topall del que teníem fins aquest moment.

Totes aquestes són mesures que hem acordat amb el món local. Ho hem fet amb les entitats municipalistes. Ho hem fet amb les diputacions. Ho hem fet amb convocatòries informatives al conjunt de municipis de Catalunya. Hem fet reunions a Barcelona, a Tarragona, a Lleida i a Girona. I ho hem fet amb una convocatòria de la comissió mixta, on hem de poder consensuar i treballar plegats aquest model.

I, des del punt de vista del departament, a què ens comprometem per avançar en aquesta universalització? Doncs ens comprometem a millorar el finançament per al sosteniment d'aquestes places públiques, tant les noves com les que ja existeixen, i, sobretot, amb una nova forma de relació, que aportí estabilitat i seguretat jurídica al món local, que és el que també s'ha trobat molt a faltar en els últims anys.

Però, en tot cas, esperem, a través d'aquestes mesures, poder fer un nou impuls a aquesta universalització d'aquesta etapa educativa tan important, que, a més a més, és una etapa molt valorada, que té una altíssima qualitat per part de la comunitat educativa i de la qual ens podem sentir molt orgullosos. El que farà aquest Govern és comprometre's i potenciar aquesta etapa educativa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. La diputada vol repreguntar? (*Pausa.*) No.

Pregunta al Govern sobre el present i el futur del sistema sanitari públic

310-00076/15

I passem ja a l'última pregunta formulada al Govern sobre el present i el futur del sistema sanitari públic. Per formular-la, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Sara Jaurrieta Guarner

Molt bé; gràcies, president. Bon dia, molt honorable president, conselleres, consellers, diputades, diputats. Honorable consellera Pané, han passat més de cent dies des de que el Govern es va constituir, i en aquests més de tres mesos vostè ja ha pres mesures, des de la conselleria de Salut, que mostren una clara aposta pel sistema sanitari públic català.

En citaré cinc d'elles, perquè no tinc temps per a més. La primera: han anunciat des del Govern un increment progressiu del pressupost en Salut en els propers quatre anys de 2.800 milions d'euros. Es diu ràpid: 2.800 milions d'euros. Amb això vol donar una resposta amb recursos públics al que la ciutadania necessita.

Dos: han constituït una comissió d'experts, de professionals del sector sanitari, el grup CAIROS, per recollir propostes que ajudin a reorientar estratègies i model organitzatiu dins del sistema sanitari públic per la seva sostenibilitat.

Tres: han aprovat el pacte de salut mental, que s'havia treballat conjuntament amb les entitats en l'anterior mandat, però que ara ha vist la llum verda.

Quatre: en l'atenció primària, les llistes d'espera a poc a poc es van reduint, i estan prenent mesures amb l'objectiu de que el gruix de la població pugui ser atesa en quaranta-vuit hores en un futur proper.

I cinc: també han aprovat des del Govern el projecte de Llei de l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària de Catalunya, compartit amb el Departament de Drets Socials, i que precisament avui iniciem la seva tramitació.

Totes aquestes decisions preses aquest any 2024 són un compromís ferm en la millora del sistema sanitari públic, aquest sistema universal que ens protegeix a tots i totes i precisament que es defensa prenent mesures.

I ara que estem finalitzant l'any, li vull preguntar com encara, consellera, les prioritats més immediates de l'any 2025 i quines creu que són les necessitats estructurals que el sistema sanitari necessita.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Olga Pané Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bon dia, president, diputats, diputades. Gràcies, diputada, per la seva pregunta, que em permet compartir reflexions, perquè en bona part vostè ja dona moltes respostes en aquest tema.

Lo primer, recordar el sistema de salut que tenim, que és un sistema molt robust. És un sistema que és l'enveja del nostre entorn. És un sistema universal. La gent accedeix –tothom, independentment de la seva condició– a totes les prestacions que hi han i en igualtat de condicions.

No només proporciona salut, proporciona cohesió, proporciona convivència i, si m'ho permet, impuls a l'economia. Dels 16.000 milions d'euros que nosaltres gastem, les empreses catalanes que estan en aquest sector en facturen 23.000 milions, la meitat de les quals exporten. Per tant, és indispensable per aquest país tenir un sistema de salut públic com el nostre, i robust.

Ara bé, a pesar dels esforços que hi han hagut darrerament, a pesar de que hem incrementat les plantilles en un vint-i-cinc per cent en els últims cinc anys, la nostra producció només s'ha incrementat un cinc per cent, i això fa que haguem de revisar no només lo que aportem, sinó també com ens organitzem i de quina manera treballem.

Les llistes d'espera han registrat, a pesar de tots aquests increments de recursos, increments, excepte en atenció primària, que des de fa poquet estan començant a baixar. D'acord?

El creixement financer d'aquests darrers anys fa que tinguem un *gap* entre el que pressupostem i el que gastem, i aquesta és la primera prioritat. I aquest és el tema que aquest Govern es planteja: en aquests propers cinc anys tancar aquest *gap*. Ara, necessitem l'acord de tothom, perquè això s'ha de manifestar en els pressupostos. Si no es bolca en els pressupostos, no serà possible fer-ho, com no serà possible fer aportar els 10 milions per la salut bucodental o els 20 milions per la salut mental que aquest Govern té previstos.

El proper dijous..., demà –és demà, m'embolico– CAIROS presenta les seves primeres propostes respecte de les reformes que cal incorporar. Els hi traslladaré tan bon punt les coneguem i les haguem discutit i comencem a treballar ja en la seva aplicació.

Moltes gràcies.

El president

La diputada Jaurrieta vol repreguntar? (*Pausa.*) No.

Situació de compatibilitat de diputats

234-00001/15, 234-00002/15, 234-00005/15 a 234-00027/15, 234-00029/15 a 234-00073/15, 234-00075/15 a 234-00124/15 i 234-00126/15 a 234-00140/15

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El segon punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat de diputats.

Atès que el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la situació de compatibilitat dels diputats ha estat publicat en el dossier del Ple, els demano que se n'eximeixi la lectura.

Si no hi ha cap objecció, es pot aprovar per assentiment aquest dictamen? Sí? *(Pausa.)* Perfecte. Doncs queda aprovat el dictamen... *(Veus de fons.)* Sí, demana la paraula o m'adverteix d'alguna cosa el diputat Cornellà i Detrell?

Dani Cornellà Detrell

Que nosaltres ens volem abstenir.

El president

Molt bé. Doncs cridem a votació.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim tot seguit a la votació, a la votació sobre el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

Comença la votació.

Aquest dictamen ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat perquè informi sobre els acords de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública

361-00006/15

Passem tot seguit al sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant del Ple perquè informi sobre els acords de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública.

Tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, tot seguit procedirem a la votació d'aquesta sol·licitud de compareixença presentada pels grups parlamentaris de Junts, Esquerra Republicana, Comuns i la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Em correspon de tornar a cridar a votació. Farem una crida breu.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació.

Comença la votació.

Aquesta sol·licitud de compareixença ha estat aprovada per 118 vots a favor, cap en contra i 14 abstencions.

Atesa l'aprovació d'aquesta sol·licitud, els proposo, d'acord amb allò que estableix l'article 83.3 del Reglament, l'alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària amb la inclusió d'un nou punt corresponent a la compareixença del president que se substanciaria tot seguit.

Es pot aprovar per assentiment aquesta ampliació? Sí? *(Pausa.)*

Queda modificat, doncs, en aquest sentit, l'ordre del dia. I tot seguit procedirem a substanciar aquest nou punt.

Compareixença del president de la Generalitat perquè informi sobre els acords de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública

350-00003/15

El nou punt, doncs, és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple perquè informi sobre els acords de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública.

D'acord amb l'article 172 del Reglament, i atès que el Ple del Parlament ha aprovat la compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre els acords

de la Junta de Seguretat i sobre l'estratègia del Departament d'Interior i Seguretat Pública, a continuació té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable president del Parlament, conselleres, consellers, diputats i diputades, molt bon dia. Comparec a petició de quatre grups parlamentaris per quarta vegada davant d'aquesta cambra des de que vaig assumir la presidència de la Generalitat. Les tres primeres per donar compte de la composició del Govern de Catalunya, per atendre el debat d'orientació de política general i per donar també compte i explicació de la resposta del Govern de Catalunya als efectes de la DANA.

Podria començar aquesta quarta compareixença reafirmant la importància que el Govern de Catalunya atorga a les polítiques de seguretat. Per tant, a la rellevància política que en el meu Govern té el Departament d'Interior i de Seguretat Pública. I no només pel recursos humans, pel nombre d'agents de Mossos d'Esquadra, de bombers, de personal de Protecció Civil que formen part d'aquest departament; no només pel pes pressupostari que el departament té al conjunt del Govern; no només perquè, d'acord amb les darreres dades disponibles del Centre d'Estudis d'Opinió, els ciutadans de Catalunya situen com a tercera preocupació les seguretats; no només perquè a cada visita que faig pel territori de Catalunya, amb cada alcalde o alcaldessa que em reuneixo, em confirmen que aquesta és una prioritat i una preocupació creixent de la seva ciutadania i, per tant, dels seus governs municipals.

Vostès poden parlar amb l'alcalde de Barcelona, els hi dirà a curt termini, seguretat, a mig termini, habitatge, i a llarg termini, metro. Vostès poden parlar amb l'alcalde de Girona, amb l'alcalde de Lleida, amb l'alcalde de Tarragona, amb l'alcalde de Calaf, amb l'alcalde dels Prats de Rei, que vaig estar-hi fa poc, qualsevol alcalde o alcaldessa: la seguretat com a demanda recurrent i creixent dels ciutadans de Catalunya.

No només també perquè ho demanin o m'ho traslladin els diferents representants de sectors econòmics de la societat civil catalana, de l'àmbit del comerç, de l'àmbit del turisme, de tants i tants àmbits, sinó sobretot, principalment –i utilitzaré una paraula que avui semblarà gruixuda–, per una qüestió de plantejament ideològic, per una qüestió ideològica, per una qüestió política, de convicció política.

La seguretat, la protecció dels ciutadans com una de les principals tasques de qualsevol govern, també del Govern que jo presideixo. Per què és una qüestió que situo en l'àmbit ideològic, polític? Doncs, perquè sense protecció no hi ha llibertat i sense protecció no hi ha igualtat. És a dir, la protecció està a la base de la llibertat i de la igualtat.

Hi ha gent que pensa que aquestes polítiques de protecció, de seguretat són més de dretes. No ho sé, jo vull ser avui particularment explícit davant de tots vostès en aquesta compareixença que faig. La protecció, la seguretat dels ciutadans de Catalunya és una política que jo concebo com una política d'esquerres.

Fa poc parlàvem de privilegis. Doncs justament: no pot ser un privilegi que només tinguin protecció i que només gaudeixin de seguretat aquells que se la poden pagar, que es poden proporcionar una seguretat privada. La protecció i la seguretat, el Govern de Catalunya l'ha de garantir i la garantirà a tothom, tingui els recursos econòmics que tingui, visqui al barri que visqui, visqui al municipi de Catalunya que visqui, tingui l'estatus social que tingui.

Política fonamental i ideològica que està a la base de la llibertat i de la igualtat, i que el meu Govern es pren molt seriosament. Política de protecció i també ordre. «Ordre» en el sentit de respecte al marc de convivència que ens hem dotat tots nosaltres, plasmats en unes lleis que s'han de respectar, i si no es respecten, s'han de fer respectar. Protecció dels ciutadans de Catalunya amb polítiques de seguretat i ordre.

I quin és l'instrument que té el Govern de Catalunya per proporcionar als ciutadans de Catalunya aquesta protecció i garantir aquest ordre? El Govern de Catalunya té com a principal instrument per fer això un cos de policia integral, que és el Cos de Mossos d'Esquadra. Hi cooperen, hi col·laboren, depenent del Govern de Catalunya, bombers, agents de Protecció Civil, però el cos que té l'encàrrec, que és l'instrument per desenvolupar les polítiques de seguretat tan importants, des del meu punt de vista –així ho veig jo–, per Catalunya és el Cos de Mossos d'Esquadra.

I vostès tenen davant seu el màxim responsable, per llei, del Cos de Mossos d'Esquadra. I cada vegada que vostès m'ho demanin, jo vindré aquí a donar explicacions sobre la tasca dels Mossos d'Esquadra, a defensar la seva tasca, juntament amb la consellera Parlon, que és a qui he encomanat que s'ocupi d'aquests temes. Però sí, dono la cara i la donaré sempre que faci falta pels Mossos d'Esquadra. Ho prenc com una responsabilitat que m'honora exercir. I, per tant, aquí em tenen, per donar compte d'això.

I el primer que vull fer és agrair la feina que fan tots els responsables, tots els agents dels Mossos d'Esquadra, la seva professionalitat, la seva dedicació, la seva tasca. I quins són els principis rectors que ens hem marcat com a Govern de Catalunya amb relació als Mossos d'Esquadra? Doncs el primer, això, donar suport i aval polític al Cos dels Mossos d'Esquadra en la feina que els toca fer, que és la de fer complir les lleis, fer respectar la convivència a Catalunya i protegir a tots els ciutadans de Catalunya.

La segona, fixar, com acabo de fer, i ja vaig fer en el debat d'investidura, la seguretat com a prioritat política del Govern de Catalunya.

La tercera, proporcionar al Cos de Mossos d'Esquadra tot allò que necessiten. Si calen més competències per exercir amb plenitud la seva tasca de policia integral, proporcionar-les; si calen més recursos per poder-la fer adequadament, bé siguin recursos humans, bé siguin recursos tecnològics, bé siguin recursos materials, proporcionar-los.

Quart, no interferir políticament en les decisions que corresponen a un àmbit tècnic o, si vostès volen, professional. Per tant, respectar l'àmbit de decisió tècnic o professional, fixant clarament la prioritat política de que la seguretat sigui important i donant aval a aquestes polítiques de seguretat i d'ordre.

I cinquè, garantir que hi ha una bona coordinació amb altres cossos i forces de seguretat que exerceixen la seva funció a Catalunya. Per això són necessaris els mecanismes de coordinació amb altres cossos i forces de seguretat, en particular amb les policies locals.

Des de que el meu Govern ha pres possessió, s'han celebrat més de vint reunions i juntes de seguretat locals en diferents municipis de Catalunya. La consellera, personalment, ha presidit algunes d'aquestes reunions, i quan no ho ha pogut fer ella, ho han fet altres membres del seu departament. Si vostès fan els números, són unes set per setmana, gairebé dues al dia. Gairebé dues, però dues a la setmana. Gairebé dues, dos cops per setmana, hi ha hagut una junta de coordinació, una junta local de seguretat en algun municipi de Catalunya, perquè ho ha demanat o perquè es produïa una situació que així ho aconsellava a criteri dels professionals de la seguretat.

I també l'altre gran mecanisme de coordinació és la Junta de Seguretat de Catalunya, que vam reunir el dia 5 de desembre, i que motiva la compareixença que vostès em sol·liciten. Què vam fer? Ens hem reunit també, perdó, amb la Federació de Municipis de Catalunya, s'hi ha reunit el departament, i amb l'Associació Catalana de Municipis.

Què vam fer a la Junta de Seguretat de Catalunya? Ho dic davant d'un Parlament de Catalunya on... –i ho veig com un factor positiu–, quatre, si no m'he confós, dels grups polítics, quatre dels vuit grups polítics amb representació en aquest Parlament han tingut responsabilitats directes de direcció del Cos de Mossos d'Esquadra, de les polítiques de seguretat de Catalunya.

Quatre dels vuit grups que estem aquí hem tingut responsabilitat directa en la direcció del Cos de Mossos d'Esquadra. I, en aquesta cambra, si no m'he confós, s'hi asseuen, comptant amb la consellera Parlon, quatre persones, quatre diputats que han sigut prèviament consellers d'Interior. Això ens dona a tots plegats un bagatge d'experiència, de saber què significa dirigir aquest cos que crec que hauríem de saber aprofitar.

Doncs què vam fer en aquesta reunió de la Junta de Seguretat de Catalunya? Primer, repassar quina és la situació de la seguretat a Catalunya. A Catalunya hi ha hagut –ho resumeixo breument– una baixada de delictes fins a l'any 2016. Hi ha hagut un repunt significatiu entre el 2017 i el 2019. Una recuperació notable després de la caiguda de delictes que va haver-hi el 2020 causada per la pandèmia de la covid. I el 2023 es registren els nivells més alts de delictes dels darrers quinze anys, amb 608.268 fets totals, liderats per regions metropolitanes, en concret, i, en particular, per la de Barcelona.

La violència de gènere augmenta notablement des de l'any 2021, arribant a 14.084 casos el 2023. Destaca l'increment preocupant dels feminicidis, especialment el 2024, amb el doble de casos respecte al mateix període del 2023.

Tot i que els robatoris amb violència mostren fluctuacions al llarg d'aquest període, han augmentat de nou després de la pandèmia, especialment els robatoris en via pública; Barcelona concentra gairebé el cinquanta per cent dels casos. Les dades més preocupants les trobem a les estafes cibernètiques, que han experimentat un creixement exponencial des del 2015; s'han triplicat des de l'inici de la pandèmia.

En conclusió, ens trobem davant d'una recuperació delinqüencial després de la pandèmia, amb increments preocupants en feminicidis, agressions sexuals i cibercrimis. La nostra primera tasca ha de ser trencar aquesta corba delictiva. Ometo alguns detalls que vull dir i vull animar que es faci, que aquells grups que hi tinguin interès poden demanar directament de la consellera. Aquells grups que hi tinguin interès i que vulguin conèixer informació més detallada i personalitzada, la poden demanar directament de la consellera o, simplement, sol·licitar una reunió amb responsables del cos policial. Jo ho vaig fer quan estava a l'oposició, m'ho va facilitar el Govern del president Aragonès i el conseller Elena, i ho vaig agrair i em va ser útil. Si alguns de vostès ho volen fer, cap inconvenient a compartir-ho amb vostès d'una forma més reservada, com recomana la matèria de la que ens ocupem.

Per tant, repàs de la situació delinqüencial a Catalunya. Després d'aquest breu resum que els he fet, crec que la situació reforça el fet que la seguretat sigui una prioritat a Catalunya. I voldria que aquí, almenys, fóssim capaços d'arribar o de tenir un consens ampli.

Fet això, el principal acord que vam prendre en aquesta Junta de Seguretat va ser crear una comissió amb el Ministeri d'Hisenda per treballar per a l'ampliació de la plantilla dels Mossos de 22.000 efectius –és un acord al que va arribar el Govern d'Esquerra Republicana–, de 22.000 a 25.000, perquè arribem a la conclusió, hem arribat a la conclusió que necessitem més efectius dels Mossos d'Esquadra. Soc optimista amb l'assoliment d'aquest objectiu i crec que podrem anunciar que podem incrementar els propers anys, de forma progressiva, la plantilla dels Mossos d'Esquadra a l'horitzó de 25.000, que és el nombre d'agents que creiem que necessitem per desenvolupar adequadament les responsabilitats que tenim i per assumir-ne una de nova, a la que llavors em referiré.

A banda d'això, vam arribar a altres acords, com per exemple la millora de la coordinació dels Mossos d'Esquadra amb el Cos d'Agents Rurals per investigar delictes relacionats amb el medi ambient que tinguin lloc a Catalunya. O vam decidir la incorporació dels Mossos d'Esquadra, l'any 2025, al Servei Executiu de la Comissió de Prevenció de Blanqueig de Capitals i Infraccions Monetàries, conegut amb l'acrònim de Sepblac, i amb Oficina de Recuperació i Gestió d'Actius. O la participació dels Mossos d'Esquadra en l'activitat de l'Oficina Nacional de Garanties dels

Drets Humans, de la Secretaria d'Estat de Seguretat. O la incorporació dels Mossos d'Esquadra a les missions i grups d'ajuda del Govern d'Espanya en supòsits de catàstrofe a l'estranger. És a dir, incorporació dels Mossos d'Esquadra en aquells organismes que, des d'un punt de vista tècnic i professional, se'ns demana o se'ns diu que fora bo que hi fossin per poder desenvolupar millor la seva tasca.

Vam parlar també del Servei d'Emergències de Catalunya, el servei 112, i vam decidir passar d'una integració telefònica de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional a una intervenció telemàtica, en la línia de desenvolupar acords de governs anteriors que crec que anaven ben orientats, eh?, amb l'objectiu de donar una resposta més àgil i millor als ciutadans de Catalunya. I aquí també voldria ser clar: el meu Govern dona i donarà el màxim suport als Mossos d'Esquadra per exercir com a policia integral de Catalunya, però el meu Govern també prestarà tot el suport a la col·laboració entre cossos i forces de seguretat, i mentre jo sigui president de Catalunya no permetré que la manca de coordinació entre cossos i forces de seguretat posi en risc la seguretat i la protecció dels ciutadans de Catalunya; jo amb això no m'hi trobaré. D'altres no..., jo no m'hi trobaré, amb això. El bé major és aprofitar... Crec que governs anteriors van treballar en aquesta línia; ho aplaudeixo i ho agraeixo. Mossos d'Esquadra, policia integral de Catalunya amb màximes competències, però coordinant-se amb altres cossos i forces de seguretat. I jo no em vull trobar en el cas que, per una coordinació millorable, tinguem alguna desgràcia o es posi en risc la protecció d'algun ciutadà de Catalunya en alguna circumstància.

Amb relació a la potenciació del Cos de Mossos d'Esquadra com a policia integral de Catalunya, el Govern d'Esquerra Republicana, i en particular el conseller Elena, van treballar molt perquè els Mossos d'Esquadra assumissin competències en ports i aeroports. Estava pràcticament, per no dir «definitivament», o gairebé pendent només de ratificació..., un acord en aquest sentit. Sàpiguen vostès que, en línia amb els compromisos adquirits i en línia amb donar continuïtat a la feina feta pel Govern anterior, convocarem una Junta de Seguretat a principis d'any perquè els Mossos d'Esquadra assumeixin competències en matèria de ports i aeroports. No és una cosa que vulgui que s'atribueixi com a mèrit al meu Govern; més aviat és ratificar un treball fet pel Govern anterior del president Aragonès, eh? Mossos d'Esquadra, per tant, policia integral de Catalunya; això és el que vam fer a la Junta de Seguretat del dia 5 de desembre.

El dia 4 de desembre va haver-hi, en matèria de seguretat i de protecció dels ciutadans de Catalunya, una altra notícia, a criteri meu..., dues notícies, si vostès volen, a criteri meu, importants. Podem tenir i tenim una policia que faci bé la seva feina; podem tenir i tenim una policia integral de Catalunya; podem tenir i tenim una policia que es coordini de forma eficaç amb altres cossos i forces policials i que, per tant, quan hi ha ciutadans i ciutadanes que trenquen els principis o les normes de convivència de què ens hem dotat, doncs, els detinguin i, quan s'escaigui, els posin a disposició de la justícia. Que si no hi ha una justícia eficaç i àgil, que si no hi ha un nombre suficient d'òrgans judicials per decidir, com correspon a un estat de dret, per part del poder judicial, si efectivament aquestes conductes són o no punibles des d'un punt de vista penal, doncs, no farem res; crearem una sensació d'impotència. Què passa, que els detenen no sé quantes vegades hi entren i surten pel mateix lloc? Què passa, que els detenen i al cap d'un any encara no sabem res? Què passa, que m'he d'esperar un any i mig a que pugui anar a un jutjat a que...? Què passa amb això?

Tots vostès o molts de vostès han parlat aquí de multireincidència, s'han queixat d'això, i fan bé, i jo també ho tinc com a prioritat. La diferència és que jo no me'n puc queixar i he d'intentar resoldre-ho. I no ho faré d'una forma ni màgica ni immediata, però ajuden a resoldre-ho decisions que vam prendre el dia 4 de desembre, el dia abans de la Junta de Seguretat de Catalunya, com per exemple la creació de cinc jutjats a Catalunya, quatre de penals i un d'instrucció. Home, són pocs, jo en voldria més i estic treballant perquè n'hi hagin més. I vostès, els responsables de

cada un dels seus grups que s'ocupen de matèria de justícia i que segur que diligentment han llegit la memòria del Tribunal Superior de Justícia de l'any passat o la memòria de la fiscalia, veuran que, efectivament, Catalunya té molta més delinqüència que altres territoris i té menys òrgans judicials. Per què hem arribat aquí? Jo ara aquí em podria estendre molt, no? Vull dir, resolguem-ho –resolguem-ho. I com es resol? Creant més òrgans judicials, que és el que hem fet. Són pocs, són cinc –són cinc. I sí, vam treballar molt perquè es fessin abans d'acabar l'any, per enviar un missatge a la ciutadania de Catalunya que estem treballant en això. I jo reconec davant d'aquesta cambra que en fan falta més.

I vam prendre una altra decisió que pot semblar tècnica i menor i que a mi m'asseguren des d'un punt de vista tècnic, tant persones del Govern com d'altres àmbits de la societat civil, que és una mesura clau, que és l'accés de la Guàrdia Urbana de Barcelona, la policia local més important que tenim, a les bases de dades de multi-reincidència, per poder ser molt més àgils en posar a disposició de la justícia, amb un atestat complet, persones que han fet delictes..., que cometen reiteradament delictes. Una decisió que pot semblar menor, eh?, gairebé anecdòtica, i que, en canvi, els que hi entenen a mi me la situen –veurem si el temps ens ho diu– com una decisió important: arribar a aquesta coordinació de bases de dades, en aquest cas, de la Guàrdia Urbana de Barcelona amb bases de dades del Ministeri de Justícia.

Més mossos, policia integral de Catalunya, coordinació amb altres cossos i forces de seguretat des de la garantia de que els Mossos són la policia integral de Catalunya, i garantir també que, un cop es fa la feina per part dels Mossos d'Esquadra, hi ha recursos suficients a l'àmbit judicial per poder prendre les decisions que s'escaiguin, des del punt de vista jurídic, sobre les persones que els Mossos d'Esquadra o les policies han posat a disposició dels tribunals de justícia, no? Objectiu? Doncs protegir els ciutadans de Catalunya, abaixar la corba delinqüencial, enviar un missatge de que aquí es garanteix la seguretat, de que es protegeixi a tothom, també els que no tenen recursos per poder-se pagar la seva seguretat privada, i diria especialment aquests, en barris que demanen presència policial per poder-se sentir, la gent, segura i poder moure's amb llibertat i utilitzar els serveis públics que estan enfocats i volen garantir una igualtat entre els ciutadans.

Vull, en acabar aquesta intervenció meua, tenir unes paraules també de reconeixement, agraïment a tots els responsables i treballadors de l'àmbit de la protecció civil i els bombers, que no formen part de la política de seguretat *stricto sensu*, però sí que també fan una feina cabdal i imprescindible en aquest concepte de protecció dels ciutadans de Catalunya. Ho hem vist ben recentment, ho vam valorar en una compareixença específica –per tant, no m'hi estendré, si no és que vostès, en els seus torns d'intervenció, m'ho demanen–, intervenció que es va tenir en ocasió de la DANA. I tots crec que vam copsar, també..., ja s'havia fet abans. Jo he de dir que en aquest àmbit em vaig trobar les coses endreçades, ordenades i ben plantejades: ja s'havia anat, cada vegada que hi havia un episodi, diguem-ne, rellevant des del punt de vista d'una inundació o un incendi, sempre s'han anat aprenent lliçons de com s'ha respost en aquests episodis. També ara el propòsit és fer-ho; per tant, ja vaig anunciar en ocasió de la compareixença específica que vaig fer per aquest tema que tant la conselleria d'Interior com la conselleria de Territori, bé, doncs revisarien plans de protecció civil i demanarien a tots els municipis que no el tinguin actualitzat que l'actualitzin, i ja no dic els que no el tenen fet, que el facin, i posar recursos per ajudar-los a fer-ho, i des de l'àmbit del Departament de Territori, doncs, treballar per revisar tots els plans d'inundabilitat que hi ha.

Doncs això, senyores i senyors diputats, és el que els volia traslladar en aquesta primera part de la meua intervenció: que la protecció és bàsica; que jo ho veig com una política d'esquerres, però no tinc cap complex amb dir-ho; que respon –i és, crec, la primera vegada que utilitzo aquesta expressió aquí– a la meua ideologia política protegir els ciutadans de Catalunya, i que li dono una màxima importància po-

lítica i que per això no només no eludeixo cap responsabilitat, sinó que estic sempre a disposició de vostès per poder-ho discutir, tractar i, en funció de les propostes que facin, millorar la política de protecció dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, president. A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de deu minuts cadascun, tal com estableix l'article 172.3 del Reglament. En primer lloc té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Mònica Sales de la Cruz

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, consellers, diputats, bon dia a tothom. President, m'ha de permetre que li diga que la seua intervenció ha estat previsible i preocupant a parts iguals. Fins a quatre grups parlamentaris hem forçat la seva compareixença en aquest hemicicle. Per tant, no ens vinga a dir que vostè ve aquí a donar la cara; ve aquí perquè l'hem forçat a fer-ho, perquè no ho ha fet per iniciativa pròpia, i hauria pogut tenir aquesta oportunitat.

Vostè no ha fet ni un bri d'autocrítica ni la més mínima intenció de rectificar en aquest rumb erràtic que fa dies que denunciem des de Junts. Per això li diem que ha estat previsible, perquè encara no és conscient, creiem, que vostè presideix un grup que només se sustenta amb quaranta-dos diputats. I previsible perquè ha tornat a deixar clar que té una política alineada totalment amb la voluntat del PSOE i allunyada dels interessos de Catalunya. D'aquí també la preocupació de Junts, que hem reiterat en nombroses ocasions.

Per molta propaganda que faci i per molts altaveus que vostè pugui tenir, vostè no governa per tothom o, si més no, presideix el Govern d'aquells que volen de manera determinada empetir el nostre autogovern i laminar la nostra nació. Aquesta és la raó de ser de la seua presidència, i també d'aquesta compareixença. De fet, les temors que teníem s'han confirmat. Nosaltres en campanya vam dir de manera reiterada que si vostè assumia la presidència de la Generalitat de Catalunya el país tindria un governador civil, i hi ha mostres més que rellevants d'això que nosaltres denunciàvem. Ha iniciat un procés d'espanyolització sense precedents, des d'estendre la catifa roja al rei, posar la bandera espanyola al Palau de la Generalitat fins a utilitzar el castellà i arraconar el català –també avui a la sessió de control, president, un fet que diria que és sense precedents. Vostè hauria de corregir aquesta actitud si, en un moment d'emergència lingüística, vol ser model lingüístic per a alguns. (*Aplaudiments.*)

Vostè confon normalització amb espanyolització i amb supeditació. Des del primer dia ha demostrat que no té cap intenció de molestar Madrid i que mai no aixecarà la veu per defensar els interessos dels catalans. Actua, òbviament, com un baró socialista, com un representant d'una simple franquícia del PSOE i no com a president d'aquest país. Quan ha de defensar el país no mou mai un dit. Ho vam veure la setmana passada quan havia de defensar el sector de la pesca, amb aquestes reclamacions dels pescadors catalans per aquestes exagerades imposicions d'Europa; o també ho hem vist durant la Conferència de Presidents: no es va plantar per tenir la delegació integral de competències en immigració, per tenir la clau de la caixa, per tenir competències exclusives en matèria d'habitatge... I, a més a més, la seua llista és llarga quant a silencis a l'hora de defensar Catalunya. I, per tant, nosaltres considerem que el seu propòsit és sempre el mateix: desnacionalitzar el país, que creiem que seria el principi rector que s'ha oblidat en aquesta llista que vostè ha fet, i també desmuntar el nostre autogovern.

Ara ho fa amb la incorporació de la Policia Nacional espanyola i de la Guàrdia Civil al 112, i ho maquilla amb una pàtina de coordinació entre cossos policials. No

ens ha de vendre gat per llebre, president. És evident que la col·laboració entre policies és una decisió racional i és una necessitat essencial per garantir una resposta eficaç i coordinada davant dels reptes complexos que afronta la societat actual. Per això, nosaltres hem defensat sempre que els Mossos d'Esquadra participen en tots els organismes internacionals: a l'Europol, per exemple, que ara ho fa a través del *ministerio* i no ho fa amb una integració directa i de forma plena, com nosaltres voldríem; a la Interpol, a la Cepol i a Frontex, una demanda que el seu partit, tant aquí com a Madrid, nega de manera sistemàtica. Però en el cas del 112, president, no estem parlant d'una coordinació, no ha de fer trampes. El 112 no és un òrgan de coordinació; és un telèfon d'emergències on els ciutadans s'adrecen per demanar ajuda i es redirigixen les seues peticions al cos encarregat de donar-hi resposta.

Aquest assumpte de la col·laboració estava damunt la taula abans del 2017, venia de lluny, però sempre –i m'ha de permetre repetir aquest «sempre»– en un marc de compensació i de negociació sobre la presència dels Mossos en organismes internacionals i, per damunt de tot, amb una clara jerarquia, en què els Mossos ostenten el màxim comandament com a policia integral d'aquest país. Vostè, president, garantirà que això siga així? Pot garantir que això és així? És a dir, que el control, de manera exclusiva, el tinguen els Mossos i que els cossos policials espanyols limiten la seua actuació en els àmbits en què són competents. Perquè derivar una trucada al cos competent no és el mateix que tenir assegut aquest cos a la mesa d'operacions supervisant tots els assumptes i disposant de tota la informació. Això per a nosaltres és una línia roja.

Vostè, president, es deixa tutelar constantment pel president espanyol, i ara vol que la Guàrdia Civil i la Policia Nacional tutelien els Mossos d'Esquadra, i això és intolerable i nosaltres no ho permetrem. Aquest acord del 112 no es va tancar durant set anys, i vostè l'ha tancat en poc més de cent dies i a canvi de res, o potser sí, a canvi de fer content el PSOE.

La qüestió és que la gestió de les emergències a Catalunya és una competència exclusiva de la Generalitat, i vostè en permet la invasió per la porta del darrere. El seu partit sempre facilita que els cossos de seguretat de l'Estat posen el peu en les competències dels Mossos, i amb el que fa està impedit que els Mossos siguen la policia integral de Catalunya, i això abans no havia passat mai amb cap altre president de la Generalitat, i és trist, però és així. Amb el seu plantejament, no descartem que el següent pas que vostè faça siga incorporar la Unitat Militar d'Emergències, l'UME, al 112.

Però, ironies a banda, abans de plantejar-s'ho, president, el que hauria de fer és treballar per integrar les policies locals al 112. Vostè diu que fa moltes reunions amb les policies locals, i ho celebrem. Integre-les al 112 i done'ls aquesta potestat. Tenen competències directes a Catalunya en matèria ciutadana, seguretat pública i trànsit dins el seu municipi i són la primera línia de resposta davant les peticions ciutadanes. Que haja incorporat abans la Policia Nacional espanyola i la Guàrdia Civil és una ofensa per a aquestes 217 policies locals, a excepció de la Guàrdia Urbana de Barcelona, que ja en forma part.

I també és un menyspreu als treballadors del 112. Des de Junts defensem i agraïm el seu bon servei i una faena impecable que fa que no hi haja cap necessitat operativa que justifique aquesta decisió del Govern. Volem que es milloren les seues condicions laborals tal com hem defensat sempre.

I, per cert, ens agradaria saber l'opinió –i per això en demanarem la seua compareixença– de la directora general del 112, que si avui no ha dimitit és encara un alt càrrec d'Esquerra i està en absolut silenci enmig de tot aquest procés d'espanyolitzaació del 112. En tot cas, president, vostè hauria pogut sortir de la Junta de Seguretat amb una competència més per a Catalunya i va decidir sortir-ne amb una de menys. Va desdir-se de l'acord que hagués permès als Mossos d'Esquadra assumir les competències de seguretat en ports i en aeroports.

Segurament l'etapa del conseller Elena no va deixar gaires accions per recordar –de fet, es va acomiadar amb la infame operació Gàbia del 8 d'agost–, però almenys va fer una cosa ben feta, que va ser deixar enllestit aquest acord perquè els Mossos tinguessin competències per terra, mar i aire. Una altra cosa seria preguntar-los per què van votar la seua investidura sense haver vetllat bé el compliment d'aquest acord. Suposo que ho explicaran després, en la compareixença, i ho escoltarem atentament. Ara bé, aquesta explicació hauria d'anar acompanyada també d'autocrítica, perquè avui poden alçar molt la veu –també en la sessió de control, com ha fet el president del Grup Parlamentari d'Esquerra per denunciar aquestes passes enrere del Govern de Salvador Illa–, però és evident que vostès van ser necessaris perquè aquest Govern pogués tirar endavant.

Per acabar, deixi'm dir-li, president, que per nosaltres també seria molt important que tinga alguna cosa a dir fruit de les declaracions del comissari Villarejo; saber si vostè arribarà fins al fons de la qüestió i contrastarà aquestes declaracions tan greus i defensarà el dret a la veritat. Perquè seria molt lamentable que, una vegada més, utilitzés el silenci com a eina. Es tracta, en definitiva, president –i acabo–, de respectar i de fer respectar les nostres institucions, el nostre autogovern i el nostre país, i vostè ni respecta ni fa respectar. I a Junts, president Illa, no oblidem que sabem molt bé que Catalunya necessita fer-se respectar i ho lluitarem cada dia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Bé; molt bon dia. Moltes gràcies, president del Parlament. President, consellers, conselleres, diputats i diputades... Segona rectificació de la setmana, i només és dimecres. Bé, avui, president, compareix en seu parlamentària per informar sobre els acords adoptats en la Junta de Seguretat que va tenir lloc el passat 5 de desembre. No ho fa a petició pròpia –ja s'ha dit–, sinó a petició de quatre grups parlamentaris, entre els quals hi ha Esquerra Republicana, no pas amb la voluntat de posar en dubte la rellevància o la importància de la seguretat per al nostre país, no pas per posar en dubte ni qüestionar tampoc els Mossos d'Esquadra com una estructura imprescindible, una estructura d'Estat per garantir l'estat del benestar al nostre país, sinó per posar-lo en qüestió a vostè i el seu Govern i les decisions que han pres en el marc d'aquesta Junta de Seguretat.

I, a més, perquè gairebé dues setmanes després d'aquesta Junta de Seguretat, d'aquesta reunió, continuàvem sense conèixer la lletra petita dels acords adoptats. I el que ens havia arribat i el que era conegut i havia transcendit no sonava, no sona gens de bé. Malgrat haver demanat els acords, encara no els tenim –tot allò que es va acordar–; només hem vist les informacions que van explicar en la roda de premsa posterior, en les notícies aparegudes als mitjans de comunicació. Per això era necessari que comparegués i ens pogués explicar amb detall tota la informació. Però, per cert, ja els comunico també que hem registrat peticions d'informació pública per tenir accés a aquests acords de la Junta de Seguretat, perquè creiem que és imprescindible, doncs, tenir-los. Sembla que allò de no governar d'esquena als grups parlamentaris, que ens recordaven molt la passada legislatura, ara sembla que no ho tenen tant al cap com en l'anterior legislatura.

En tot cas, ja ho vam dir després de la Junta de Seguretat, i avui, que vostè ens ha vingut aquí a explicar més concrecions –que les agraïm, evidentment–, ho reiterem, reiterem el que ja vam dir: els acords no ens han agradat, no són bons per al país i, de fet, considerem que són un despropòsit i que, per tant, cal que hi hagi una rectificació i que hi hagi aquesta convocatòria de la Junta de Seguretat al més aviat possible, tal com vostè, doncs, ha anunciat.

Els ho estem dient cada setmana, i, de fet, avui a la sessió de control ho hem tornat a fer: vostès no tenen majoria per implementar el seu programa electoral. I si volen avançar, doncs caldrà que també avanci Catalunya. Aquesta legislatura només té sentit si es produeixen avenços decidits en sobirania, tant en l'àmbit social com en l'àmbit nacional, i això és el que hem defensat Esquerra Republicana. Amb això hem arribat a uns acords i, mal els pesi, d'això ara també depèn el seu Govern. Depèn també de l'ambició que tingui el seu Govern, de la que tingui o de la que no tingui, en la defensa del país i de la seva gent, i això és clau perquè aquesta legislatura tiri endavant, i només depèn de vostès mateixos. Pot ser la clau, aquesta ambició, o, si no hi és, en pot ser l'escull.

Però aquesta vegada no només no han avançat –i per això fem aquest toc d'atenció i forcem aquesta compareixença–, sinó que han retrocedit, han renunciat, han reculat. Els acords de la Junta de Seguretat suposen passes enrere en la conquesta de sobirania per al nostre país, en la defensa de l'autogovern i en una de les principals estructures per garantir l'estat del benestar al nostre país com és el sistema d'emergències de protecció i, en concret, el Cos de Mossos d'Esquadra.

I avui som aquí perquè aquell dia de la Junta de Seguretat, el 5 de desembre, van renunciar a més competències per a la policia de Catalunya, fent marxa enrere a un acord que ja havia treballat i segellat el Govern republicà de Pere Aragonès i del conseller Elena. I som aquí perquè a aquella Junta de Seguretat del 5 de desembre, en la mateixa reunió, van acordar integrar de manera inèdita la policia espanyola i la Guàrdia Civil al sistema d'emergències català del 112, tot en contra de la direcció, d'on hauria d'anar un govern del país que es creu el seu propi govern, autogovern i les seves pròpies estructures.

Col·laboració, sí –no facin trampes–; coordinació, tota, és essencial, imprescindible. Quan Catalunya no s'ha coordinat per garantir la seguretat? Sembrar el dubte és irresponsable. Ho hem fet sempre i cal seguir fent-ho, però són coses diferents. Col·laboració, sí; desintegració, no. Planificació, sí, però reculada en competències, no. Aquí moltes vegades s'omplen la boca parlant, Ple darrere Ple, de voler més seguretat. Hi estem d'acord, és un dret que cal garantir. Però quan tenen al davant la possibilitat de potenciar els Mossos d'Esquadra dotant-los de més competències, ai las!, llavors hi renuncien –és absolutament contradictori i incoherent–, i, com a resultat, el país perd una nova oportunitat.

Anem per parts. Primer gran acord a la Junta de Seguretat: acorden que la Policia Nacional i la Guàrdia Civil s'integraran al sistema Catalunya 112, d'emergències. Fem un repàs ràpid a la seqüència. El 5 de desembre, aquell mateix dia, en roda de premsa, el ministre Grande-Marlaska diu literalment –i llegeixo–: «A partir de demà a les zero hores, la Guàrdia Civil i la Policia Nacional s'integraran al sistema d'emergències de Catalunya.» Segueix dient: «Aquesta mesura permetrà que qualsevol trucada al 112 per una emergència rebi una resposta policial encara més ràpida de l'actual.» No parla ni de coordinació, ni d'àmbit de les competències, no; ho explica clarament, ben efusiu. Parla, per tant, i s'entén d'aquesta manera, d'una integració global, sense límits, accés a totes les incidències, al milió de trucades que es fan al llarg d'un any. No especifiquen, com passava fins ara, que és en l'àmbit de les seves competències.

Onze de desembre, la setmana passada, aquí en aquest mateix Ple, l'hi preguntem al Govern, i en aquest mateix Parlament ja comencen a canviar la versió, també la consellera. Diuen que es tracta de rebre telemàticament la informació de les emergències que siguin només competència de la Policia Nacional i la Guàrdia Civil, que és la que fins ara –d'informació– rebien per telèfon. I avui ve aquí i, president, on va dir blanc, ara diu negre, ara hi haurà una altra junta. No sabem si aquesta junta també incorporarà aclariments en l'àmbit del 112. Ja els hi demanem que per nosaltres ha de ser així, però no confonguin ni posin excuses per maquillar el que va ser un error. Perquè o el 5 de desembre, després de la Junta de Seguretat, mentien o avui el

que estan fent és una rectificació i fer marxa enrere perquè veuen que es van equivocar en la renúncia de competències i la integració total de la policia espanyola al sistema d'emergències 112. Perquè no és el mateix agilitzar, modernitzar allò que ja es feia fins ara –l'avis de la Guàrdia Civil a Policia Nacional per a emergències en temes que són competència seva– que donar-los barra lliure en tot, com sembla que volien fer vostès o que volen fer vostès. Estem parlant que, del prop de milió de trucades d'incidències que arriben al 112 i que pràcticament totes depenen i passen a Mossos d'Esquadra, només 181 comunicacions afecten i es passen a la policia espanyola i cinquanta-set a la Guàrdia Civil.

Com li deia, no tenim res en contra de la col·laboració entre cossos policials –al contrari, és necessària, la defensem–, però sí en contra de la integració supeditada als interessos espanyols, que vol desintegrar el sistema d'emergències modèlic.

A la Junta de Seguretat van imposar els criteris de l'Estat espanyol davant de l'autogovern de Catalunya i davant de les competències plenes, i van permetre també ingerències del ministre i del ministeri, parlant fins i tot en nom de la Generalitat.

Per tant, ara la solució, arribats aquí, és clara. Aprofitin aquesta Junta de Seguretat, que diuen que convocaran per rectificar, per revertir també aquest acord o per aclarir aquest acord, per rectificar, com van haver de rectificar, com han hagut de rectificar, amb el tema de la literatura catalana també al batxillerat.

Nosaltres volem una policia de Catalunya integral, de proximitat, al servei de la ciutadania, conjuntament amb la resta de cossos –bombers, Protecció Civil i les policies locals. Volem un sistema d'emergències, el 112, de qualitat i que respon de manera coordinada a les emergències de la ciutadania, amb un equip d'operadors i operadores que treballin per donar una resposta eficient. Per tant, tot l'agraïment també des d'aquí a totes les treballadores i treballadors del 112.

I per això també volem enfortir el sistema del 112 amb el procés d'internalització, perquè creiem que és la manera de blindar i enfortir aquest servei essencial per al país. Hi ha els estudis previs que ho fan factible i que donen llum verda, i que això hauria de permetre evitar dependre d'empreses externes i també millorar les condicions laborals dels treballadors. Un servei més eficient i segur, on no passi tampoc el que hem conegut avui, que es filtrin trucades d'emergència a mitjans de comunicació.

Per tant, també li preguntem, president, quan té previst aquest procés d'internalització. Com bé saben, ho demanem diversos grups de la cambra. Vostès també hi estan d'acord, ho porten al seu programa electoral. Per tant, entenem que ho puguin fer al més aviat possible.

I segon gran acord de la Junta de Seguretat, un no acord. A la Junta de Seguretat no acorden el que s'havia d'acordar i, per tant, renunciïn a les competències d'ordre públic i de protecció de persones i béns en ports, aeroports, que havien d'assumir els Mossos d'Esquadra. Tenir les competències de ports i aeroports i també de la policia marítima no és una qüestió de seguretat ciutadana, no és un caprici, com potser s'ho poden prendre vostès. Aquestes competències ja estaven negociades i acordades en la Junta de Seguretat que s'havia de celebrar al març del 2024 i que no es va fer per la convocatòria electoral. Però, arribada aquesta Junta de Seguretat, en lloc de ratificar aquest acord, es fan enrere i fan aquest pas enrere sense precedents.

Fixi-s'hi, durant tota la passada legislatura van qüestionar al nostre grup parlamentari que no donava suport, doncs, als Mossos d'Esquadra. En cada Ple i en cada comissió no es van cansar mai de posar en dubte la nostra clara aposta també per defensar el Cos de Mossos d'Esquadra. I ara són precisament vostès, quan en tenen la responsabilitat, que eviten que sigui la policia plena que ha de seguir sent la policia integral del nostre país.

Vostès, que es passen el dia també defensant que s'ha de lluitar contra la delinqüència, evidentment, i, per tant, garantir la seguretat amb plans per a les armes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo,

president— decomissades amunt i avall i amb plans de xoc, deixen fora els Mossos del control de mercaderies al port, que és clau, per exemple, perquè els Mossos puguin perseguir el crim organitzat.

Per tot plegat, president —i ja acabo—, celebrem la decisió de convocar aquesta Junta de Seguretat que he anunciat per fer efectiva aquesta rectificació que avui ha assumit davant d'aquest Parlament. Facin efectiu el traspàs que tenien —que teníem— pactat i que vostès van decidir guardar en un calaix. Aclareixi el 112 perquè siguin millores de coordinació i ja està; cap supeditació a la policia espanyola, perquè no es pot governar a cop de despropòsit, s'ha de fer defensant l'autogovern, la policia del nostre país. Rectifiquin i compleixin també en l'àmbit de la seguretat. Nosaltres hi serem per fer propostes i per enfortir, doncs, el Cos dels Mossos, la seguretat, per dignificar la policia catalana i per defensar Catalunya des de tots els seus àmbits.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Tot seguit, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Sense seguretat no hi ha llibertat, sense llibertat no hi ha democràcia i, en conseqüència, sense seguretat tampoc no hi ha democràcia.

Al voltant d'aquest principi ideològic hem anat construint, des del Partit Popular de Catalunya, la nostra proposta en matèria de seguretat ciutadana. Si fem un exercici realista de diagnosi de la situació actual, Catalunya, evidentment, no és el Saigón del 1970 —efectivament—, però objectivament té un problema seriós de seguretat ciutadana. Ho assenyalen les dades fredes i objectives, i també ho manifesta la població de manera subjectiva.

Amb relació a aquestes dades objectives, Brusselles i Barcelona són les dues ciutats amb més delictes d'Europa. L'any 2023 —segons dades del Ministeri de l'Interior: — 434.000 infraccions penals a Catalunya, que en representen 1.190 al dia. I, si parlem de les dades dels Mossos d'Esquadra, encara són pitjors: 608.000 fets delictius l'any 2023.

I deia fa un moment: ho manifesta també la població de manera subjectiva. L'Observatori de Seguretat de la Generalitat de Catalunya recull aquest tipus de dades des de l'any 1999. L'any passat, el 32,4 per cent dels catalans traslladava una percepció d'inseguretat ciutadana, la pitjor dada en vint-i-cinc anys des de que aquest observatori recull dades.

Per tant, primera premissa absolutament indiscutible: tant en dades objectives com en percepcions subjectives ciutadanes, tenim un greu problema d'inseguretat ciutadana: negar-ho és fer-se trampes al solitari.

Des d'aquest principi ideològic que deia al principi de la meua intervenció, i a partir de la diagnosi que acabo d'esmentar, des del Partit Popular de Catalunya, traslladem vuit propostes concretes i vuit línies d'actuació en matèria de seguretat ciutadana.

U. Tolerància zero davant de qualsevol atac a la propietat privada, especialment l'ocupació il·legal. Catalunya encara aglutina el quaranta-dos per cent de totes les ocupacions il·legals d'Espanya. És una dada absolutament *inadmissible*.

Dos. Tolerància zero davant de la multireincidència. L'altre dia, en la darrera sessió de control, el nostre portaveu, Juan Fernández, va fer esment de la qüestió, i va reconèixer —i és cert— algun pas positiu en la matèria, però encara clarament insuficient.

Tres. Cal combatre la pedagogia de la criminalització de les forces i cossos de seguretat, un tipus de pedagogia que comença amb el tripartit en l'època d'Iniciativa per Catalunya, però que també es desenvolupa durant el procés, a través de la pedagogia de la desobediència a qualsevol tipus de llei, la criminalització de la policia

i fins i tot la idealització del delinqüent. És un tipus de política liderada, des del punt de vista ideològic, per la CUP i pels Comuns, però en els darrers anys Junts, Esquerra i PSC també l'han practicada. Es tracta d'una pedagogia perversa segons la qual el delinqüent és una víctima del sistema sempre; la víctima és sospitosa de fatxa, i la policia és «fatxa» per definició. I només cal recordar els esdeveniments del Tsunami per veure el tractament que se li ha donat a les forces i cossos de seguretat –vergo-nyós– a Catalunya.

Quatre. Tolerància zero davant de l'incivisme. No són entremaliadures de joves idealistes. L'incivisme és un atac als drets i llibertats de la víctima que el pateix.

Cinc. Revisió del model policial de Catalunya. En la darrera interpellació a la consellera, el nostre portaveu en la matèria, Alberto Villagrasa, hi feia també referència. El model policial s'ha d'adaptar a una delinqüència més global, més violenta, més imprevisible.

Sis. S'ha de dotar la nostra policia d'instruments necessaris, dels que siguin. Davant d'una delinqüència, com deia fa un moment, més violenta, no podem anar amb un lliri a la mà repartint petons i abraçades; s'ha de fer el que s'ha de fer.

Set. La nostra policia necessita més suport institucional, no només a través de les paraules, senyor Illa, també a través dels fets. No arriba assistència jurídica quan pertoca, formació continuada per adaptar-se a aquestes noves conjuntures.

I, finalment –vuit–, cal, efectivament, una millor coordinació entre policies. I des d'aquest punt de vista es pot assumir que la seva proposta d'incorporar la Guàrdia Civil i la Policia Nacional al 112 entra perfectament en aquesta filosofia. Doncs bé, per una cosa que fa bé, senyor Salvador Illa, i els seus socis l'amenacen amb retirar-li el suport. Quin tipus de socis té?

Miri, en aquest punt vostè tindrà el nostre suport. Sigui valent i mantingui la seva aposta. Avui no ho ha sigut. Ha volgut –que és el seu estil, molt especial– quedar bé amb tothom, però s'ha de decidir, no ajornar les decisions. No ha quedat del tot clar què és el que vol fer vostè. De moment, *patada adelante* i ja veurem què passa amb aquesta Junta de Seguretat. Sigui valent; té el nostre suport. Som crítics quan toca, però també sabem reconèixer les poques vegades que l'encerten. A les seves mans, senyor Salvador Illa, està decidir amb qui es juga les garrofes i quin tipus d'aliances vol tenir per al futur de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. A continuació, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señor Illa, le he de reconocer que, con mucha sorpresa, he escuchado su intervención inicial, en la que parecía –parecía– que por momentos había asumido el discurso de VOX; un discurso que llevamos defendiendo desde hace bastante tiempo, desde el inicio de nuestra andadura en este Parlamento, hace ya casi cuatro años. Pero no; una vez más, hemos podido comprobar la cara del señor Illa, esa cara del «sí, pero no», del «ni una cosa ni la contraria».

Pero lo que sí que hemos podido comprobar es que, una vez más, usted ha hecho gala de lo que lleva haciendo desde la campaña electoral, que es decir una cosa un día y al día siguiente decir lo contrario. Y eso lo hemos visto en muchas circunstancias desde que lo conocemos. Vimos su célebre «ni amnistía ni nada de eso» a celebrar y exigir el cumplimiento de esa infame ley en el debate de su investidura. Vemos a diario como usted exige permanentemente la ruptura de la caja única y, por tanto, de la solidaridad para convencer a quien le está chantajeando, esos partidos separatistas, y luego le vemos celebrando la Constitución o en el desfile del Doce de Octubre, o vemos cómo defiende –tímidamente, para ciertos votantes suyos– al

Cuerpo Nacional de Policía y luego traicionarles por la puerta de atrás, con eso que suena muy bien de «policía integral», cosa que nosotros, por supuesto, siempre hemos agradecido la labor y reconocido de los Mossos d'Esquadra, pero diferimos del planteamiento que tienen todos ustedes en cuanto a las fuerzas y cuerpos de seguridad. Y, por otro lado, negocia y se rinde una vez más al separatismo, facilitando el traspaso, como ya ha anunciado, de competencias en materia seguridad de puertos y aeropuertos. Es decir, una vez más, como le he dicho, el señor Illa que hablaba la semana pasada de que el PSOE tiene palabra y de que cumple acuerdos..., pues una vez más es una mentira más del señor Illa. (*Alguns aplaudiments.*)

Porque, entre otras cosas, si el Partido Socialista o el señor Illa cumplieran acuerdos, se hubieran edificado esas más de 780.000 viviendas que prometió el señor Zapatero o su jefe actual, el señor Sánchez, ¿verdad?, o no se hubiera aprobado la ley de amnistía –como he dicho, ustedes la negaban hace unos meses–, o, por ejemplo, en Cataluña los padres podríamos estar escolarizando a nuestros hijos en español, porque fue algo que usted dijo en campaña electoral, pero, una vez más, el señor Illa dice una cosa y al día siguiente hace la contraria.

Luego, una vez más, se constata que usted no tiene palabra, que usted representa la mayor estafa política de Cataluña de los últimos años y lo que sorprende, por decirlo de alguna manera, es la perplejidad o el artificio de Esquerra y de Junts per Catalunya. Es decir, se hacen los sorprendidos, se hacen los indignados, cuando ambos son socios del PSOE en Madrid, cuando ambos conocen perfectamente el funcionamiento del Partido Socialista en todos los pactos que suscriben.

Ustedes deberían..., yo les animo a seguir la senda que marcó VOX con la salida de los gobiernos hace pocos meses. Nosotros hicimos un ejercicio de coherencia, de ser consecuentes con los principios que defendíamos, y, frente a unas políticas que impulsaba el Partido Popular, nosotros decidimos ser consecuentes, fieles a nuestros principios, rompimos y nos fuimos de los gobiernos. Sería algo muy interesante que ustedes plantearan en esos despachos en los que se reúnen con el Partido Socialista, en el Palacio de la Moncloa, o en esos palacios..., en hoteles en ciertos países europeos donde negocian con el señor Puigdemont. Luego dejen de venir aquí a hacer aspavientos, quédense en los despachos con el Partido Socialista y rompan esos pactos que tienen en Bruselas y en el Congreso de los Diputados y dejen de una vez por todas de engañar (*alguns aplaudiments*) a los catalanes. Porque ustedes siguen instalados en hacer creer esa remota posibilidad de que ustedes podrían descabalar al señor Sánchez o al señor Illa en los presupuestos.

Entrando en materia, y sobre la inclusión del Cuerpo Nacional de Policía en el servicio del 112, pues, sinceramente, ¿de verdad a algunos de ustedes les parece mal este planteamiento? ¿De verdad tenemos que escuchar cómo se habla incluso de españolizar el servicio de emergencias del 112?

Es decir, lo que han dejado claro es que a ustedes no les importa absolutamente nada la seguridad de los catalanes, porque desde la perspectiva policial o de seguridad es evidente y necesario que la cooperación en materia policial es algo indiscutible, que para afrontar una emergencia o una catástrofe de cualquier tipo de efectos naturales o afrontar la realidad criminal o delincuencia –por cierto, desbordada en Cataluña como ha reconocido, por fin, el señor Illa– es fundamental la coordinación entre fuerzas y cuerpos de seguridad.

Pero es que el problema es que parece que no han entendido que los delincuentes no entienden de fronteras administrativas y ustedes están en eso, instalados en quién controla a los agentes de seguridad. El problema es que los delincuentes actúan de manera globalizada y el problema es que han encontrado a unos grandes aliados que son todos ustedes, porque si hoy Cataluña lidera todos los *rankings* de inseguridad es por culpa, entre otras cosas, de las políticas migratorias que llevan tanto tiempo impulsando (*alguns aplaudiments*) unos y otros en Cataluña y en toda España.

Porque si no, de verdad, el yihadista marroquí que se detuvo hace un año en Lérida, que pretendía atacar contra la Sagrada Familia, no hubiera entrado y no estaría en Cataluña. O, entre otras cosas, Cataluña no hubiera tenido más de veinte detenidos yihadistas en lo que llevamos de año si ustedes se tomaran en serio, de una vez por todas, el no tanto levantar fronteras internas entre nosotros y entre administraciones, sino en proteger de verdad las fronteras que custodian nuestra querida nación.

Pero ustedes están instalados en eso, en la política del «y tú más», en la política del «quiero yo para controlar al de al lado». Y eso es lo que ha provocado que hoy Cataluña sea la capital del crimen europeo. Eso –eso–, sí, eso es lo que ha provocado que hoy los catalanes vivan mucho más inseguros que hace quince años. Y sus políticas han hecho que hoy Cataluña lidere todos, absolutamente todos los *rankings* de delincuencia.

Y eso ha sido, entre otras cosas, porque durante demasiado tiempo ustedes se han dedicado a instrumentalizar a los Mossos d'Esquadra. Sí, los han instrumentalizado y se han dedicado a politizar el cuerpo en lugar de centrarse en las verdaderas causas que generaban que Cataluña sea la región más insegura de toda España.

Por eso es fundamental y nosotros siempre defenderemos que las fuerzas y cuerpos de seguridad trabajen de manera conjunta, que, por supuesto, compartan información y que coordinen los esfuerzos para garantizar la seguridad de todos los españoles y, especialmente, de los que residimos en Cataluña.

Pero el problema de la seguridad, señor Illa, son ustedes, porque Cataluña no solo necesita más agentes de seguridad en las calles –que lo celebramos–, Cataluña no solo necesita más juzgados para que paguen los delincuentes –que lo celebramos–, lo que necesita Cataluña son menos delincuentes en las calles. Lo que necesita Cataluña es que su presidente, de una vez por todas, de un cambio de ciento ochenta grados en su política migratoria, por cierto, la principal causa del incremento de la delincuencia en Cataluña. Algo que ni usted (*alguns aplaudiments*) ni ninguno de ustedes ha reconocido como la principal causa de que hoy Cataluña sea la capital del crimen europeo.

Y entre otras cosas, señor Illa, usted debería reflexionar, porque es el Partido Socialista el que ha ido reduciendo los agentes de la Guardia Civil o del Cuerpo Nacional de Policía en Cataluña. Es el Partido Socialista quien ha pactado la expulsión en los cuarteles, por ejemplo, de Sant Vicenç dels Horts, o pretende expulsar a la Policía Nacional de Via Laietana. Son ustedes quienes permanentemente están ahogando de recursos a la Policía Nacional o a la Guardia Civil en Cataluña. Y son ustedes los que por la vía de los hechos –poco se ha hablado de esto– les están retirando las competencias en el mar, en el mundo rural o ya ha reconocido abiertamente en los puertos y en los aeropuertos. Es decir, usted está vendiendo a los agentes que están contribuyendo y que deben trabajar de manera coordinada con los Mossos d'Esquadra.

En definitiva, señor Illa, usted ha vuelto a reconocer de alguna manera, pero como he dicho, de manera tímida, que Cataluña tiene un grave problema. Pero es importante que usted lo reconozca, es un paso, pero no es suficiente, porque usted se equivoca en el diagnóstico. Y si nos equivocamos en el diagnóstico, no vamos a revertir la situación. Y ese es el principal problema que tenemos en Cataluña, que todos los partidos políticos de esta cámara tienen un diagnóstico equivocado. Y si no vamos a la raíz del problema, no vamos a solucionar el grave problema de inseguridad que padece nuestra tierra.

Y es un problema que usted siga defendiendo que la inmigración ilegal nos enriquece, como me dijo usted en la sesión de control de la semana pasada. ¿En qué nos enriquece la inmigración ilegal y descontrolada? ¿En que Cataluña se convierta en la región con más mezzquitas salafistas? ¿En que Cataluña sea la región con más matrimonios forzosos o ablaciones genitales femeninas? ¿Nos beneficia en que Cataluña tenga en las cárceles..., el setenta por ciento de los reclusos en las cárceles de me-

nores de trenta anys sean extranjeros?, ¿o que el cincuenta por ciento de los reclusos de las cárceles catalanas sean extranjeros? ¿En eso nos beneficia la inmigración ilegal y desbordada, como usted afirmó, señor Illa?

Porque le recuerdo los datos del balance de criminalidad del 2023. El noventa por ciento de los condenados por violencia sexual fueron extranjeros. El cincuenta por ciento de los agresores sexuales fueron extranjeros. El sesenta y cuatro por ciento de los condenados por tráfico de drogas fueron extranjeros. Por no decir que el sesenta y cinco por ciento de los robos con violencia fueron cometidos por extranjeros. Luego, señor Illa, ¿de verdad enriquece la inmigración ilegal y descontrolada? Absolutamente lo contrario, señor Illa. Lo que está haciendo es crear guetos, incrementar la inseguridad y poner en grave riesgo nuestra identidad.

Frente a ello, nosotros le exigimos que acabe de una vez por todas con silenciar el verdadero problema, que es el de la inmigración ilegal desbordada, que está disparando la criminalidad de Cataluña, y que es el verdadero problema y el principal problema que tiene hoy Cataluña. Afróntelo de una vez por todas y garantice la seguridad de todos los catalanes.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. Tot seguit té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del grup parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Bé, bon dia novament a totes i a tots. Gràcies, president Rull. Gràcies, president Illa, per la seva compareixença. Abans d'entrar en el fons de la qüestió, sí que voldria remarcar una qüestió que per nosaltres és important. Jo crec que s'ha demostrat que som capaços d'arribar a acords en diverses matèries, i aquest matí ho hem pogut veure amb el règim sancionador per controlar els preus del lloguer. I de la mateixa manera, nosaltres pensem que en un tema que és tan important per al país, tan sensible per a tants ciutadans i ciutadanes com és la seguretat pública, vostès no poden prescindir de la majoria progressista que els va donar suport en la seua investidura, ni per tirar decisions que afecten a la seguretat, ni al nostre autogovern, ni per als propers pressupostos de la Generalitat en matèria d'Interior. I ho dic perquè jo crec que hagués sigut més constructiu per a totes i per a tots també si vostès, abans d'aquesta Junta de Seguretat, s'haguessin reunit amb els grups parlamentaris, haguessin comentat algunes de les decisions i potser no ens trobaríem avui ací.

De tota manera, ara que ja estem aquí, també l'hi dic, si aquesta compareixença serveix perquè Catalunya pugui avançar en el seu autogovern, vostès rectifiquen i diguen que a partir del gener els Mossos d'Esquadra assumiran les competències en ports i aeroports, doncs benvinguda siga aquesta compareixença. Aleshores, jo crec que companys i companyes, diputats i diputades de Junts, de la CUP, d'Esquerra Republicana i nosaltres, que som els quatre grups que hem signat aquesta petició de compareixença, doncs jo crec que haurem aconseguit un avanç per al país.

Ara bé, senyor president, tenim preguntes, perquè jo mateixa vaig veure la roda de premsa després de la Junta de Seguretat. En aquella mateixa roda de premsa, la consellera Parlon sí que va dir que ara mateixa no es podia assumir aquesta competència de ports i aeroports perquè no hi havia suficients efectius en el Cos de Mossos d'Esquadra. De fet, recorde que gairebé venia a dir un cosa així com «no traurem mossos dels carrers per posar-los en ports i aeroports». I en canvi, vostè arriba avui aquí i sí que ens anuncia que en la propera Junta de Seguretat, que sembla que seria a principi d'any, al mes de gener, vostès diuen que sí que assumirem aquesta competència. En què quedem, president? Està preparat el Cos de Mossos d'Esquadra per assumir aquesta competència? Sí o no? Hi ha suficients efectius o no? Com ho faran? Ho faran a través d'un calendari segons vagen arribant els Mossos? Si es desdiuen,

president, i rectifiquen –que jo crec que ha sigut una bona notícia per al país–, crec que és important que s'expliquen bé, perquè això no va de titulars.

I avance, en la línia d'oportunitats perdudes –perquè jo crec que la de Mossos en ports i aeroports a la Junta de Seguretat va ser una oportunitat perduda–, doncs en la línia d'oportunitats perdudes en aquella Junta de Seguretat del 5 de desembre sí que li volem recordar que resta pendent la substitució del Seprona de la Guàrdia Civil per part de la Unitat de Medi Ambient dels Mossos d'Esquadra i pels Agents Rurals. No només està aprovat el Ple monogràfic sobre seguretat del 2023, sinó que també ho recull el mateix Estatut del 2006; no llegiré ara mateix l'article sencer, però els puc ben dir que està recollit.

Per tant, el que és intolerable és que el ministre Marlaska declarés en aquella mateixa roda de premsa, després de la Junta de Seguretat, que el Seprona es queda a Catalunya i que a més es queda tal qual, amb l'excusa que hi ha delictes que afecten a diverses comunitats i que en tot cas, els Mossos d'Esquadra, com a policia integral de Catalunya, rebrien les informacions i tindrien accés a la informació del Seprona. Doncs president, això hauria de ser a l'inrevés. Haurien de ser els Mossos els que assumeixin aquesta competència i en el cas que hi haja delictes que afecten a diverses comunitats –entre elles, Catalunya– els Mossos informar el Seprona. Perquè, a més, l'increment de l'autogovern és una qüestió de país que afecta al desenvolupament del model de seguretat que, a més, en els anys 80 van definir Convergència i Unió, Esquerra Republicana, el Partit Socialista i el PSUC. Per tant, és un tema de país i és un tema d'ampli consens.

I un últim punt sobre aquesta Junta, l'acord que fa referència a la gestió del 112. Sí que voldria deixar clar, com deia l'altre dia l'exdiputat Jaume Bosch en un article jo crec que molt aclaridor a *La Vanguardia*, que ni Catalunya ha perdut cap competència, ni els policies de l'Estat o la Guàrdia Civil respondran a les trucades del 112. Jo crec que potser, si ho haguessin explicat abans, doncs ens hauríem estalviat aquesta polèmica. Jo crec que l'única diferència és que a partir d'ara allò que es derivava via telefònica es derivarà via telemàtica, i a més, estem parlant de poc més de l'u per cent dels casos.

De fet, l'acord de remetre avisos del 112 a la Guàrdia Civil i al Cos Nacional de la Policia es va adoptar a la Junta de Seguretat de Catalunya de setembre del 2018, quan Quim Torra era president i Miquel Buch era conseller d'Interior, tots dos de Junts. I aquella Junta va decidir crear un grup de treball Generalitat - Ministeri d'Interior per a fer-ho viable tècnicament. Sembla que fins i tot, ahir podíem llegir a l'*Ara* que l'acord podia vindre d'abans, podia vindre de la presidència de Carles Puigdemont. I també sabem que durant la presidència de Pere Aragonès aquest tema va seguir avançant. Per tant, sí que els dic que, per nosaltres, en aquest tema no hi ha dilema i pensem que és un tema de falsa polèmica.

Ara bé, crec que sí que és important aprofitar l'ocasió per parlar i denunciar la situació que estan vivint els treballadors i les treballadores del 112 a Catalunya. Hem de recordar que la situació laboral és absolutament infame. Els treballadors del 112 de Reus fa un any i quatre mesos que fan vaga, i els de la Zona Franca fa gairebé un any, una vaga per denunciar unes condicions laborals d'absoluta precarietat: estan subjectes, només cal recordar-ho, al conveni de telemàrqueting. Els treballadors i les treballadores del 112, que a més és un servei essencial, mereixen estabilitat, salaris justos i unes condicions laborals adequades, perquè tot això també repercuteixi en la millora del servei. I per això, des del nostre grup no deixarem d'insistir en la necessària internalització d'aquest servei. No podem deixar en mans de grans empreses privades –com Ferrovial, de Madrid, per cert– una eina clau de la nostra sobirania en seguretat i en emergències.

I en segon lloc, també volem destacar el retard en la integració de totes les policies locals al 112. Per tant, per nosaltres fins aquí les reflexions sobre la Junta de Seguretat.

Però ara sí, aprofitant els tres minuts que em queden, sí que volia situar un parell de temes més, perquè crec que són necessàries aquestes reflexions. La primera és el negoci en què s'ha convertit la seguretat. Entre les vint empreses que més van invertir en publicitat l'any 2023 està, com no pot ser d'una altra manera i poden imaginar, Prosegur. Però és que, a més, ara també veiem com «la Caixa» i com Telefónica han pujat al carro de la publicitat d'alarmes. Això no és una casualitat, això forma part d'una estratègia on es crea una necessitat basada en la por i on hi ha una conjunció d'interessos polítics i també econòmics: d'una banda, tenim el discurs i els *bulos* de la dreta i de l'extrema dreta, que, a més, van acompanyats per les intervencions de certs mitjans de comunicació que converteixen un cas aïllat com si fos la norma, i, a més, una campanya permanent en xarxes socials amb l'únic objectiu de generar sensació d'inseguretat, i, de l'altra, tenim la resposta que sempre i gairebé acaba sent més seguretat privada. Per tant, estem veient una estratègia d'alarma «seguritària» que no s'acaba corresponent amb les dades objectives.

Si mirem les dades de l'Institut Català d'Estudis de Seguretat de l'any 2023, ja ens deien que el seixanta-dos per cent de les persones que perceben més inseguretat ho fan per la sobreexposició a notícies de delictes violents, quan, en realitat, els delictes físics que no estan relacionats amb els feminicidis han disminuït, i el que sí que han crescut són els fraus cibernètics, les estafes *online* i els atacs a les dades personals. Per tant, la percepció no sempre correspon a la realitat. I aquí el que veiem i denunciem és una conjunció d'interessos privats, interessos econòmics i interessos polítics.

I la segona reflexió que sí que voldria fer: els partits de dretes que es propugnen com a garants de la seguretat s'han demostrat uns autèntics inútils, uns autèntics incompetents per gestionar l'episodi de més inseguretat que hem patit els darrers temps i que es diu DANA. El negacionisme climàtic mata i els partits que neguen l'emergència climàtica són un veritable perill per la ciutadania. Perquè ara ha sigut la gota freda extrema, però els experts alerten que poden arribar incendis de sisena generació, que seran molt més difícils de controlar. Per tant, crec que sí que és important posar bé el focus en quins són els veritables riscos per la ciutadania.

I, per últim, fem nostre el concepte de seguretat humana. La prevenció davant la inseguretat és garantir unes condicions de vida dignes per a totes i per a tots. Això inclou recursos, polítiques públiques per lluitar contra la precarietat laboral, contra la crisi de l'habitatge i contra les violències masclistes. No hi ha major inseguretat que condemnar una part de la nostra ciutadania a situacions de pobresa i de marginalitat. La seguretat humana, aquella que garanteix drets i que cohesiona la comunitat, és la millor estratègia de prevenció a llarg termini. Perquè, a més, es basa en el principi de prevenir abans que reprimir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, a continuació, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, diputats, diputades. President Illa, sembla... Jo trec diverses certeses d'aquí i continuo amb alguns dubtes. D'una banda, sembla que, a la Junta de Seguretat del 5 de desembre que van celebrar entre el Govern espanyol i el català, van tancar un acord per integrar la Guàrdia Civil i la policia espanyola al telèfon d'emergències 112 de Catalunya. I, al nostre entendre, això suposa una invasió de les competències de la policia catalana i de l'Estatut d'autonomia.

El que ens ha explicat avui. Sembla que aquesta incorporació de la Guàrdia Civil i la policia espanyola és una qüestió que ve de lluny, això ja ho hem sentit, no és d'aquest Govern, sinó que ve d'abans; que s'ha tractat en diverses juntes de seguretat

al llarg d'aquests últims anys. Però, finalment, ha estat aquest Govern del PSC qui ha obert la porta a aquesta integració.

El que també tinc clar és que sembla una integració dels sistemes telemàtics, que la policia espanyola i la Guàrdia Civil s'hi incorporen, de manera que la informació és traslladada de manera telemàtica. El que no acabo de tenir clar és si és aquí on s'acaba la integració. Després de totes les explicacions, no acabem de tenir la certesa de si els cossos d'emergència de l'Estat espanyol tindran accés a la informació de totes les emergències, de tots els incidents, no només a la de les seves competències. Com es concreta aquesta coordinació entre cossos que vostè ha explicat? Es concreta atenent les trucades o es concreta tenint accés a tota la informació?

I, davant d'això, nosaltres veiem que hi han dos escenaris possibles. El primer és que qui va mentir va ser el ministre Marlaska en la seva primera compareixença, en la que va destacar com un gran resultat de la Junta de Seguretat que es donava accés directe a tota la informació; no va parlar ni de competències ni de coordinació, sinó que va parlar directament d'integració. És un escenari versemblant que el ministre Marlaska hagi mentit, no? Ja va quedar aquí bastant clar que és un encobridor de torturadors, i, per tant, pot ser que mentís en aquella roda de premsa. I, a banda, doncs, ha de donar carnassa a tots aquests sindicats de la policia espanyola, que cada vegada estan més ancorats a la dreta i que són més contraris a la sobirania espanyola, a la sobirania catalana i a la nostra policia integral. En aquest cas, en cas que això no fos cert, senyor Illa, crec que vostè hauria de desmentir clarament i dir que no estem cedint cap tipus de competència, perquè no els deixarem entrar en aquelles incidències que no són de la seva competència.

Però també és possible l'escenari dos, en què el ministre Marlaska no va mentir, sinó que, senzillament, a poc a poc, anem avançant, amb una rectificació a mitges, perquè tampoc no acaba de quedar clar. Aquest escenari també és versemblant, perquè les primeres explicacions ja anaven en aquesta línia de donar un accés total a la informació; perquè, segons informacions que ens han arribat d'aquestes actes anteriors de les juntes de seguretat, ja es veia que des del primer moment aquesta era la intenció de la policia espanyola, entrar al CAT112 i aconseguir més informació de les emergències gestionades pels serveis catalans –això que han aconseguit ara, i, en tercer lloc, perquè ja estem acostumats a aquests atacs de l'Estat espanyol contra la nostra sobirania, mutilant l'Estatut, buidant les competències amb infrafinançament, sense deixar-nos capacitat per endeutar-nos o per controlar la nostra fiscalitat, tombant les lleis de progrés social que s'havien aprovat, ofegant el català o directament amb el 155.

El que és inèdit és això que ha passat ara, en què cedim competències per iniciativa pròpia, tenint en compte les poques competències autonòmiques catalanes en seguretat quan revisem la llista de competències que tenen Policia Nacional i Guàrdia Civil, a banda que és intolerable que deixem entrar als nostres sistemes d'informació, als sistemes d'informació de la policia integral de Catalunya, la policia espanyola, la Guàrdia Civil, que són els que van atonyinar tantes i tantes persones que van posar els seus cossos per defensar les urnes l'U d'Octubre.

Aquest binomi que tenim aquí al davant, Sánchez-Illa, aquest binomi PSC-PSOE, veiem clarament com té com a objectiu buidar de sobirania el país català. Ens va dir, senyor Illa, que, al final de la seva legislatura, seria el Govern que més competències hauria traspassat. Li preguntem que en quin sentit, no? En quina direcció tindrà això sentit? I, per tant, també li preguntem quin d'aquests dos escenaris és el cert: tindran accés a aquelles incidències que no són de la seva competència o no? Aclareixi-ho, perquè així ens quedarà clar.

A la seva intervenció, ens ha explicat tota una llista del que sí que van tractar a la Junta de Seguretat. El que no ens ha explicat és allò que no s'ha acordat en aquesta Junta de Seguretat, i són coses que ja estaven acordades i que estava previst materialitzar a la junta del passat mes de maig, que amb l'avançament electoral no es va

celebrar, i que és aquest traspàs a Mossos d'Esquadra de les competències d'ordre públic de seguretat en ports i aeroports. Ens ha avisat que passarà a principis d'any. Potser per compensar aquest desgavell que tenim ara, doncs, ja anuncia que això sí que ho faran. Però, en tot cas, sembla inintel·ligible que els Mossos siguin la policia integral de Catalunya si a les nostres ciutats que tenen port no poden investigar els delictes que es cometien en aquella zona. I abans d'aquí sí que seria, realment, millorar la coordinació entre cossos policials.

I, com també s'ha dit, una altra cosa que no es va tractar, un altre tema que no es va tractar en aquesta Junta de Seguretat, va ser la sortida del Seprona de Catalunya. L'Estatut ens dona competències exclusives a la Generalitat que haurien de ser exercides plenament a través de la Unitat de Medi Ambient de Mossos d'Esquadra i dels Agents Rurals.

També ens agradaria destacar quins són els temes que ni s'han tractat ni s'haurien de tractar a la junta, però que s'haurien d'haver tirat endavant, senyor Illa. Parlant d'integració, doncs, començar a treballar per la integració de la policia local al 112, que encara no estan integrades. Això vol dir que no estan rebent els avisos telemàticament, que cada vegada que hi ha una incidència que ha d'anar dirigida a la policia local s'ha de fer a través d'una trucada via telefònica i que això, clarament, alenteix el temps de gestió.

I també un tema que s'hauria d'haver tractat relatiu a les emergències i que no n'han parlat és la internalització del 112. Perquè això ja ho defensaven vostès al seu programa. Des de l'any 2017, que va ser el Govern de Junts qui va decidir privatitzar la gestió del 112 i cedir-la a Ferrovial, tenim aquests tres-cents treballadors del 112 externalitzats.

Vostès, senyors del PSC, prediquen sobre la importància de disposar de serveis públics forts. Però enfortir el servei d'emergència, que és un servei públic, passa per aquesta gestió directa. La legislatura passada fins i tot es va entrar una proposta de resolució en aquest sentit. La va signar el PSC i també la va signar Esquerra, en aquest sentit de treballar, tot i que no van avançar amb aquesta internalització quan van tenir l'oportunitat de fer-ho des del Govern.

En el programa electoral, quan ja aspiraven a governar, el PSC també va parlar de la internalització. Què estan fent amb això? Creiem que és important avançar en aquest sentit, perquè quan una empresa privada gestiona un servei públic no ho fa per voluntat de servei, sinó per treure un benefici econòmic. I això només s'aconsegueix a costa de les condicions dels treballadors i de la qualitat del servei.

Com ja s'ha avançat abans, com ja ho han explicat, els treballadors del 112 fa més d'un any que estan en vaga per dignificar les seves condicions laborals. I aquesta és la conseqüència directa de permetre que grans grups empresarials privats, com ara el cas concret de Ferrovial, facin negoci a costa d'un servei públic que és essencial. I reiterem això d'«essencial». El 112 és un servei essencial, però els treballadors estan amb un conveni de telemàrqueting. Això és una incongruència, senyor Illa. L'empresa els manté en unes condicions que no són les correctes, no contracta els treballadors necessaris. I això va, evidentment, en detriment del servei, perquè aquí el que s'està contraposant és l'afany de lucre d'una empresa contra la qualitat dels serveis i els drets laborals. Com abans ha dit, si posa tots els recursos que necessiten els Mossos..., miri també com posem tots els recursos i com posem una qualitat i una dignificació de la feina pels treballadors del 112, que tant ens en recordem en aquest moment.

També aprofito per insistir sobre dos temes que ha parlat en la seva intervenció. D'una banda, la importància que li donem a la seguretat des d'aquest Govern. Per nosaltres, la seguretat també és important, però l'entenem de manera diferent, crec jo. Nosaltres entenem la seguretat d'una forma molt més transversal. Creiem que, a més a més dels agents, que han d'ocupar-se de la seguretat..., no són només les forces d'ordre públic; que han de tenir en compte els educadors, la integració en la co-

munitat, i per això hem de tenir en compte l'habitatge, les persones que han de sortir del seu habitatge. Això també fa que no es pugui generar comunitat. I creiem, també, per exemple, en un espai públic amb una mirada feminista, que doni seguretat als nostres espais.

També aprofito per parlar de la justícia. Vostè ha parlat de la reincidència. Nosaltres creiem que amb un codi penal dels més durs d'Europa la solució no passa ni per endurir el Codi penal ni perquè un únic actor que sigui els cossos de seguretat solucioni aquest problema. Calen més recursos a la justícia i cal no tenir més lleis, sinó..., ni posar lleis més dures, sinó això, posar més recursos i poder solucionar aquests temes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I a continuació té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra, en nom del Grup Parlamentari Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana batalla perquè Catalunya disposi en exclusiva de totes les competències, sobretot les que afecten seguretat. I aquí incloc, és clar, immigració i estrangeria.

És evident que no és un objectiu compartit amb el Govern del 155, perquè vostès consideren Catalunya com una mera comunitat autònoma i, com a tal, pensen que ha de menester en tot moment la cobertura i beneplàcit de Madrid. Malden per subordinar encara més les institucions catalanes al regne espanyol. Volen que a cada fotografia hi surti la bandera espanyola i, si no pot ser estacada a un pal, doncs, guaita, que sigui al braç d'un policia nacional o d'un guàrdia civil, oi? La qüestió és que la senyera quedi sempre relegada a una mera posició provinciana.

La consellera Parlon va manifestar l'altre dia en aquesta cambra que no havia incorporat les forces d'ocupació espanyoles als serveis 112, que l'única modificació que havien fet era en la forma de comunicar-se, que abans es feia per trucada telefònica i ara ho rebrien vaig entendre que telemàticament i de manera més immediata. Ho hem comprovat, i realment això és així, és cert, i ja es feia. Per tant, no farem sang amb especulacions ni amb inventives com d'altres grups parlamentaris.

Però sí que els he de dir que vostès són com els processistes: venen fum als seus votants. Perquè davant el seu electorat espanyolista fingeixen la incorporació dels cossos policials espanyols al servei –*todo por la patria*, eh?– i, davant els socis de govern autonomistes –Esquerra i Comuns–, rebaixen el to i reivindiquen que no han fet res de nou, que s'han limitat a mantenir el que ja hi havia, modificant la fórmula comunicativa i prou. Com quedem? Electoralment, ja ho entenc, que els interessa complaure i quedar bé amb tothom. Però em penso que a una hora o altra hauran de definir-se, hauran de triar, perquè, en un món cada vegada més polaritzat, l'ambigüïtat es castiga, i es castiga fort. Per altra banda, si fins ara ja s'avisava Policia Nacional i Guàrdia Civil, què vol dir això? Que els processistes que ara fan retrets abrindats i demanen compareixences urgents quan governaven també comptaven amb les forces d'ocupació? Llavors, per què s'escandalitzen tant? Quin sentit té tot això?

Aliança Catalana malda per restituir l'Estat català i dotar-lo de totes les competències pròpies. Lluitem per deixar inoperatius a casa nostra els cossos policials forasters. Però això no vol pas dir que en aquest camí cap a la independència –que veient-los a vostès, s'augura llarg i ple de romegueres– renunciem alegrement a aplicar la llei d'estrangeria o a fer operacions antiterroristes només per poder dir que prescindim de la Policia Nacional o per poder menystenir públicament la Guàrdia Civil. No. Catalunya no pot continuar nodrint-se de simbolismes i d'anècdotes. Necessitem fets. Necessitem les competències. No la delegació, no. El traspàs. I no ja en immigració, també en estrangeria.

Volem que els cossos policials de Catalunya exerceixin el control fronterer i tramitin les expulsions que pertoquin. Volem tenir competències en armes i explosius. Volem imprimir els futurs carnets d'identitat catalans a les nostres comissaries. Volem que les policies locals i els Mossos assumeixin totes les competències i que els cossos policials espanyols les perdin, una per una. Però, mentrestant, què fem? Si hem d'expulsar un multireincident, com actuarem? El posem a un hotel de quatre estrelles fins que tinguem competències plenes? O exercim la competència a través de qui sigui i com sigui per deslliurar la societat de malfactors i criminals? No podem ser pràctics de camí cap a Ítaca? Han fet molta fressa –ja els hi diré clar– per a no res.

El que no té perdó i pel que caldria que hagués comparegut el «155è» president de la Generalitat és per haver ajornat la recepció de competències a ports i aeroports. Milers de turistes estrangers no apreciarien si han aterrat o desembarcat a Espanya o a Catalunya gràcies a vostès i a la seva lentitud i ineptitud per assumir i coordinar aquest traspàs. Avui ha dit que l'any vinent, en principi, posaran fil a l'agulla. Estarem amatents.

El que tampoc no té perdó és que, amb un nivell quatre sobre cinc d'alerta antiterrorista, hi hagi agents de Mossos amb l'armilla antibales caducada i que, en comptes de procedir a la seva substitució, s'hagi decidit prorrogar-ne el període de garantia i revisió posant en risc la nostra policia. Això no té perdó. Canviar la forma de les comunicacions internes del servei CAT112, què volen que els digui? No hi veiem ni mèrit ni escàndol.

El president

Gràcies, diputada. I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputades, diputats, consellers, conselleres, president. «*Audentes fortuna iuvat*», escrivia Virgili a l'*Eneida* en aquest conegut aforisme que pressuposa que la fortuna afavoreix els audaços. I, bé, no sempre és així. No sempre és així. A vegades un pot quedar atrapat en l'audàcia d'una primera resposta a un titular o a una roda de premsa. A vegades un pot quedar atrapat en l'audàcia de competir amb el principal adversari electoral en l'escalada retòrica. I jo crec que, en part, al que estem assistint avui és a un debat que deriva ben bé d'això.

Perquè jo tenia la convicció que, després d'escoltar les explicacions que va donar la consellera d'Interior en resposta a una pregunta parlamentària en l'anterior sessió de control, almenys dos dels grups parlamentaris que avui ens han conduït aquí amb la seva petició de compareixença... Per cert, una sol·licitud de compareixença que si algú ha fet bé els números també prospera pel suport que li va donar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar en la Junta de Portaveus i avui mateix. Però, bé, tornin a fer els números si ho volen.

En qualsevol cas, jo pensava que després d'haver-la sentit a vostè, senyora consellera, dos dels grups retirarien la petició de compareixença. Incredul de mi. Fins i tot després de veure un titular d'un diari que deia «Junts i Esquerra Republicana van iniciar la integració de la Guàrdia Civil –i, hi afegeixo, el Cos Nacional de Policia– al 112», i que els successius governs van negociar des del 2017 la qüestió amb l'Estat que ara Illa culmina, pensava: «Bé, serà després de la publicació d'aquesta notícia, que en el text descriu prou bé la successió d'esdeveniments..., serà aleshores que es retirarà la petició de compareixença perquè, en fi, les coses aconsellarien segurament que fos així.»

Però ha estat bé. Ha estat bé que s'hagi pogut celebrar, que hagi pogut comparar, president, aquí, a explicar la seva visió sobre la seguretat del país i també la seva visió sobre la Junta de Seguretat. Perquè alguns, efectivament, han tingut l'audàcia de voler-los carregar els neulers per un assumpte en el que no només està tot en or-

dre, sinó que van encetar i continuar els governs que encapçalaven al seu dia el molt honorable president Puigdemont, el molt honorable president Torra i el molt honorable president Aragonès.

L'audàcia la respecto i fins i tot la puc admirar. De fet, em ve al cap també aquella famosa arenga de Danton el 1792 sobre la necessitat de que sempre hi concorri l'audàcia. Però he de reconèixer que en aquest cas m'ho he estat mirant aquests darrers dies amb una certa incredulitat, un punt divertida, per l'evolució dels fets, que efectivament no podien desembocar sinó en el que hem vist avui, que és l'intent de provocar una tempesta en un got d'aigua. Potser alguns esperaven fer-ne mullader, d'aquesta tempesta en un got d'aigua, anar-ho agitant, però el que han obtingut més aviat és una mullena; pròpia, òbviament, pròpia.

En fi, perquè què ha passat a la Junta de Seguretat? Això el president ens ho resumeix. Jo encara ho resumeixo més, perquè el president ha explicat alguns més dels acords, però jo crec que els bàsics es poden resumir en quatre. En primer lloc, s'ha acordat augmentar la plantilla del Cos de Mossos d'Esquadra de 22.000 a 25.000. Bé, penso que més enllà de l'escepticisme que algú pugui tenir sobre el ritme al que això es pugui fer i el nombre d'efectius que estaran prestant servei efectivament sobre el terreny, és una bona notícia en la que tots podem convenir.

En segon lloc, s'ha acordat incorporar els Mossos al servei executiu de la Comissió de Prevenció del Blanqueig de Capitals i de les Infraccions Monetàries. Bé, els Mossos amplien l'esfera de les seves actuacions i té tot el sentit del món en una qüestió que és central i que està connectada també amb un dels principals problemes de seguretat que tenim nosaltres i altres llocs d'Europa, que té a veure amb el tràfic de drogues, entre altres qüestions.

S'ha acordat també que el Cos de Mossos d'Esquadra assumeixi la investigació dels delictes i dels il·lícits administratius vinculats al medi ambient juntament amb els Agents Rurals. Per tant, novament una ampliació de l'esfera d'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra.

I s'ha acordat que els avisos al 112..., que fins ara quan era una qüestió que era competència de la Guàrdia Civil o del Cos Nacional de Policia es feien els avisos telefònicament –com va explicar molt bé la consellera–, des del 2017 era ja així, doncs ara es facin telemàticament. Que és una qüestió que no suposa cap canvi de competències. La distribució competencial es pot parlar..., es pot dialogar en una Junta de Seguretat, però té un altre marc... És a dir, per fer-la efectiva..., té un altre marc. Una reunió de la junta de seguretat no pot alterar la distribució competencial, però és que, a més, en aquest cas queda clar que no hi ha un canvi en la distribució de competències.

El que s'està dient és: en allò que els avisos que arriben al telèfon d'emergències tinguin a veure amb competències de la Guàrdia Civil o del Cos Nacional de Policia, en lloc de trucar i fer aquest avís d'aquesta manera, es farà vehiculant-ho telemàticament. En fi, quins temps en el que allò que sona absolutament raonable es considera un enorme perill per a la nació. Jo no la considero en absolut tan fràgil, la nostra nació. I en fi... Vagin amb compte alguns que amb aquesta retòrica sobre espanyolitzar no acabin accidentalment associant el concepte de progrés a l'espanyolització. Perquè sens dubte nosaltres pensem que som perfectament capaços de progressar i modernitzar-nos (*aplaudiments*) sense que això signifiqui espanyolitzar res.

I és veritat –i és veritat–, s'ha decidit, es va decidir a la Junta i es va explicar amb tota transparència, que encara no era el moment, en la darrera reunió, d'assumir les competències per part dels Mossos en matèria portuària i aeroportuària. Les raons, n'estic ben segur, s'explicaran per part del Govern. No ens correspon a nosaltres com a grup parlamentari. Però efectivament, algun dels grups que m'ha precedit en l'ús de la paraula, la senyora Albiach, ha donat algunes pistes sobre el que podria ser necessari des del punt de vista de nombre d'efectius, de fases, de calendari, etcètera. Qüestions que són totes absolutament raonables.

En el fons, estem parlant de prestar un millor servei a la ciutadania, d'agilitar els temps de resposta i estem parlant també d'enfortir els Mossos d'Esquadra. És que quan un està plantejant una ampliació de 22.000 a 25.000... No sé en quina xifra està actualment la Guàrdia Urbana de Barcelona, però jo no és que vulgui comptar les coses en Camps Nous i coses així, però és tota una Guàrdia Urbana de Barcelona d'ampliació del Cos de Mossos d'Esquadra. Per tant, estem parlant d'enfortir el Cos de Mossos d'Esquadra; estem parlant d'ampliar l'esfera de les seves actuacions, i, per tant, cap sospita aquí –excepte qui la vulgui tenir de manera absolutament refractària a qualsevol explicació raonable sobre els fets– de que es pretengui disminuir els Mossos, disminuir les competències de la Generalitat de Catalunya o cap altra de les qüestions de les que, per cert, ens acusen, no és cap novetat, des dels anys vuitanta del segle passat. Per tant, hi estem perfectament avesats. En tot cas, deixin-me dir-los que els seus esforços mereixen una millor causa.

Gràcies.

El president

Un cop ja han intervingut els representants dels grups parlamentaris, pot intervenir el president de la Generalitat per respondre.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. I moltes gràcies també als diferents portaveus dels diferents grups polítics per les seves intervencions, per les seves aportacions i pel debat que hem tingut. Arran de les diferents intervencions que hi han hagut, volia fer alguns comentaris.

Primer, reafirmar un cop més la prioritat del Govern que presideixo. La seguretat i la protecció dels ciutadans és una prioritat del Govern que presideixo. Això vol dir Mossos d'Esquadra com a policia integral de Catalunya i coordinació i cooperació dels Mossos d'Esquadra amb tota la resta de cossos i forces de seguretat. Afortunadament per a aquells que ho coneguin i que hagin tingut responsabilitats en la direcció del cos o que s'hi hagin aproximat, en fi, estudiant-ho i parlant amb responsables de diferents cossos policials, la coordinació entre cossos i forces policials a Catalunya funciona molt millor del que hagi pogut deduir-se del debat que hem tingut aquí. Que continuï sent així.

Efectivament, si bé els Mossos d'Esquadra són l'instrument principal per garantir la protecció dels ciutadans, no són l'únic. Ho dic en referència a un comentari que he sentit de la portaveu de la CUP. Efectivament: una societat amb unes condicions d'igualtat millors que les que tenim avui seria més segura. Per això nosaltres treballlem en aquest sentit o intentem treballar en aquest sentit. Ha mencionat vostè l'habitatge. Efectivament, he dit diverses vegades que l'habitatge és el factor que més afecta la desigualtat. Si acabo de dir fa una estona que en una societat amb menys desigualtat hi hauria més seguretat, l'habitatge també en forma part, i ja no dic l'espai públic.

A Catalunya la inseguretat des de l'any 2016 –i no ho atribueixo a la responsabilitat política de ningú, no m'entenguin malament, són dades– ha crescut. I, per tant, tenim l'obligació de millorar-la. Ara, no som capital de res en aquesta matèria. Ni hi ha cap drama. I només fa falta haver viatjat una mica pel món per adonar-se'n. I no estic parlant d'anar-se'n a l'altra punta del món. Estic parlant de viatjar ben a prop, a altres llocs d'Europa amb societats amb un producte interior brut *per capita* superior. Per tant, menys drames. Toquem de peus a terra. Hi ha una situació que ha empitjorat relativament els últims anys per factors molt diferents, podríem anar molt lluny, però no estem en cap drama. Afortunadament –afortunadament.

Tot el que sigui informar en aquesta cambra de la situació de la seguretat jo crec que ajudarà. I torno a dir-ho: dels vuit grups, quatre han tingut responsabilitats en seguretat. En aquesta cambra s'hi asseuen, comptant la persona que actualment n'assumeix les competències, quatre persones que han tingut responsabilitats en el Cos dels

Mossos d'Esquadra. Això jo crec que dona un punt de realisme i que hauria de donar un punt de serenor i d'alçada de mires en el debat. Hi han coses que és millor que es discuteixin o se'ls n'informi a vostès en un format diferent al d'un debat parlamentari, per moltes raons: per qüestió de temps i per qüestió també del caràcter, no diré que reservat, però, en fi, tampoc és per anar explicant certes coses en certs llocs. Per tant, torno a oferir, a fer aquest oferiment a aquells que hi tinguin interès. Alguns de vostès, em consta que tenen manera de..., bé, els que hi tinguin interès, perquè això ens ajudarà a tots a fer un debat sobre dades compartides i amb opinió dels professionals que tenim, a banda de vostès.

Quart. Jo el que faré amb els Mossos d'Esquadra és donar-los suport polític, proporcionar-los els recursos que necessitin –humans, tecnològics i competencials–, treballar perquè tinguin una bona coordinació amb tothom, amb tots els cossos i forces de seguretat i policies locals, i no interferiré en les decisions que prenguin els professionals als qui ho hem encomanat, perquè creiem que són els més competents per dirigir-los. Això no ho faré, eh?; els hi donaré suport, i, si s'equivoquen, el mateix cos té mitjans per esbrinar quins errors s'han produït, per corregir procediments i protocols i per, si escau, sancionar comportaments que siguin inadequats, no?

A Catalunya la seguretat no serà un privilegi d'aquells que se la poden pagar ni serà objecte de negoci. Per això en aquesta matèria faríem bé en posar-nos d'acord. I no ho han fet vostès, eh?, no frivolitzem amb això. Quan diem que la seguretat és la base de la llibertat i de la igualtat, és així –és així. Perquè podem fer molts equipaments amb la llei de barris, podem fer els millors hospitals que vulguem, podem fer el millor espai públic, les millors places perquè puguin..., si la gent se sent insegura, no hi anirà –no hi anirà. Podem intentar fer una política d'equilibri territorial, de barreja de població, en el millor sentit de la paraula, en diferents barris..., si la gent no se sent segura, no hi anirà. Per tant... I això és responsabilitat del sector públic, dels governs públics, de les administracions públiques. Jo me la prenc com una responsabilitat molt en primera persona, eh?

Sobre el 112, els Mossos d'Esquadra no perden cap competència ni ningú en guanya cap. Els avisos que es feien ara per via telefònica –per tant, un operador veia que hi havia una emergència que s'havia de comunicar, perquè era de la seva competència, a un d'aquests cossos policials i feia una trucada de telèfon–, ara això el que farem és fer-ho telemàticament; és això, el que farem. Ni rebran avisos que no es corresponguin a l'àmbit de les seves competències, ni en guanya ningú cap ni en perd ningú cap.

Les policies locals s'integraran? Sí, quan tecnològicament estiguin a punt. Qui ho està? Barcelona. Qui està treballant per integrar-se ben aviat? L'Hospitalet i Sant Cugat del Vallès. I ho faran ben aviat, quan estiguin a punt. I, si s'hi vol integrar la policia local, posem per cas, de Calaf, també ho podrà fer, si està en condicions de fer-ho, i rebrà els anuncis que facin referència a l'àmbit de les seves competències a Calaf; no li enviarem un anunci de Vallbona de les Monges, perquè no pot anar-hi la policia local; això és el que es farà. Criteris professionals, que són, crec, els que van guiar també decisions anteriors en anteriors juntes de seguretat, no?

Ports i aeroports. Efectivament, ho acordarem tan aviat com puguem, en principi l'any que ve; era una feina que estava feta, i ho desplegarem. Nosaltres vam decidir que la promoció de formació de Mossos d'Esquadra d'enguany passés de 900 a 1.300 agents; s'hi incorporaran el mes de juny. I estem intentant, treballant –i jo crec que ens en sortirem–, perquè puguem treballar amb un horitzó de passar de 22.000 a 25.000 mossos. Es va fer un salt important en l'anterior Govern; no va ser senzill, i es va fer. Volem millorar-ho encara més. Per què? Perquè volem tenir més recursos, perquè és el que ens demana la ciutadania –perquè és el que ens demana la ciutadania.

Les armilles? Arriben aquests mesos de desembre i gener. No ho puc afirmar, però, per una certa experiència que tinc a l'àmbit del sector públic, gairebé..., no crec que m'equivoqui si li dic que el procediment de compra no el vam iniciar nosaltres;

devia estar iniciat ja. Per tant, tampoc m'ho apunto jo, però n'informo, perquè ningú es pensi que els Mossos d'Esquadra van amb armilles caducades. I si hi han deficiències de material, doncs, les solucionem, eh?

Alguns darrers comentaris. Jo no vull fer apostes en res que tingui a veure amb l'exercici d'unes competències, i menys en seguretat –i menys en seguretat. El que vull fer és treballar amb certes certeses i confiar en aquells que hi entenen. Tampoc no vull donar lliçons a ningú en aquesta matèria, Déu me'n guard, però tampoc no m'agrada que me'n donin, i menys els que van dir que era una despesa innecessària una unitat de coordinació de protecció civil, pocs mesos abans de que passés el que va passar a València. Vull dir que han tingut poca experiència de govern i la poca que han tingut en aquesta matèria és ben galdosa, com per venir-me a mi aquí a explicar què s'ha de fer.

I, finalment, tampoc en dono, de lliçons de catalanitat, però tampoc no me'n donin. Diguin-me que vostès l'exerceixen i l'entenen d'una forma diferent. Però, en fi, soc dels de vuit cognoms catalans, perquè m'entenguin.

I el senyor Pedret, que ho sap gairebé tot, no m'ha sabut contestar amb rotunditat, o almenys amb la rotunditat que jo li demanava, una cosa, que és que si aquesta és la meua última intervenció en aquesta sessió plenària. M'ha dit «potser demà»..., bé, no m'ho ha sabut dir. En tot cas, per si fos l'última, bon Nadal a tothom, president, bon Nadal a vostè, a tots els diputats. Ens veurem demà, perquè vindré a les votacions, aquesta tarda també seré aquí, però els hi desitjo de tot cor un bon Nadal, unes bones festes. Jo necessito descansar una mica aquests dies, ho intentaré fer, ajudin-me a fer-ho.

Gràcies.

El president

A continuació els grups parlamentaris tenen un torn de rèplica de cinc minuts, aquells que ho considerin pertinent. En primer terme, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Mònica Sales de la Cruz

Moltes gràcies, president. Senyor Pedret, a banda de les frivoltats discursives que ha utilitzat en la seva intervenció, crec que qui genera tempesta són vostès, dia sí i dia també. Entre altres coses, aquests dies estem veient certs desgavells, decisions que prenen que després han de revertir, i això els resta credibilitat i els resta confiança. I, si menys credibilitat i menys confiança no vol dir tempesta, ja m'explicarà vostè a què es refereix.

Vostès estan cada dia més pendents d'Espanya que de Catalunya, i per això tenen aquestes dificultats. Volen dir «sí, sí» a les propostes que arriben des d'Espanya i, per tant, llavors, quan arriben aquí al país i veuen els grups parlamentaris que ens exaltem davant d'aquestes decisions, és quan, corre, corre, han de rectificar.

Tampoc no val que expliquen algunes qüestions relacionades amb les juntes de seguretat de l'any 2017, per exemple, que els vinguen bé a vostès per justificar allò que necessiten. Els governs del president Puigdemont i del president Torra no van tancar mai un acord com el que han tancat vostès, que és posar la Guàrdia Civil i la Policia Nacional a dins de la sala de màquines, a dins de la sala d'operacions.

Nosaltres érem partidaris d'aquesta col·laboració quan hi havia una situació d'emergència, perquè és evident que la protecció a la ciutadania és més que necessària, però amb una clara jerarquia dels Mossos d'Esquadra, i això sembla que és el que vostès no faran. Perquè, si no, tenen el deure de desmentir des d'aquest faristol el ministre Marlaska, que va dir clarament que anunciava que els cossos policials espanyols tindrien accés a les dades d'emergència de Catalunya, i, si realment no és així, ho poden dir aquí mateix en aquest faristol i el poden desmentir.

Perquè a la Junta de Seguretat del 10 de juliol del 2017 hi havia... –un mes abans, per cert, dels atemptats, que això caldria que ho recordéssim entre tots plegats, amb

uns atemptats on hi ha molta manca d'informació i encara molts forats negres que cal posar-hi llum—, en aquell moment el que es demanava era que hi hagués possibilitat de resposta en els seus àmbits competencials pel que fa a la Guàrdia Civil i a la Policia Nacional. I amb el president Torra es va demanar de fer un grup de treball. I, per tant, no vinguin a dir vostès aquí que això que han fet avui ja s'havia fet en altres juntes de seguretat.

Han d'entendre també que és molt important per a la ciutadania de Catalunya analitzar bé la situació de desconfiança que tenim respecte d'aquests cossos, que s'ha generat a Catalunya durant aquests darrers anys. No s'ha passat informació dels atemptats, com els dèiem. Hem viscut la violència de l'1 d'Octubre, amb molta violència i amb molta força. Hem sentit i escoltat les proclames de l'«a por ellos», i això és impropï d'una policia democràtica del segle XXI. Hem vist la seva implicació directa amb l'Operació Catalunya, amb les escoltes il·legals de Pegasus, amb la infiltració als moviments independentistes... Si això és progrés, si aquesta espanyolització és progrés, ja m'explicaran quin progrés és el que defensen vostès. (*Aplaudiments.*)

L'autogovern ha treballat sempre pel desplegament dels Mossos d'Esquadra arreu del país fins a esdevenir aquesta policia integral, i, per tant, per nosaltres són un pilar fonamental i part d'aquesta estructura, i per això són un valor a preservar amb tota la convicció i amb tota la fermesa, com no podia ser d'una altra manera. Els hi hem fet una proposta, que era aquesta integració de les policies locals. El president ha explicat ara que aquesta integració s'anirà duent a terme. Ho celebrem, bàsicament perquè així, en lloc d'estar tan pendents sempre del que passa a Espanya, puguin estar pendents del que passa al món local, al nostre país, amb aquests agents, que són la primera línia directa d'atenció als ciutadans del nostre país i que necessiten aquesta coordinació en el tema de les emergències.

I, president, vostè ha parlat molt de Barcelona, i és evident que avui no pot posar gaire el retrovisor, perquè en el seu Govern té diversos membres que han tingut responsabilitats en altres governs d'interior i avui formen part d'aquest Govern autonomista que vostè ha dissenyat. Però també és evident que vostè ha parlat molt de Barcelona, i potser sí que hauríem de posar aquí una mica el retrovisor o fins i tot analitzar bé l'actualitat que hi ha a la capital del país, perquè vostè parla d'aquestes dades, que són les pitjors, que són molt dolentes, es posa a la boca les grans solucions, però han de saber bé que a la capital del país qui governa aquestes polítiques és el senyor batlle del PSC, i ja veuen la situació que té la capital del país quant a seguretat en aquests moments.

Per tant, vostè, que parla sempre de solucions, el que ha de fer és tenir aquestes polítiques que prioritzen sempre Catalunya i que deixen estar aquestes indicacions que reben contínuament des d'Espanya per a servir a aquest PSOE que tant els agrada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies de nou. D'entrada celebrem la rectificació, els aclariments, totes les explicacions que ens ha donat —gràcies, president— i que assumeixen les veus d'aquest Parlament, de diversos grups parlamentaris que així l'hi hem demanat. Vetllarem també des del nostre grup parlamentari perquè des del Departament d'Interior, des de la conselleria, doncs, es compleixi amb el que avui s'ha anunciat, amb aquesta nova Junta de Seguretat, es pugui revertir aquell acord que no es va fer en l'última.

L'emplacem, per tant, en aquesta direcció, a treballar un calendari de com i quan s'han d'exercir aquestes competències plenes dels Mossos d'Esquadra en matèria de ports i aeroports, i també de la policia marítima. És necessari que això quedi clar

i que no es vagi posposant, que la Junta de Seguretat ja sigui una competència que s'assumeixi, tenint en compte que, a més a més, ja s'havia pactat prèviament, i, per tant, ja estava a punt perquè això es pogués assumir el març d'aquest mateix any, del 2024.

També li demanem i l'emplacem a treballar la calendarització i la previsió del procés d'internalització del 112. Ja es van fer els estudis previs, per cert, que havien pactat amb la Candidatura d'Unitat Popular la passada legislatura. Aquesta és la feina que va fer el Govern la passada legislatura, tots els estudis de viabilitat, d'impacte econòmic i de preveure tot el procés. És viable i en tenim la voluntat i en tenim el compromís. Per tant, ara és el moment de fer efectiva aquesta internalització. Per tant, un procés que creiem que és necessari per a millorar les condicions laborals dels treballadors i les treballadores, perquè hi hagi aquest conveni també propi, i a la vegada, doncs, perquè no passin coses com abans hem comentat, el tema de les filtracions, sinó més seguretat jurídica i millor entorn de treball en l'àmbit del 112. Nosaltres hem presentat una proposta de resolució en aquest sentit, que esperem que pugui contribuir també a ajudar que això sigui possible.

I sobre el 112, encara, digitalització, sí; millores en la coordinació en l'àmbit telemàtic, també, ja l'hi hem dit abans; però no cap altra cosa que suposi retrocés. I en això estarem absolutament vigilants, i, si cal, que la Junta de Seguretat que es farà en breu, a principis d'any, i que ha anunciat, que serveixi també perquè quedi clar aquest concepte.

Hi han hagut altres acords que abans no ens ha donat temps de comentar, també en volem parlar. Sobre incrementar la plantilla, els efectius de Mossos d'Esquadra, és un molt bon horitzó, aquests 25.000; massa anys va estar això congelat. Ja hi vam començar a fer passes importants la passada legislatura; de fet, no només passes: l'únic acord vigent actualment del sostre de plantilla, que són aquests 22.000 efectius, és el que vam subscriure en la passada legislatura amb el Govern del president Aragonès i el conseller Elena. La resta és voluntats potser, però, fixi's, l'anunci que vam veure en la Junta de Seguretat sobre aquest sostre de plantilla, aquest increment de la plantilla, va ser molt dèbil. Ni la nota del *ministerio* recollia aquest compromís de treball en un grup de treball específic per a estudiar-ho. De fet, creiem que va ser més, no?, una promesa amb peus de fang, amb tants condicionants, que va servir com a fum. Un fum que volia servir de cortina, de cortina de fum per a tancar la renúncia a les competències de ports i aeroports que ara s'han vist obligats a rectificar. Per què, si no, fa quinze dies no es podia assumir aquesta gestió de ports i aeroports i l'excusa era falta d'efectius, i ara sí que es pot? És evident, doncs, que era per això: una excusa o una simple cortina de fum; més tenint en compte que en tota la celebració de la copa Amèrica els Mossos d'Esquadra ja van, a través d'un acord específic, assumir part d'aquestes competències, en aquest cas, en matèria de ports i en qüestions marítimes. Per tant, és evident que s'està preparat, és evident que estava tot a punt i és evident que es pot fer ja ara.

Sobre l'acord perquè Mossos d'Esquadra i Agents Rurals assumeixin les investigacions de delictes il·lícits administratius relacionats amb el medi ambient, benvingut sigui aquest acord ja formalitzat –de fet, també era una qüestió que s'havia treballat prèviament–, però ja saben que volem anar més enllà, i també els hi traslladem que continuïn treballant en aquesta línia, perquè el que volem és que Mossos i Agents Rurals puguin assumir tot allò que ara està fent el Seprona. Cal aquí també la màxima ambició.

També és correcta la integració en matèria financera de Sepblac o LORGA en qüestions de drets humans, en situacions de catàstrofes... Però saben que queden deures, com per exemple una demanda cabdal com és l'acord perquè els Mossos puguin integrar-se a l'Europol, i en això, doncs, també serem perseverants en la nostra demanda i defensa.

Temps tindrem, i espais també, per a poder parlar més de propostes de seguretat, per a també, doncs, recollir el guant que ens ha fet de poder parlar directament amb la conselleria i amb el Govern sobre aquest tema –de fet, ja ho hem fet. Nosaltres, des d'Esquerra, seguirem sent un actor responsable per a fer tots aquells debats serens, en la línia de la feina feta, que va ser molta també la passada legislatura. Ja hem demostrat que som capaços d'arribar a acords; aquesta també és la nostra voluntat. Per cert –per algunes qüestions que s'han dit abans–, som responsables dels acords als quals arribem i de fer que es compleixin; de res més –de res més. Perquè si algú ens vol atribuir altres responsabilitats, doncs, no en tenim cap més. En tot cas, responsables dels acords als quals arribem i de fer-los complir, i també, doncs, de les rectificacions que puguem aconseguir entre tots i totes. Deia «un actor responsable», però també un actor exigent en la defensa de les pròpies competències, en la defensa dels cossos de seguretat i en fer avançar Catalunya tant a nivell social com nacional.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Desde el escaño, dos breves apuntes después de haber escuchado con mucha atención a todos los grupos.

El primero, dirigido a los partidos separatistas. Miren, cuando yo necesito un policía o un médico, no le pregunto si se siente español, catalán o medio pensionista. Lo que quiero es que haga bien su trabajo, venga de donde venga. En este Parlament hay mucho irresponsable que antepone sus prejuicios ideológicos y su feroz odio a España a la seguridad de las personas. Se les debería caer la cara de vergüenza, a algunos.

Dos. La señora Jéssica Albiach nos ha llamado inútiles. Mire, señora Albiach, cuando yo me pegué la leche en las elecciones del 2021, siempre iniciaba mis intervenciones reconociendo que mi partido había pasado a ser residual y que solo podríamos recuperarnos desde la humildad. Ustedes, señora Albiach, se acaban de pegar en mayo una leche parecida a la mía en el 21, pero ¡menudos humos se gastan!

Tiene usted derecho, por supuesto, a tener las ideas que quiera, pero también le dejo muy claro: sus «pajaradas jipiprogres», y las de la señora Ada Colau, han sido severamente castigadas en las urnas. Así que menos humos y más humildad, señora Albiach.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. I tot seguit, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señor Illa, miente, ¿eh?, una vez más, cuando usted dice que la seguridad es una prioridad para usted. Ya no sé cómo explicarlo, pero miente. Miente porque, automáticamente después de decir que para usted la seguridad es una prioridad, niega que Cataluña esté sumida en un profundo drama de la inseguridad. Cataluña es un auténtico infierno del crimen, y los datos nos avalan. Lo preocupante es que haya consejeros suyos que se ríen cuando yo afirmo, no porque lo diga VOX, sino porque lo dice el balance de criminalidad de los Mossos d'Esquadra, que, por ejemplo, en Cataluña las violaciones se han disparado un cincuenta por ciento en 2023. ¿Esto les hace gracia, a ustedes? A mí me preocupa, y mucho. Y nuestro deber como políticos es dar la vuelta a las políticas que impulsan ustedes durante los últimos cuarenta años y garantizar la seguridad en nuestras calles. (*Aplaudiments.*)

Pero, claro, yo entiendo que ustedes sigan en la política de las risas y de mirar hacia otro lado y de llamar xenófobos, racistas y alarmistas a quienes ponemos el dedo en la llaga y denunciemos la realidad que padecen los catalanes humildes; sí, esos que usted decía que merecen que sean protegidos. Pues esos a los que ustedes tienen profundamente abandonados en barrios como el Raval, en Ciutat Vella, en zonas del Vendrell, en Lérida, en cualquier punto de la geografía catalana, están abandonados por culpa de sus políticas.

Y lo grave de todo ello es escuchar al presidente de la Generalitat reafirmandose en las políticas de seguridad. Ustedes siguen el mismo modelo que han impulsado otras partes de Europa, como el Reino Unido, como Alemania, como Suecia, políticas de seguridad y políticas migratorias que hoy ya se han visto obligados a cambiar ciento ochenta grados, porque sus barrios y sus ciudades son absolutamente irreconocibles, y donde es más probable que sean asaltados, atracados u ocupados sus domicilios que poder encontrar un trabajo o una vivienda para sacar adelante sus proyectos familiares.

El problema, como siempre y como todo, es que llegará el día, y recuérdelo, llegará el día en que todos ustedes reconocerán las consecuencias que tiene el fenómeno de la inmigración ilegal desbordada que está sufriendo Cataluña. Y ese día llegará. El día en que a ustedes les suponga perder un punto y medio en las encuestas electorales, el día en que ustedes pierdan votos y pierdan escaños (*aplaudiments*), vendrán aquí y reconocerán que lo que decía VOX, que es que la inmigración ilegal dispara la inseguridad, provoca la saturación de los servicios sociales y ataca a nuestra identidad como pueblo, ustedes lo reconocerán desde esta tribuna.

El problema es qué pasará hasta que llegue ese día, el problema es cuántas víctimas se llevará por delante, el problema es cuántas generaciones estarán condenadas a tener que controlar hasta las horas en las que salen de sus casas o los días en que los pensionistas van a sacar su pensión y dónde van al cajero, por miedo a ser asaltados o a ser atracados. Luego, señor Illa, sí, estamos ante un verdadero drama de la inseguridad en Cataluña.

Y yo no vengo a darle lecciones de nada, como usted decía. Yo vengo, como líder de la oposición, a exigirle que tome medidas y que garantice la seguridad de los catalanes en todos los barrios y ciudades de nuestra tierra. Y créame si le digo que no hay mejor política de seguridad que proteger las fronteras y expulsar a los delincuentes extranjeros que tenemos entre nosotros. Luego, vaya usted a ver a su jefe, exíjale al señor Sánchez, entre declaración y declaración ante el juzgado, que proteja nuestras fronteras, que protagonice deportaciones masivas y abandone esa política de gestionar la inmigración ilegal repartiéndolas por las regiones, como están haciendo todos ustedes. El fenómeno de la inmigración ilegal no se aborda gestionando; se aborda combatiendo y, como le he dicho, protagonizando deportaciones masivas (*aplaudiments*), y desde donde usted está, señor Illa, yo le animo a que deje de subvencionar a esas más llamadas ONGs que contribuyen con el tráfico de las personas de manera ilegal, como ya está reconociendo la Unión Europea, que ha dicho que hay que investigar a esas ONGs, sí, esas ONGs que su Gobierno y su partido, señora Albiach, regaban con millones de todos los catalanes. Corte la subvención a esas mal llamadas ONGs y, de una vez por todas, acabe con destinar el dinero de los catalanes, vía cooperación internacional, a países como Marruecos o Argelia, que no aceptan a sus compatriotas, porque están aquí delinquiendo y robando a los catalanes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

En nom del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta. Senyor Fernández, poden vostès tindre un, quinze o vint-i-cinc escons: això no evitarà que el president Mazón siga un perill públic i el responsable de més de dos-centes morts (*aplaudiments*) al País Valencià. El que hauria de fer és plegar, dimitir i no sortir del llit. I també li diré: nosaltres escoltem, jo personalment sempre escolte amb molta atenció les seues intervencions, a més ho dic amb tota la humilitat, crec que vostè és un molt bon orador; ara bé, vostès tenen quinze diputats, nosaltres sis, els sis diputats dels Comuns són determinants en la política catalana, crec que vostè no pot dir el mateix dels seus quinze diputats i diputades. (*Alguns aplaudiments.*)

I, tornant a la Junta de Seguretat, jo no li donaré més voltes a la Junta de Seguretat del passat 5 de desembre, però sí que vull aprofitar l'ocasió per recordar que a Catalunya tenim un marc jurídic que està absolutament desfasat pel que fa a la seguretat. La llei de policies locals és de l'any 91, la llei de mossos és del 94, la del sistema de seguretat és del 2003 –fins i tot són anteriors a l'Estatut del 2006. En els últims deu, quinze anys, cada vegada que hi ha hagut un nou conseller/consellera d'Interior han promès una llei d'emergències i una llei integral de policia de Catalunya que ho actualitzés. No ha estat així; a veure si aquesta vegada sí que les paraules es converteixen en fets. Perquè a més, president Illa –ja ho vaig dir també durant la seva compareixença durant els episodis de la DANA–, tenim una llei de bombers que data del 94 i una llei de protecció civil que és del 97. Això vol dir que estem treballant amb eines que són del segle passat, que estan pensades per a contextos diferents i, per tant, que no són les adequades per a afrontar els reptes que tenim per davant.

També voldria dir: jo crec que és important sortir d'aquí, d'aquesta compareixença, tenint clar que els marcs polítics de la dreta, de l'extrema dreta, de les empreses privades de seguretat, no poden confondre les veritables necessitats que tenim de seguretat avui dia. Per això crec que és imprescindible fer anàlisis rigoroses, avançar en polítiques públiques sòlides de seguretat pública, i també per a la millora del sistema de justícia. Aquí li podem dir al Govern, amb tota la tranquil·litat, que ens hi trobarem. Perquè a més estem convençudes que la policia no ho arregla tot, però és que un codi penal que siga més dur, tampoc. Així que ni populisme punitiu ni alarma «seguritària».

I què vull dir amb això? Doncs que el que cal és reforçar altres eines, juntament amb la policia, per a garantir la seguretat pública. No estic dient, de cap de les maneres, que les forces d'esquerres hem de renunciar a treballar per tindre una policia més progressista, tot al contrari, crec que hem d'anar en aquesta línia, però també tindre clar que un projecte de seguretat progressista ha d'aportar eines com reforçar el sistema de justícia, fer una aposta per la justícia restaurativa, coordinar les polítiques de seguretat amb les polítiques socials, i també una nova definició de l'urbanisme de les ciutats; en definitiva, polítiques transversals que estiguen basades en la prevenció.

I acabe de la mateixa manera que he començat abans la meua primera intervenció: president, no tenen majoria absoluta, així que sí que li demanem que abans de prendre certes decisions que afecten la seguretat, la sobirania nacional, el nostre autogovern, no tirin pel dret; parlen i negocien abans amb els grups parlamentaris, com a mínim els de la investidura, perquè tindre un sistema de seguretat pública progressista, efectiu, és una necessitat, i més en el món que ens envolta.

I, ara sí –me sobra un minutet–, els desitge molt bones festes a totes i a tots.
Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Crec que seré molt breu. Crec que *de facto* avui se li ha esmenat la plana al ministre Marlaska, no? El que va dir no era cert, com hem dit aquí. Bé, doncs estaria bé també que ho diguéssim en veu alta: Marlaska va mentir a la premsa quan va fer la seva declaració.

Què no hem sentit dir avui, senyor Illa? No sé si ens voldrà respondre de nou. Parli del Seprona, de quan demanarem al Seprona que surti. Perquè nosaltres tenim competències plenes en això que estan fent i volem que el Seprona, que depèn directament de la Guàrdia Civil, pugui marxar de Catalunya. Diguï'ns, si us plau, quan marxarà la Guàrdia Civil de Catalunya amb el Seprona.

Tampoc no ens ha dit res de la internalització del 112. Sí que ho van dir quan estaven a l'oposició, i sí que ho van dir quan aspiraven a governar aquest país. Però, ara que estan aquí i que ja ens han explicat que tenen tots els estudis de viabilitat, no en tornen a parlar; ni esmenten el tema. Si us plau, bé que parlen de que posaran tots els recursos als Mossos d'Esquadra, per què no parlen dels treballadors del 112? No són tan importants per la seguretat, els uns com els altres? Facin el favor de parlar d'aquest tema.

Sí que ens ha parlat de dades delictives. Deixi'm que li digui jo també unes dades –no dono lliçons, dono dades. En delictes greus, estem per sota de la mitjana europea. I en el que sí que estem per sobre és en la duresa del nostre Codi penal. I crec que és important que reconeguem la pluralitat d'agents que han d'estar implicats perquè tinguem vides segures, més enllà –més enllà– de només els cossos de seguretat. No ens calen més lleis, no ens calen lleis més dures; el que ens cal és tenir més mitjans per complir amb les lleis que ja tenim i més recursos per acabar amb el col·lapse de la justícia.

I, per últim, aprofito per dir que estem farts de sentir durant tot el matí com s'identifica la immigració amb la delinqüència. Ja n'hi ha prou.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols Serra

No podem resoldre el creixent i greu problema d'inseguretat que patim si no identifiquem i admetem la font principal d'aquest creixement, si acusen de racista o de xenòfob a tothom que denuncia l'evident correlació que hi ha entre immigració i delinqüència. No podem resoldre el problema si el neguen. N'hi ha prou de fer una ullada a les estadístiques o de parlar amb funcionaris de presons o policies per constatar que la immigració massiva i invasiva que patim té una afectació directa en l'augment de la criminalitat a casa nostra.

Això vol dir que tots els immigrants siguin delinqüents? No, evidentment que no. Però sí que vol dir que el descontrol immigratori que deriva de les seves polítiques augmenta les nostres possibilitats de patir delictes. Això vol dir que les decisions polítiques en aquest àmbit, el de la immigració, determinen el grau de seguretat de la ciutadania. Això vol dir que votar formacions proimmigracionistes, ja siguin espanyolistes o processistes, cronifica i consolida la inseguretat i la criminalitat de la que som víctimes. Això vol dir que tots vostès són corresponsables de la situació i que difícilment, per tant, aportaran solucions vàlides i efectives.

Voldria acabar aquesta breu intervenció agraint al senyor Illa les paraules que ha dit, no?; ha dit textualment: «No vivim cap drama.» Va bé conèixer la visió de qui

du escorta i no viu en barris degradats. S'han de tenir en compte totes les visions, fins i tot les minoritàries i privilegiades, per poder tenir l'escenari global i complet de la situació. La seva realitat, però, i tal com comprendrà, no és la de la majoria de mortals d'aquest país que, malauradament, sí que viuen un drama com a conseqüència de la inseguretat d'aquest país. No els menystingui, si us plau.

La vicepresidenta primera

I, per tancar aquest torn d'intervencions, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies. Diputats, diputades, consellers, conselleres, president... Mirin, sap què és una frivolitat, senyora Sales? Frivolitat és convertir un acord d'una junta de seguretat –que consisteix, ras i curt, i ho direm per enèsima vegada, en que l'avís que des del 2017 es donava telefònicament es doni telemàticament– en una catàstrofe nacional. Això és el que és una frivolitat. (*Aplaudiments.*) Perquè si això, en fi..., si això és una catàstrofe nacional, en vinguin moltes més com aquesta. Si us plau, amb la resta de l'Administració, passin, eh?, senyor Dalmau, conseller, facin tot això, perquè és absolutament... Vaja, qualsevol ciutadà ho entén, que tot el que sigui millorar el temps de resposta, tot el que sigui millorar la transmissió d'informació és perfectament assumible.

I que no hi ha cap alteració competencial..., ja no goso usar la veu del senyor Bosch com a argument d'autoritat –que, a més, ja saben que és una fallàcia lògica, els arguments d'autoritat–, però, en fi, no és del meu espai polític, i ho ha explicat en un article ben clar. Ho ha explicat també un diari en una crònica que abans he esmentat fent tot els..., vaja, la seqüència dels fets històricament; ho ha explicat un diari que no és sospitós en absolut de tenir una línia editorial que es correspongui amb la del meu espai polític. Per tant, escolti'm, és això; és que és això. I per això els deia que vostès intenten agitar una tempesta en un got d'aigua.

I, al final, mirin, la compareixença era per parlar de la Junta de Seguretat i, bàsicament, de la qüestió del 112, que és en el que s'havia centrat la polèmica –també la senyora Albiach l'ha qualificat de polèmica falsa, una de les forces que subscriuen la petició de compareixença; per tant, també que no sigui sospitós d'estar usant arguments que només provinguin del meu espai polític–, bé, i tots els grups parlamentaris que han usat aquest torn de rèplica s'han dedicat a intercanviar arguments o retrets sobre altres qüestions.

La meva conclusió és que, sobre la qüestió que centrava la compareixença, tothom ho ha entès menys Junts –tothom ho ha entès menys Junts. Per tant, jo crec que aquí podem deixar el debat per avui.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Suspenem la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i quatre minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

La vicepresidenta primera

Bona tarda. Reprenem la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre la política energètica

300-00055/15

I ho fem amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la política energètica; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula per deu minuts la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, bona tarda. Consellera, diputats... Bé, nosaltres amb aquesta interpellació busquem impulsar un debat profund i urgent sobre les polítiques energètiques que els diferents governs de la Generalitat han anat aplicant en els darrers anys. I ens referim tant a les decisions que s'han pres des de Junts, des dels socialistes també, Esquerra Republicana, i amb la complicitat i el suport incondicional que han rebut també de Comuns i de la CUP.

Creiem que és important saber l'impacte que tenen aquestes polítiques en les famílies, en la indústria i en les pimes, que són el motor econòmic de la nostra regió. I parlarem clar: les polítiques impulsades en els darrers anys per avançar cap a una suposada transició energètica són nefastes. De fet, el resultat avui en dia de la nostra regió és que Catalunya suspèn en energies renovables, senzillament perquè totes les seves polítiques estan impregnades del terror del fanatisme climàtic; polítiques que estan provocant precisament conseqüències que no tenen ni cap ni peus.

El seu full de ruta es materialitza en la prospectiva energètica de Catalunya 2050, el Proencat, amb l'objectiu final que tota l'electricitat consumida a Catalunya l'any 2050 provingui només de fonts renovables. A més, en aquest sentit, li afegeixen el component social de la lluita contra la pobresa energètica, per tal de fer un document més atractiu. I tot això són coses que poden arribar a sonar bé, però la realitat és ben diferent, perquè l'únic que s'ha aconseguit és que en el 2023 les energies renovables només cobrissin el quinze per cent de la demanda elèctrica de Catalunya, quedant així molt lluny de l'objectiu fixat pel mateix Proencat, que marca un cinquant-quatre per cent per al 2030.

I per què? Doncs perquè, entre altres causes, ens trobem amb la lenta tramitació de projectes per part de l'Administració que són un llast precisament per a l'impuls de les renovables. A dia d'avui, en el tercer trimestre de 2024, tenim 176 projectes èdils pendents de tramitació, amb un temps d'espera mitjà de gairebé 1.500 dies. I pel que fa als parcs solars fotovoltaics, s'han autoritzat 133 projectes, però el temps mitjà d'espera per a la seva autorització supera els set-cents dies.

Què vull dir amb això? Doncs que tota aquesta burocràcia fa impossible avançar, per no parlar ja de la mala planificació i també del malbaratament econòmic que provoquen les seves imposicions ideològiques.

I tot això ens ha portat a la situació actual. En primer lloc, la dependència energètica. Cada vegada importem més energia, especialment de França, que, oh sorpresa, és energia que prové precisament de les centrals nuclears; energia nuclear que nosaltres aquí a Catalunya, més ben dit, el seu Govern no fa més que demonitzar.

En segon lloc, la indústria catalana necessita energia assequible i fiable per poder competir, però les seves polítiques la condemnen a perdre oportunitats i a traslladar costos als consumidors.

I, en tercer lloc, l'augment del preu de l'energia, i, a sobre, en un moment que ens trobem que la pobresa energètica a Catalunya no fa més que augmentar, i més en un moment en què el vint per cent dels catalans no pot mantenir el seu habitatge a una temperatura adequada, xifra que malauradament s'ha duplicat d'ençà l'any 2020. O, per exemple, que el vint per cent de les llars més vulnerables destini més del deu per cent dels seus ingressos a despeses energètiques. Són coses que ens donen a entendre, i es pot evidenciar, que si seguim amb aquest full de ruta del Govern, doncs anirà a pitjor i seguirem pagant unes factures altíssimes. I aquesta situació no farà més que empitjorar amb una oferta energètica cada vegada més inestable i insuficient. I, el que és pitjor, cada vegada més cara per als catalans.

I en aquest context, ens trobem amb el paradigma dels socialistes. Què fa el Govern de Salvador Illa? Doncs continua alimentant el terror del fanatisme climàtic per complir amb els objectius marcats per l'agenda 2030 en matèria de transició energètica. I vet aquí que s'accelera el pla territorial sectorial de les energies renovables, un pla basat en setze mesures que, com sempre, és un pla que es presenta amb grans titulars, però que a l'hora de fer la seva aplicació real deixa molt que desitjar. Jo ja li avanço, senyora consellera Paneque, que aquest pla presenta greus deficiències que el converteixen precisament en una amenaça social, econòmica i també mediam-biental.

En primer lloc, impacte ambiental i social, no?, perquè, per exemple, el projecte d'èlica marina a la Costa Brava és un projecte que ha generat oposició pel seu possible impacte en els ecosistemes i també a les activitats econòmiques de la zona, com és el turisme i la pesca.

En segon lloc, l'ocupació de terres naturals i agrícoles, perquè aquest pla es basa en utilitzar, precisament, espais naturals i terres de cultiu per a la instal·lació de grans parcs solars i èlics, i aquesta estratègia és una estratègia que clarament posa en risc la nostra sobirania alimentària i també compromet la qualitat de vida de moltes comunitats rurals.

I, en definitiva, veiem que aquest pla basat exclusivament en energies renovables, doncs ens continua portant a costos elevats, a problemes de subministrament i a una creixent dependència de tercers. En aquest sentit, mai parlen del gran inconvenient de les renovables, que són energies intermitents i que depenen completament del clima, depenen completament del temps que faci. Perquè, per exemple, l'èlica només funciona si el vent té la intensitat i la constància adequada; la solar, lògicament, la producció disminueix a la nit, en dies ennuvolats o inclús a l'hivern, no?, i la hidro-elèctrica, doncs, pateix l'impacte de les sequeres o dels canvis en els nivells d'aigua, que això requereix poder disposar de fonts de suport com el gas o la nuclear per poder garantir un subministrament que sigui continu.

I això ens porta a una altra qüestió que va molt lligada i vinculada, que és el tracte que el seu Govern dona a l'energia nuclear. I és que el Govern de la Generalitat ha demonitzat les centrals nuclears tot i ser la principal font d'energia a Catalunya, amb un cinquanta-nou per cent de la producció elèctrica l'any 2023. A més, que les dades ho demostrin, no?, que el pes de l'energia nuclear a la producció energètica de

Catalunya és essencial, i és que, a més a més, és una de les fonts més robustes, més estables, eficients i sobretot, ho destaco, verdes. (*Aplaudiments.*)

I què ens trobem en aquest sentit? Que, en lloc d'apostar per mantenir i per poder modernitzar aquestes infraestructures, el Govern segueix el full de ruta de tancament, tancament i tancament de les nuclears –tot el contrari, precisament, del que està fent Europa–, i el que és pitjor, sense un pla alternatiu a curt i a mitjà termini. I això és quelcom que ens porta a una dependència energètica exterior cada vegada més inestable i més cara. I és que continuar amb el tancament de les nostres nuclears i no allargar la seva vida útil és d'una gran irresponsabilitat política.

I, per últim, sí que en vull deixar constància, perquè nosaltres considerem que és essencial que les polítiques energètiques sorgeixin des de la realitat i també des de la seguretat del subministrament. I s'ha d'aprendre dels errors. A mi avui em sorprenia molt, no?, inclús, en una pregunta de control que ha fet el president del meu grup parlamentari al president Salvador Illa, que desconeixia l'ordre que va donar Red Eléctrica de tancar, precisament, durant dos dies consecutius la gran indústria. I és que fa uns dies tots ens en podíem assabentar, però sembla ser que Salvador Illa no s'ha assabentat, com a president de la Generalitat de Catalunya, que Red Eléctrica va ordenar precisament la paralització de la gran indústria durant dos dies consecutius, precisament, per poder garantir el subministrament energètic a les llars. Què vull dir amb això? Que es va paralitzar la indústria, precisament, per evitar apagar-les a les llars. I a això és al que ens condueix el pla i el full de ruta del Govern de la Generalitat. (*Aplaudiments.*)

Mirin, si l'objectiu és lluitar contra el CO₂ i el que es pretén, precisament, és reduir la dependència de l'exterior; si el que es vol és que tinguem una energia econòmica, la solució passa per l'energia nuclear i això implica, senzillament, allargar la vida útil de les centrals nuclears existents –Ascó 1, Ascó 2, i Vandellòs 2– i plantejar també un nou parc de generació nuclear per al futur. I això no vol dir que anem en contra de les energies renovables. Nosaltres, tot el contrari –ja ho hem dit en moltes ocasions i ho seguirem dient– apostem per un *mix* energètic. De fet, defensem que les energies renovables han de ser un complement, però a dia d'avui no poden ser la base. I, de fet, la planificació en aquest sentit ha de prioritzar la seguretat i la disponibilitat, com ja es fa en altres països.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara és torn per respondre de la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, l'honorable Sílvia Paneque i Sureda.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, presidenta. Diputada, bona tarda. Acabava vostè dient que defensem les energies renovables; fotovoltaica, eòlica, deia específicament. Llavors, en el torn de rèplica, a veure si em pot especificar de tots aquests projectes quins defensem exactament vostès? Perquè si estan en contra del Plater, del pla territorial sectorial d'implantació de les renovables, si estan en contra del Plemcat, el projecte experimental que ens ha de dir exactament els impactes o no que pot tenir l'eòlica marina *offshore*, si em diu que fa una defensa tancada de l'energia nuclear, m'agradaria saber a mi, de tots aquests projectes, exactament si em pot especificar quins defensem i quins no.

I li'n dono resposta perquè jo no desistiré d'intentar tenir un discurs rigorós al respecte, a més d'una qüestió tan seriosa com és la transició energètica i, per tant, de donar-los dades, facin vostè els discursos i les *performances* que vulguin fer des d'aquest faristol. No desisteixo de tenir un discurs rigorós, amb dades, i de desmentir quan vostès falten a la veritat. Vostès, efectivament, aquest matí, i ara hi insistia, doncs, que sembla ser que aquí hi ha hagut *un apagón* deia vostè, avui al matí, a Catalunya, i la resta de ciutadans i ciutadanes no ens n'hem adonat. Miri, no és una

instrucció com vostè diu, ni una ordre –crec que ha utilitzat la paraula «ordre»–, és un mecanisme perfectament previst, el que vostès han dit al matí i ara mateix, que ajuda a la gestió del sistema elèctric. I les indústries no s'hi veuen obligades, diputada, les indústries, de fet, s'acullen voluntàriament a aquest mecanisme, i cobren una aportació econòmica. Per tant, no parlin de coses que no són veritat. I una vegada rere una altra, davant les seves falsedats, aportaré dades i intentaré posar rigor a aquest debat.

Miri, l'estat de la qüestió del canvi climàtic. Hi ha un ampli consens..., també els hem demanat moltes vegades que ens diguin els científics que vostès utilitzen, no?, per fer les seves intervencions. Hi ha un consens molt ampli, com li deia, de que és l'acció humana la que ha causat l'escalfament global, que ens trobem davant una situació d'emergència, i que aquesta situació exigeix que els diferents governs prenguin mesures necessàries per viure i produir d'una manera descarbonitzada. I, efectivament, l'energia és clau en aquest àmbit. L'energia és estratègica, va molt més enllà del medi ambient; resulta imprescindible per a la descarbonització de la nostra economia. I el cost, de fet, de la falta de sobirania energètica en aquests moments a Catalunya –efectivament, en això sí que coincidim– és de 10.000 milions cada any –el cost de no tenir sobirania energètica a Catalunya és de 10.000 milions anuals. És una fortuna perduda en un país que, a més a més, som referència en l'àmbit industrial i que no ens podem permetre aquesta situació.

I el model energètic del segle passat, que sembla ser el que vostès defensen, no serveix per al segle XXI. Les energies fòssils són les causants del canvi climàtic, que ens provoca sequera, com dèiem al matí, episodis radicals, a la vegada, de tempestes. I l'evidència d'això és tan taxativa i s'imposa d'una manera tan radical en el nostre entorn que la veritat és que negar-ho és cada vegada –i seré educada– més estrany. En tot cas, les energies fòssils són finites –l'urani també– i, per tant, no superaran el segle que estem vivint. Per tant, si no és, doncs, per creure en el canvi climàtic, ja que vostès són negacionistes, ni que sigui perquè els recursos que vostès apunten són finits –són finits–, no superaran aquest segle. Per tant, s'han de buscar alternatives.

Vostè em parlava d'eines de planificació. Sí, efectivament, aquest Govern continuarà amb algunes de les eines de planificació doncs que s'havien dissenyat en governs anteriors. La implantació de renovables en espais antròpics o urbanitzats cobrirà un 21,3 per cent, aproximadament, dels gigawatts de nova potència que necessitem, dels seixanta-tres que són necessaris d'aquí al 2050. Si no tenim renovables, no tenim implantació d'energies renovables, hi hauria d'haver a Catalunya fins a tretze línies addicionals de molt alta tensió, de tres o quatre cicles. Això també ho dic per a aquells que, des d'altres posicions, es resisteixen a la implantació d'energies renovables –fotovoltaica i eòlica– a Catalunya. O la fabriquem, perquè ens entenguem, o la importem, però les dues coses no poden ser a la vegada.

A més d'importar energia d'Aragó, a aquest escenari encara li faltaria tractar, efectivament, com substituïm l'energia nuclear. Tenim el ProenCAT 2050, que és aquesta prospectiva dels diferents escenaris d'implantació d'energies renovables a Catalunya d'aquí al 2050, un nou model energètic a partir de la nostra realitat, de la que tenim com a territori, de la societat catalana i dels principis d'assolir aquesta neutralitat climàtica d'aquí al 2050, minimitzant al màxim possible l'ocupació en el territori.

Tenim el pla territorial sectorial de renovables, que vostè en parlava com si ja se l'hagués llegit tot, fent unes afirmacions que és que a mi m'han sobtat. Ja m'explicarà en què es basa, perquè el Plater està finalitzant, no és un document tancat, i semblaria..., no?, m'ha dit pràcticament que no servia per a res. El que estableix el Plater, el que ha d'establir –i, per tant, ho discutirem en el seu moment en l'àmbit parlamentari– són objectius sobre territori; és a dir, defineix quins passadissos o per on hauran de passar línies elèctriques de transport necessàries i establir els criteris de tipus

ambiental i condicionants en aquest mapa d'ordenació de les energies renovables a Catalunya, i també planteja, doncs, aquelles solucions que siguin més respectuoses amb el nostre entorn.

Tenim també el pla integrat d'energia i clima 2030, un document que, com l'hi deia, s'ha treballat per diferents governs i que va de la mà del Proencat, o segueix els marcs interpretatius del Proencat. Per tant, veu que tenim aquestes eines de planificació.

Efectivament, en l'única cosa que crec que coincideixo de la seva intervenció és que cal, doncs, accelerar els tràmits administratius d'implantació de les energies renovables a Catalunya. Per tant, aquesta serà una proposta que anirà en la llei d'acompanyament, d'acceleració, i, per tant, suposo que el seu vot en aquest sentit serà coherent amb el que avui ha dit aquí.

I jo pensava, escoltant-los al matí i escoltant-la a vostè en la primera part de la interpellació: «Tantes voltes, tantes voltes, per acabar amb una defensa tancada de l'energia nuclear.» I, fixi's, totes les decisions, finalment, tenen riscos i tenen costos. Hi ha qui ha defensat el carboni fins a les últimes conseqüències, però quan una cosa passa, passada està, i l'escalfament global, doncs, ja el tenim ben present en el dia a dia de les nostres ciutats. Quan tenim accidents nuclears ja no podem fer marxa enrere en el temps, ja han succeït; tampoc davant tràgics esdeveniments de la DANA. I hem de combatre aquests incalculables perills del canvi climàtic, no? I vostè apostant contínuament, doncs, per un *mix* pràcticament dependent de l'energia nuclear sense tenir en compte els riscos. Vostè n'ha fet una defensa tancada, com si l'energia nuclear no tingués cap mena de risc.

Miri, generen residus altament radioactius que són extremadament perillosos durant milers d'anys –de fet, no hi ha càlculs certs de la seva desactivació–; no existeix una solució definitiva per emmagatzemar-los de manera segura a llarg termini, cosa que posa en risc les generacions futures; a més, qualsevol filtració, mala gestió pot contaminar aigües, terres, ecosistemes sencers, amb conseqüències irreversibles per a la salut i el medi ambient. I, malgrat les altes mesures de seguretat, que les tenen –que les tenen–, les centrals nuclears, també hi ha hagut escenaris de catàstrofes immenses, com la de Txernòbil o Fukushima, la del 2011, que van evidenciar que errors tècnics, naturals o humans poden tenir efectes devastadors, incloent evacuacions massives, malalties, contaminacions radioactives a llarg termini.

Per tant, diputada, en la següent resposta probablement pugui continuar defensant algunes de les accions que des del Govern estem implementant, perquè, efectivament, doncs, les energies renovables no tinguin aquest minso quatre per cent en el *mix* energètic, sinó que puguem avançar i complir aquest objectiu que ens hem marcat per al 2030 d'arribar fins a un cinquanta per cent de contribució d'energies renovables a aquest *mix* energètic.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara, per a la rèplica, té la paraula la diputada Mónica Lora i Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; consellera, sobre la primera pregunta que m'ha fet, nosaltres defensem, doncs, tots els projectes, però l'aplicació l'han de decidir precisament els tècnics i no vostès, sempre que, lògicament, es compleixi també amb la llei i amb tots els informes mediambientals. I, després, una cosa que ha dit i que no vull que se'm passi, perquè Salvador Illa ha dit avui que no criminalitzarà les nuclears, però vostè acaba de fer tot el contrari, tot el contrari del que ha fet Salvador Illa aquest matí. (*Aplaudiments.*)

Després m'ha parlat de que si som negacionistes del canvi climàtic. A veure, nosaltres no som negacionistes del canvi climàtic, senzillament perquè el canvi cli-

màtic ha existit sempre. Quan parlem precisament del terror, del fanatisme climàtic, parlem del que significa aquest terror: la por intensa; que és la por que fan les seves polítiques, que no fan més que destruir l'economia i limitar cada vegada més la sobirania energètica. I hem de rebutjar, d'una vegada per totes, tot aquest alarmisme climàtic, aquest fanatisme climàtic que s'impulsa des del Govern de la Generalitat, que no fa més que penalitzar les famílies catalanes. I, de fet, vostè m'ha parlat del seu model energètic com un model d'èxit, però el seu model energètic no és cap model d'èxit; és, senzillament, el model de les apagades, de la dependència cada vegada més gran i també de l'energia cada vegada més cara. (*Aplaudiments.*) És que no podem seguir amb aquest full de ruta.

Jo entenc que és el seu projecte i –de veritat ho dic, amb la mà al cor– ho puc arribar a entendre, que vostès, doncs, ho defensin fins al final dels seus dies, però m'ha de permetre també que jo li pugui fer la crítica política. I el full de ruta que vostès han traçat és un full de ruta que està ple d'incoherències i de moltíssima falta de realisme. De fet, és un camí que ens condueix cap a una dependència energètica insostenible i cada vegada més cara, i és que el seu projecte es basa exclusivament i solament en les renovables. Què vull dir amb això? No estem en contra de les renovables, però pretendre que el sistema energètic funcioni només amb les fonts renovables no és viable.

El que necessitem són alternatives que siguin estables i que siguin fiables, perquè –és el que he comentat abans– les renovables són intermitents i depenen completament del clima. Què vull dir amb això? Doncs que necessitem també comptar amb l'energia nuclear, ja que és precisament una energia que és fiable, que és estable i que, per cert, és verda. I, si no, miri el que està passant al món. Què està passant al món, consellera Paneque? I què s'està fent aquí, tant a Catalunya com a Espanya? S'estan demonitzant les centrals nuclears. I jo crec –nosaltres, des del nostre grup parlamentari– que això és un error estratègic descomunal. S'ha de tenir en compte que Catalunya genera més del cinquanta-nou per cent de la seva energia a partir de les centrals nuclears. Què vull dir amb això? Doncs que això són unes dades que constaten que aquesta energia és clau per a l'estabilitat. A més, és que es tracta d'una font estable, verda i segura i amb emissions de carboni pràcticament inexistents. Però vostès, tot i així, volen demonitzar-la en lloc de mantenir i modernitzar les seves infraestructures, com estan fent en altres països.

Miri, de fet, és curiós observar que al Marroc, igual que a altres països àrabs, estan apostant precisament per una política energètica que la seva base sigui l'eficiència i el fet de poder garantir el subministrament, i rebutgen precisament dependre exclusivament de les renovables. Què vull dir amb això? Que, mentre altres estan treballant per la seva sobirania energètica, nosaltres què fem? L'estem cedint. Mentre altres construeixen centrals nuclears, nosaltres ens les estem carregant. O sigui, com si no tinguéssim prou de comprar els tomàquets, la fruita o altres productes agrícoles, que a sobre ara també haurem d'acabar comprant l'energia. Doncs jo per aquí no passo (*aplaudiments*), sincerament.

Què vull dir amb això? Que jo li demanaria i li pregaria que ens presentés avui aquí, *in situ*, quin és el pla que té el Govern de la Generalitat per poder garantir el subministrament d'energia a curt i a mitjà termini. O vol acabar com Alemanya? Alemanya ha acabat tancant les seves centrals nuclears i ha tingut seriosos problemes, precisament, de subministrament d'energia precisament per dependre exclusivament de les renovables. Nosaltres no volem seguir aquest camí.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de rèplica de la consellera, i té la paraula també per cinc minuts.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, miri, vostè deia: «M'ha d'acceptar la crítica.» No, si jo, crítiques i arguments, els escolto i els intento contrastar quan no els comparteixo, i, si no, els incorporo. El que li he dit que no li acceptaria són les mentides, i que, davant les mentides, jo hi posaria dades i ho contrastaria.

Vostès... O sigui, a veure, és que, al final, vostès han descrit com que aquí hi ha hagut dos dies d'apagada energètica industrial. Però, a veure, vostè creu que si totes les indústries haguessin tingut una apagada energètica no estarien al carrer? De veritat vostè no veu que entre el que diu i la realitat hi ha una distància sideral? És que, és clar, les diuen tan grosses que al final el que diuen sona... Bé, en fi, és igual, això ja no ho definiré.

«Estan destruint l'economia.» I resulta que no fan més que aparèixer articles i informes on diuen que l'economia catalana, per sort –i se n'haurien de felicitar–, i l'economia espanyola, doncs, estan tenint bons creixements; de fet, per sobre d'allò esperat. Per tant, vostè no veu que entre el que diu i el que passa hi ha un univers? Vostès no veuen que el que diuen no té cap mena de sentit? Per tant, si vostè em fa crítiques i em fa aportacions, jo, de debò, les escoltaré i les contestaré. Però, clar, si vostè em dibuixa un món inexistent, d'apagada de tota la indústria catalana... Però, vostè no surt al carrer? Vostè no veu el que està passant? Li dic que això és un mecanisme absolutament previst; que les empreses, a més a més, s'hi adhereixen de manera voluntària i que cobren. Per tant, és un mecanisme de gestió del sistema elèctric; no és una apagada generalitzada de totes les indústries catalanes. Per tant, vostès poden dir totes les mentides que vulguin que jo des d'aquest faristol les aniré desmuntant una rere l'altra. *(Aplaudiments.)*

Segon: estem al Mediterrani, un dels punts més crítics de les conseqüències del canvi climàtic. I les conseqüències, a més a més, són evidents. Hem viscut una DANA terrible a València. Hem vist les conseqüències d'aquest canvi climàtic. I vostè diu que el canvi climàtic ja existia. Escolti, hi ha un consens absolutament generalitzat entre el món científic de que aquests augments de temperatura estan causats per l'acumulació de gasos d'efecte hivernacle i que està causat per l'home i per la seva activitat. Miri, la diferència d'un grau, entre zero i un grau, és la diferència que hi ha entre el gel i l'aigua. I dos graus ens pot portar a escenaris de no retorn. Per tant, aquesta és la realitat. I això és el que ens està dient la comunitat científica.

Respecte a l'energia..., respecte a l'energia nuclear. Escolti, no és que demonitzi; jo he posat els riscos que també té. Perquè és que, és clar, vostè ho estava dibuixant que semblava que hi havia d'haver una planta d'energia nuclear a cada poble de la nostra Catalunya. El que li estic dient és els riscos que també té aquest tipus d'energia.

I, efectivament, hi ha un pla de tancament a Espanya i a Catalunya. I vostè em diu: «I quin és el pla del Govern?» Doncs la implantació d'aquestes energies renovables per aconseguir que l'any 2030 el cinquanta per cent del *mix* energètic vingui d'energies renovables. I vostè em diu: «És que són intermitents.» És que ja fa temps que es van inventar les bateries també. És a dir, confiïn una miqueta més, escoltin una miqueta més la comunitat científica i la innovació i la tecnologia, que està avançant. I que, a més a més, és una oportunitat: tenim l'oportunitat de créixer de manera verda i sostenible, de tenir un nou model econòmic verd i sostenible. Per tant, facin un exercici també d'escoltar i no pensar que només vostès –ja els hi vaig dir un dia– estan en possessió de la veritat.

Si vostès tenen un interès real, jo els faig arribar el Proencat. Allà hi ha els diferents escenaris. Quan el Plater estigui finalitzat en podem discutir. Però aquesta és la planificació del Govern i aquest és el camí que seguirem, a Catalunya, a Espanya i a d'altres països, que s'ha mostrat com un model d'èxit.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera
Moltes gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre l'equiparació salarial

300-00056/15

Passem ara al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'equiparació salarial. És una moció presentada pel grup parlamentari..., una interpellació –perdó– presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té deu minuts la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellers, conselleres, consellera Martínez Bravo. També saludar la representació de la Confederació del Tercer Sector Social, l'Anna Mas. Bé, avui fem una intervenció fonamental per a nosaltres i crec que per al país, i és l'equiparació salarial del personal del sector social. Una demanda que és alhora històrica i urgent. Històrica, perquè les treballadores i els treballadors del sector social pateixen un greuge derivat de l'infrafinançament crònic que s'arrossega des de les retallades del 2010-2012 i que el Govern republicà va començar a revertir amb l'augment sostingut de les tarifes, durant el seu mandat, vinculat a la millora dels salaris de les treballadores. I urgent, perquè el tercer sector social és ampli, plural i un actiu que engloba un conjunt d'entitats i professionals que canalitzen les respostes a diferents reptes socials del nostre país.

I, en aquest context, és fonamental garantir que les treballadores del sector social tinguin els mateixos drets laborals que la resta de les professionals del sector públic i recuperar així la dignitat professional que realment es mereixen.

El sector social és una peça essencial del nostre país i del sistema públic dels serveis socials. No obstant això, ens trobem amb reptes estructurals que encara hem de resoldre, com la desigualtat salarial, la precarietat laboral i la manca de reconeixement professional i social. I permetin-me simplificar-ho de manera senzilla perquè tots i totes puguem entendre de què estem parlant o la magnitud de la problemàtica.

Mirin, la diferència entre el cost brut / hora d'una treballadora social del tercer sector sota conveni tallers i una treballadora social que treballa sota conveni Siscat és de 5,2 euros/hora, que representa un 25,58 per cent de diferència. Si aquesta treballadora social cobrés segons el conveni del Siscat, el seu salari anual seria de 33.782 euros, una diferència anual amb el seu sou actual de 8.640 euros –8.640 euros. Crec que és una dada prou important.

I el mateix passa amb altres professionals: psicòlogues, infermeres, administratives, gerocultores, fisioterapeutes, educadores socials, que depèn on treballin cobren més o menys segons el conveni.

Aquestes diferències són molt injustes i posen en risc no només la dignitat de les treballadores, sinó també el bon funcionament del sector social, en una situació que genera indignació i incomprensió davant d'un greuge tan evident per a les treballadores del sector. I, a més a més, té un impacte directe en altres àmbits: dificultats per poder trobar personal qualificat i problemes per atraure talent professional al sector social; pèrdua constant de talent cap a altres sectors, com és l'educació o la sanitat o l'Administració pública; l'envelliment dels equips, que dificulta que es pugui garantir un relleu generacional; la falta d'atracció d'aquest món, diguem-ne, laboral per a la gent jove; problemes per mantenir la qualitat del servei, atès que les condicions laborals sovint són insostenibles; impacte en la persona usuària i la seva família. I aquí sí que em voldria aturar: imaginin-se vostès una dona amb una discapacitat intel·lectual en un percentatge elevat, usuària d'un centre especial de treball i en un període molt breu de la seva vida, tres anys, ha vist com la seva referent, la treballadora social, ha canviat quatre vegades. Perquè, com és normal i crec que tots fa-

riem el mateix com a professionals, el que volem és millorar les nostres condicions laborals i fer aquests canvis. Però sabeu lo que significa per a aquesta dona usuària d'aquest servei i per a la seva família? Angoixa, malestar i un trasbals del seu dia a dia i el seu entorn.

Consellera, aquesta desigualtat estructural és inadmissible i injusta, i és per això que el Govern republicà va establir un full de ruta clar. En concret, el Departament de Drets Socials va signar un acord de bases per a la construcció d'un sistema de serveis socials propi de Catalunya, on constaven diferents mesures pactades; entre aquestes, incrementar les tarifes de serveis d'atenció a les persones, amb patronals i els sindicats majoritaris del sector. Un acord que va establir en una primera fase un increment del quatre per cent i que més tard es va ampliar a un cinc per cent el 2024. Aquest increment ha d'anar indiscutiblement acompanyat de millores en les condicions laborals de les professionals del sector. I per aquest motiu, les patronals es van comprometre a traslladar aquest augment de tarifes a la millora salarial dels i les professionals, amb l'objectiu que els salaris dels treballadors i treballadores del tercer sector social s'equiparin al sistema públic de salut o a la funció pública.

És important subratllar aquest acord, que és històric, com hem dit, que és la primera vegada que sindicats, patronals i Govern han signat un acord d'aquestes característiques. Però també és històrica la voluntat de construir un sistema català de serveis socials, un sistema basat en la justícia i la sostenibilitat. I un model que no garanteix bones condicions laborals no serà mai ni just ni sostenible. I aquest acord posa el focus en aquestes qüestions. Sigui on sigui on treballin les professionals, la premissa ha de ser clara: mateix treball, mateix salari.

Aquest és l'objectiu que es va marcar durant l'anterior legislatura; un objectiu necessari i urgent i que estem convençudes que podrem assolir, perquè el sector social és fonamental per a la nostra societat, especialment en un context d'envelliment de la població i una esperança de vida més llarga. Catalunya es mereix un sistema de serveis socials on cap recurs es pagui per sota cost, que es renovi la cartera de serveis, que es creï una política de qualitat, com, per exemple, la d'avaluació amb l'entrada del Departament de Drets Socials a l'Aquas, i que es constitueixi una comissió de diàleg social permanent per poder avançar cap a la indexació dels salaris de l'àmbit social en el sector públic.

Consellera, volem saber què farà el seu Govern per poder dignificar el sector social, més enllà de seguir el camí traçat pel Govern republicà, que, com hem dit, per primera vegada, amb diferents agents, es va arribar a aquest acord per poder desencallar una situació cronificada en el temps. Què està fent per poder complir amb tots els pactes de l'acord sectorial que es va signar el mes de juny? Amb quin calendari treballa el seu departament en aquest àmbit? I per què no dir-ho, l'àmbit social és prioritari i ha de ser prioritari, igual que ho és salut i educació. I per això nosaltres, consellera, li volem preguntar: de cara als pressupostos que diuen que estan treballant, del 2025, tindran una partida destinada a l'augment d'aquestes tarifes?

Recordem que la pandèmia de la covid-19 va fer evident moltes de les mancances en l'àmbit sanitari, però també al sistema català de serveis socials; mancances que requerien reformes estructurals i profundes i on també va estar-hi –i ara amb la DANA també ho hem vist– l'àmbit social i l'àmbit del tercer sector, que sempre ha estat al costat de la ciutadania.

Consellera, nosaltres continuarem treballant per aquesta transformació del sistema català de serveis socials, a partir de l'atenció centrada en la persona i la consideració dels professionals com a motor essencial d'aquest sistema. Per això li plantejarem aquestes preguntes, perquè creiem que el sistema català de serveis socials no pot ser aquell calaix de sastre que tot allò que no sabem on va pensem que ha d'acabar en l'àmbit social, i perquè les treballadores, les professionals, evidentment, les usuàries i les seves famílies també mereixen i necessiten aquesta dignificació, no només en l'àmbit més laboral, sinó també professional. Perquè, ens agradi o no, tots

els que estem aquí sovint no pensem que en algun moment de la nostra vida podem ser usuaris de l'àmbit social, igual que sí que tenim molt clar que sí que ho som de salut o que l'educació és important. I crec que el repte que hem de dibuixar-nos com a Parlament és que al final de la legislatura tots puguem ser conscients que tots podem acabar sent usuaris de serveis socials en algun moment de la nostra vida, de manera directa o indirecta.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre, té ara la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, l'honorable Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Presidenta, diputades, diputats, conseller, consellera... Moltes gràcies, diputada, per aquesta interpellació i per la seva intervenció. Estem molt d'acord en moltes de les coses que vostè ha dit i també compartim objectius comuns. Moltes de les seves paraules –la necessitat de construir un sistema, la central necessitat de dignificar la immensa feina que fan les treballadores socials– també les he dit jo en diverses ocasions i, sens dubte, aquest Govern continuarà en aquesta línia.

La dignificació, com deia, de les condicions laborals i salarials dels professionals de serveis socials és una prioritat d'aquest Govern. I això també ens fa reflexionar sobre el model de societat en el qual volem avançar. Els serveis socials són un eix central del nostre estat del benestar, juntament amb les pensions, el sistema de salut i el sistema educatiu; és la xarxa que garanteix que ningú es quedi enrere, especialment les persones més vulnerables. Però, com bé ha dit la diputada, tots segurament accedirem o necessitarem el suport dels serveis socials en algun moment.

No obstant això, hem de reconèixer que aquest pilar fonamental no pot sostenir-se sense el compromís i l'esforç diari dels professionals i les professionals que treballen en aquest àmbit; professionals amb una gran vocació de servei públic que es mereixen les millors condicions laborals i una remuneració justa, per tal d'oferir el servei d'excel·lència que necessita la ciutadania.

Els darrers anys, soc conscient que s'ha fet un esforç important per avançar en aquesta matèria i vull reconèixer la tasca de l'anterior Govern. Com bé ha esmentat la diputada, va haver-hi una signatura important a un acord de bases per construir un sistema de serveis socials propi de Catalunya amb data de l'1 de juny de 2023 entre el Departament de Drets Socials, les principals patronals i sindicats majoritaris que representen les treballadores del sector. També hi va haver celebració de reunions i comissions de seguiment periòdiques de l'acord i, posteriorment, l'addenda al mateix acord, signada el 19 d'abril del 2024, a la que també ha fet referència la diputada.

És cert també que en els anys 2023 i 24 els increments de tarifes aprovats van ser molt significatius, un nou per cent en total; uns increments que també vull posar de manifest i emfatitzar que van ser possibles gràcies a l'acord de pressupostos entre Esquerra Republicana i el PSC. Precisament a principis de novembre, el nostre Govern va fer efectiu part d'aquests acords amb l'ordre d'increment de tarifes de la xarxa de serveis socials del cinc per cent per a l'any 2024. I és un orgull també haver pogut donar compliment a aquest acord.

És a dir, la Generalitat augmenta la seva aportació al sistema de serveis socials, l'ha augmentat aquest 2024 en més de 35 milions d'euros, que s'han traduït en una millora de les condicions salarials dels professionals del sector i que també ha reverterit en una millora de l'atenció a les persones usuàries. Ara bé, som conscients que aquest augment no ha estat suficient per cobrir els costos reals i per garantir la sostenibilitat del sistema, perquè també hem de recordar que venim d'uns anys on la inflació ha estat molt elevada. I li posaré un exemple. Les professionals que treballen atenent la gent gran en situació de dependència pateixen una bretxa salarial

que arriba fins al quaranta per cent respecte a altres convenis del sector. Parlem d'un col·lectiu format majoritàriament per dones, fet que perpetua també la desigualtat estructural de gènere, que no podem tolerar. Aquesta situació no només afecta les treballadores, sinó també la qualitat i la continuïtat dels serveis, dificultant la captació i la retenció de talent en un sector ja castigat per l'alta taxa de rotació i unes condicions laborals precàries.

Senyora diputada, no tingui cap dubte que aquest Govern està totalment compromès amb la millora de les condicions laborals de totes les treballadores i els treballadors del sector social i en fer passes per avançar cap a l'equiparació dels salaris. Durant les darreres setmanes hem mantingut diverses reunions amb les principals patronals, també de l'àmbit de la gent gran, com entitats d'acció social, del tercer sector i també amb sindicats, amb l'objectiu d'estudiar diferents propostes sobre com articular aquest procés d'equiparació.

Entre les principals accions que ja estem treballant en vull destacar quatre. Primer, estudiar la creació d'un salari mínim específic per al sector social que marqui un punt de partida digne per a totes les treballadores del sector. Dos: la reducció progressiva del nombre de convenis col·lectius ja existents, amb l'objectiu d'avançar cap a un conveni únic que garanteixi l'equitat i la claredat en la negociació. Tres: la inclusió de clàusules socials en les subvencions i concursos públics que obliguin al compliment d'unes condicions laborals mínimes. I quatre: el disseny d'una carrera professional que reconegui la formació i l'experiència i el compromís dels professionals.

Vull subratllar que en tot moment comptem amb la col·laboració estreta del Departament d'Empresa i Treball a través de la Direcció General de Treball i la Direcció General del Diàleg Social i també del Departament d'Economia. I fruit d'aquesta feina conjunta d'aquests mesos, puc anunciar que, en l'àmbit del diàleg social, a partir del mes de gener es crearà un grup de treball específic per acompanyar el Departament de Drets Socials i Inclusió en aquest procés d'equiparació salarial. En paral·lel, estem donant seguiment a la revisió de cartera de serveis socials per garantir que s'adapti a les necessitats actuals de la població de Catalunya, així com l'estudi exhaustiu de l'impacte econòmic de l'equiparació salarial a les diferents categories i convenis del sector. També estem treballant amb un contracte d'auditoria per garantir que els darrers increments de les tarifes socials han estat destinats efectivament a la millora salarial dels treballadors i de les treballadores, com va ser acordat.

Però el reconeixement de les professionals del sector exigeix que no només tinguem una millora en les seves condicions salarials, cal avançar en altres aspectes per aconseguir reduir la taxa de rotació amb l'establiment d'una carrera professional que premii l'esforç i la formació. Aquests elements són fonamentals per fer atractiu el sector social, que actualment sovint afronta grans dificultats per captar i retenir personal qualificat i estable. Les problemàtiques socials a què sovint s'han d'enfrontar les treballadores del sector social són molt complexes i necessitem tenir els millors treballadors i les millors treballadores per fer front a aquestes necessitats.

En definitiva, senyora diputada, som conscients que l'equiparació salarial és un objectiu complex que requereix un cronograma d'accions a mitjà i llarg termini. Som conscients que necessitem articular solucions concretes, consensuades amb sindicats, patronals i entitats del tercer sector. Aquest diàleg, que considerem imprescindible, ens ha permès escoltar les demandes urgents del sector i avançar conjuntament de la mà del Departament d'Empresa i Treball.

Però aquest consens bàsic ha d'anar més enllà. En aquest sentit, permeti'm que faci també una crida a la col·laboració i responsabilitat compartida. Diputats i diputades, el nostre sistema de serveis socials és una expressió del contracte social que ens uneix a tots i totes com a societat. Si volem construir una Catalunya més justa, més igualitària, més cohesionada, hem de començar per valorar i dignificar aquelles persones que sostenen la xarxa i el sistema de protecció social. Aquest és un repte

collectiu que requereix el compromís de totes les institucions, dels agents socials i també d'aquesta cambra.

Per continuar avançant en la dignificació de les professionals de l'àmbit social és fonamental comptar amb uns pressupostos per al 2025 que reforcin i prioritzin el sector social. Avui us demano que ens acompanyeu en aquest camí i que treballem plegats per garantir que les professionals dels serveis socials rebin el reconeixement que es mereixen, perquè només així podrem garantir que el nostre sistema social no només sigui sostenible, sinó també just, equitatiu i humà.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara per fer la rèplica té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, celebrem sentir que es continua desenvolupant aquest acord que també he mencionat en la meua intervenció. Vostè ens ha situat el que ja contemplava el propi acord, aquest salari establert en el propi acord, el reconeixement de la carrera professional de les professionals que ens dediquem a l'àmbit social. I, consellera, nosaltres estarem vigilant perquè es pugui complir aquest acord; no per nosaltres, sinó, com molt bé ha dit vostè, per les treballadores de l'àmbit, però també per aquest sistema català de serveis socials.

L'àmbit social, consellera, necessita ser defensat i reivindicat de manera constant, perquè no està al mateix nivell que l'àmbit educatiu o l'àmbit sanitari –no ho està–; si no, segurament estaríem parlant d'altres coses en aquest moment o estaríem parlant d'altres prioritats.

La consellera Paneque..., la tinc aquí. (*L'oradora riu.*) Aprofito per dir que, com a treballadora social i de l'àmbit, m'agrada com vostè defensa, cada vegada que pot, quants diners o quants milers de milions necessitaria per tenir un bon sistema de salut. A mi m'agradaria saber, consellera Martínez, quants milers de milions necessita la seva conselleria per tenir un bon sistema de serveis socials català. M'agradaria poder-ho sentir. Ens agradaria saber exactament quina quantitat estem pensant. Perquè, evidentment, el repte és gran, el repte és gegant.

Com he dit abans, hi ha un factor principal, que és l'infrafinançament crònic que pateix el nostre país. Per això, nosaltres sempre, des del meu grup parlamentari, fem èmfasi sobre el finançament singular, perquè estem segurs que amb un finançament singular segurament estaríem en millors condicions per poder donar una bona resposta no només al servei, sinó a la ciutadania, a la ciutadania que és usuària de l'àmbit social.

Vostè també ha parlat de la dignificació, ha parlat de la vocació. A mi m'entristeix molt que quan es parla de l'àmbit sanitari ningú es qüestiona la vocació i tenen unes condicions laborals envejables. El mateix passa en l'àmbit educatiu. I què passa en l'àmbit social? Lo nostre també és vocacional. Per què no hi ha un reconeixement a aquesta vocació que posem dia a dia per poder donar resposta a moltes necessitats que segurament no acabaran sent sanitàries perquè hi estem donant resposta en l'àmbit social?

I per acabar, consellera, a mi m'agradaria acabar dient que l'àmbit social no són polítiques caritatives. No estic dient que ho hàgim dit, però sí que vull situar que no són polítiques caritatives. L'àmbit social no és el calaix de sastre on va a parar tot allò que no hi trobem resposta. L'àmbit social necessita reconeixement, prestigi social, perquè les polítiques socials, ens agradi o no, són l'eix vertebrador del nostre estat del benestar, que sovint no el tenim present. Som conscients que l'estat del benestar té diferents pilars, però sovint ens oblidem que la pota més important d'aquest estat del benestar és la política social del nostre país.

I, per últim, consellera, hi ha un element que ens hauria de preocupar, i és com és que no estem sent atractius per poder atraure aquest talent o, no només atraure, poder retenir aquest talent. Per què en l'àmbit de la investigació, de la recerca, per què no estem al mateix nivell que altres àmbits professionals? I nosaltres creiem que, segurament, ens cal fer aquesta reflexió, ens cal fer un avançament. Segurament ens cal treballar cap a un llibre blanc de les professions socials, igual que el té l'àmbit, per exemple, sanitari. I, sobretot, cal que continuem situant la política social al centre de totes les intervencions.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per fer la rèplica, té la paraula la consellera Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada. Doncs, com li deia a la primera intervenció, jo crec que estem d'acord en moltes de les qüestions que ha dit i, de fet, algunes d'aquestes qüestions han estat repetides a totes les meves intervencions. Necessitem construir un veritable sistema de protecció social que cohesioni i tingui una estructura clara, que no sigui la suma de projectes aïllats o projectes petits. I algun dels projectes que tenim entre mans –per exemple, la creació de l'Agència Integral Social i Sanitària– és una passa decidida en aquesta direcció, en voler crear estructures per construir aquest veritable sistema.

El sistema social és, sens dubte, fonamental no només per atendre i millorar el benestar de les persones, d'algunes persones vulnerables, com bé deia, sinó que és un sistema fonamental per sostenir, diguéssim, tota la societat i també la nostra economia. De fet, potser deu haver escoltat en algunes intervencions que jo he volgut promoure aquest concepte de la inversió social. Nosaltres no fem despesa social, fem inversió social. Per què? Perquè quan inverteixes en les persones, perquè quan a aquestes persones els hi dones un suport en un moment concret de dificultat, i aquestes persones poden redreçar la seva vida i muntar una empresa o inserir-se al mercat laboral, al final això està generant uns retorns molt importants, no només per a la societat, no només per al benestar d'aquestes persones, sinó també per a l'economia.

Això és una altra manera de reivindicar l'essència i la importància d'invertir en el sector social, i és un model contrari a aquell que algunes persones poden haver reivindicat, no?, o percebre el sector social com el calaix de sastre o la beneficència, afortunadament, amb models que esperem que tots haguem deixat enrere de fa dècades.

El sistema de protecció social no està aquí. Afortunadament, a Catalunya compta amb un reconeixement i unes estructures fortes, però hem de donar un pas cap endavant, un pas cap endavant cap a realment construir un sistema. I com es fa això? Doncs l'hi he dit des del principi: estic molt d'acord que dignificar les condicions laborals és fonamental. Un sector, una empresa, una institució, en gran mesura la qualitat del que facin dependrà de com de motivades estiguin les seves treballadores, els seus treballadors i els seus equips. Això jo crec que ho sabem tots i, sens dubte, això és clau i fonamental al sector social.

Però també ho farem amb millores a la gestió. Nosaltres, en aquests cent vint dies de Govern, hem impulsat la gestió amb mesures concretes, amb plans de xoc específics, que crec que també contribueixen a generar aquest sistema. Perquè també és fonamental millorar en la gestió per dignificar tot el sector en si mateix. No podem aspirar a construir un sistema o aspirar a reclamar i reivindicar més recursos si tenim un sistema de llistes d'espera on no hi hagi una infraestructura digital àgil i es trigui un any per tramitar la valoració de dependència i la valoració de discapacitat.

No podem ambicionar tenir un sistema i reivindicar més recursos si tenim 280 nens menors de sis anys en centres en comptes de en famílies d'acollida. I no podem reivindicar aquest model de sistema amb un sistema de prestacions socials atomitzat, inclús entre diferents administracions, també dins de la Generalitat, i inclús dins del nostre departament. Hi ha multiplicitat de prestacions. Necessitem un model d'una prestació bàsica, renda garantida de ciutadania, ben dissenyada, forta, amb unes infraestructures digitals del segle XXI, àgil, i que arribi a les persones, i que altres prestacions siguin compatibles o, com a mínim, estiguin coordinades en aquest pilar. Això, com deia, és també una qüestió que ens competeix a tots, també en aquesta cambra, i hem d'avançar tots en aquesta direcció.

I sobre l'àmbit de la recerca i la innovació, sens dubte també, donada la meua trajectòria, jo cada dia em desperto i dic: «A veure quan arriba el moment que pugui portar tot aquest coneixement, tota aquesta innovació, al Departament de Drets Socials.» Ho farem, espero fer-ho ben aviat. Però també hem de ser conscients que el Departament de Drets Socials té emergències i necessitats tan grans ara mateix que necessitem abordar-les primer abans de posar-nos a sumar més iniciatives i més oportunitats. Però, sens dubte, estem treballant en aquesta línia i espero que ho aconseguirem ben aviat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Administració de la Generalitat

300-00059/15

Iniciem ara el quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'Administració de la Generalitat; presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I per exposar la interpel·lació, disposa de deu minuts el diputat Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, consellera, conseller, diputats, diputades... Fa aproximadament dos mesos vam conèixer els guanyadors del Premi Nobel d'Economia d'aquest any 2024. Es tracta dels autors d'un llibre molt interessant: *Per què fracassen els països?* En aquesta obra, aquests professors sostenen que la clau per al desenvolupament d'un país o d'una regió no són ni els seus recursos naturals ni el volum de la seva població, ni tan sols les hores de treball o la productivitat. La clau per al creixement sostingut d'un país o d'una regió resideix en la qualitat de les seves institucions.

Si aquestes institucions són rigoroses, estables, inclusives, incentivadores, podem garantir, abans o després, la prosperitat i el benestar d'una societat. Si, en canvi, les institucions són ineficients, extractives, inestables, oligàrquiques, tancades o corruptes, podem preveure la decadència d'un poble.

No cal anar molt lluny per comprovar la importància de les bones institucions. Ho hem viscut de primera mà aquí a Catalunya. Hem pogut comprovar durant la dècada fosca del procés com la corrupció de les nostres institucions feia rodolar Catalunya en franca i clara davallada. Vam viure allò que mai hauríem pensat: la ruptura de l'Estat de dret, l'apologia i la pràctica de la desobediència, la colonització i utilització de totes les institucions per part d'una facció política, l'entrega devota dels mitjans de comunicació a un projecte il·legal, l'apel·lació populista contra les lleis i el poder judicial, la polarització impulsada des de les pròpies estructures de poder de la Generalitat.

Evidentment, aquesta degradació institucional havia de tenir conseqüències: Catalunya va entrar en decadència econòmica, en desprestigi institucional i en una profunda tensió social. L'any 2018 vam perdre el lideratge econòmic d'Espanya; vam viure la fuga de set mil seus empresarials; vam veure com, entre els anys 2017 i 2019, es desplomava un vuitanta-tres per cent la inversió estrangera.

Per això vull subratllar la importància de recuperar el prestigi de les institucions. En primer lloc, perquè tornin a ser realment de tots els catalans. És fonamental allunyar definitivament el partidisme simbòlic i discursiu que hem viscut durant anys en organismes, conselleries, ajuntaments, mitjans de comunicació o escoles. Necessitem unes institucions que no facin propaganda, sinó que serveixin amb neutralitat i objectivitat la ciutadania. Cal fer el contrari del que hem viscut en l'última dècada: hem de passar pàgina d'una vegada del marc polític i discursiu que ha segrestat durant deu anys el *mainstream* polític català. No parlo només de la retòrica nacional cupaire, sinó també de les actituds cupaïres o de Comuns que han predominat en tot allò que tingués un aire de llibertat econòmica, de creativitat empresarial o d'impuls del talent.

Perquè el que hem viscut és com la classe política catalana s'ha acabat convertint en la més reguladora de tot Espanya. És com si, per justificar la seva macroestructura política i administrativa, la classe política catalana hagi caigut en una activitat de constant hiperregulació, una hipertròfia normativa. La veritat és que hauríem de fer un monument a aquells que encara avui, entre tanta teranyina administrativa, legal i burocràtica, s'atreveixen a emprendre. Són herois socials.

Perquè les dades són esfereïdores: l'any 2022 –l'últim any del que tenim dades–, Catalunya va liderar la producció normativa de tot Espanya. És el setè any consecutiu que encapçalem aquest rànquing. Almenys en alguna cosa som capdavaners. El butlletí oficial de la Generalitat va publicar, només en un any, 166.000 pàgines de normativa, un increment del trenta-u per cent respecte a l'any anterior. Una dècada abans la producció normativa era de 67.000 pàgines.

És normal, conseller, que tres-centes entitats s'hagin sumat al Fòrum d'Entitats per la Reforma de l'Administració, exigint una dràstica reducció de la burocràcia, un fre a la «maranya» normativa, l'avaluació independent de les polítiques públiques o l'ajust de l'estructura.

Vostè mateix, ara fa tres mesos, en la presentació al Parlament de les seves prioritats per a aquest mandat, va anunciar la transformació dels serveis públics. Vostè afirmava literalment: «Els he de dir que a vegades hem construït un entramat burocràtic que bloqueja l'Administració.» I segueix: «l'Administració en alguns casos avui està bloquejada per una normativa obsoleta que plantejo que deroguem.» Bé, tindrem ocasió de comprovar-ho en la moció que derivarà d'aquesta interpellació i tindrem ocasió de comprovar la sinceritat dels seus propòsits en aquesta moció, perquè de promeses, a Catalunya, ja n'hem tingut suficients.

De moment els precedents no són gaire bons. Ara fa tres anys, el Parlament de Catalunya va aprovar, en la llei d'acompanyament als pressupostos, un pla de simplificació i reordenació del sector públic. El propi Govern de llavors, Esquerra Republicana, es posava una data límit per presentar-ho. Saben quin és el termini? Saben quan? Divuit mesos, una data màgica per als incompliments nacionalistes. També van ser divuit mesos els que havia d'estar Rufián al Congrés dels Diputats, i divuit els mesos en què s'havia de fer efectiva la independència, segons Junts pel Sí. I aquí seguim dins d'Espanya, amb Rufián al Congrés i amb una administració catalana fallida, sense racionalitzar.

Però una cosa és dir, i una altra cosa és fer, conseller, perquè en aquest àmbit no toquen analgèsics o pomades reparadores, aquí cal cirurgia intensiva. Per començar, reduint de forma contundent la macroestructura d'organismes de la Generalitat. Segons dades oficials, tenim 368 entitats del sector públic. El president del nostre grup va llegir fa uns mesos al plenari una part de la infinita llista d'agències instituts,

consorcis, centres, comissionats, consells, fundacions, patronats, amics, coneguts i saludats, tots mantinguts pel treball i les esqueses de la ciutadania. Ho repeteixo: 368 entitats del sector públic. Durant els últims anys, les comunitats autònomes han fet un esforç de reducció del 9,3 per cent de les entitats del sector públic. Andalusia ho ha optimitzat un trenta-cinc per cent; a Catalunya només n'hem reduït un 1,1 per cent.

Conseller, se lo diré claramente: no podemos permitir que la estructura política y administrativa sea el nuevo poder feudal del siglo XXI. La política y la Administración son para la ciudadanía, y no la ciudadanía para mantener la estructura política y administrativa. No podemos permitir que la Generalitat tenga más estructuras que servicios y más sueldos que soluciones. No puede ser que la Generalitat sea una trinchera de papeles y trámites, mientras la ciudadanía y las empresas luchan por llegar a fin de mes, luchan por crear riqueza y bienestar. No puede ser, *conseller*, que pase lo que hemos denunciado esta misma semana desde el Partido Popular, que, aun contando con más de mil altos cargos y 280.000 funcionarios en la Generalitat, el Gobierno tarde quinientos días en resolver una solicitud de discapacidad. Y en algunas zonas del área metropolitana de Barcelona la espera supera los dos años. Aquí hay un problema..., hi ha un problema d'eficàcia en les dinàmiques, en la gestió i en les prioritats. Al final, conseller, la recepta no és complicada i no li diré que és liberal per no aixecar prejudicis. Deixem-ho en que és la veu del sentit comú.

Catalunya necessita poques i bones lleis que marquin el terreny del lliure joc de la ciutadania. Una administració forta i eficaç, però petita i limitada, perquè allà on el Govern i l'Administració es fa massa gran, la societat es fa massa petita. És hora de governar, conseller, ja en tenim prou, de pactes nacionals, de consells nacionals, de taules pels pactes nacionals; és hora de prendre decisions en ferm.

Ara vostès han nomenat un comitè d'experts per a la reforma de l'Administració. I nosaltres li demanem, conseller, que no enredin. Prou de gestos i de comitès d'experts. Prou de govern, de somriures i de fotografies. Bé, si volen somriure, somriuin, però treballin també. És hora de liderar una reforma a fons de la gestió pública.

Per tot això, li pregunto: què es compromet a aprovar de les reformes normatives necessàries per optimitzar l'Administració? Quan ha d'entregar al comitè d'experts les seves conclusions i quin termini d'implementació es planteja el Govern? Quines mesures concretes té previst realitzar el Govern per reduir les 368 entitats del sector públic català? Quines estratègies adoptarà per frenar el creixement descontrolat de la producció normativa? I quines lleis, normes i decrets derogarà o simplificarà?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per respondre, té la paraula el vicepresident i conseller de la Presidència, el senyor Albert Dalmau Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

M'has fet vicepresident. No sé si... (*L'oradorriu.*)

La vicepresidenta primera

Sí, li he donat un títol que no tocava, però... El conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, això sí, vicepresidenta. Diputat, la veritat és que l'escolto a vostè, senyor Fernández, i, clar, no me'n puc estar, no?, moltes vegades. Parla de la reforma de l'Administració i fa una diagnosi completament ancorada en el passat. La seva mirada, en comptes d'estar posada en els problemes que tenen els ciutadans de Catalunya o en els reptes que el país ha d'afrontar en els propers deu anys, només tracta de descriure un escenari apocalíptic del que ha passat en els darrers deu anys. Com es pot imaginar, joestic ben lluny de les decisions, diguem-ne, i del posicionament

que hi havia predominant en el Govern en els darrers deu anys, però li asseguro que la meua mirada i el centre d'atenció del Govern no està en això, sinó en els reptes que tenen els ciutadans en el dia a dia.

I, a més, coincideixo amb vostè en una cosa. Ha parlat de que un dels principals reptes que té un país per afrontar la seva competitivitat, també la seva competitivitat econòmica, que vostè com jo defensem, és la seva governança. Però per prestigiar les institucions, el primer que cal fer és respectar-les. I jo li diria que aquest discurs apocalíptic que es fa quan parlem dels serveis públics de Catalunya, de l'Administració pública a Catalunya, no ens ajuda en absolut ni en els posicionaments que defensa el Govern..., i, fins i tot, l'hi diré: tampoc en els posicionaments que defensa vostè. I crec que ens farem un favor si ens centrem en parlar, en posar el focus en aquelles coses que crec que poden unir un gran consens d'aquesta cambra.

Miri, en el país hi ha més de 200.000 treballadors i treballadores públics. I sempre m'agrada..., ho vaig dir en aquella compareixença –vostè hi era–, que és bo que els hi posem noms i cognoms, perquè vosaltres, no?, vostès, moltes vegades, sota el nom de comitès dels que en fan sorna, parlen de «xiringuitos» i etcètera, sembla que no posin el focus en qui parlem de quan parlem de l'Administració. Parlem dels metges i metgesses de l'Hospital del Mar, parlem dels Mossos d'Esquadra que fan tasques de seguretat ciutadana, parlem dels mestres que ensenyen a les nostres escoles, parlem dels professionals del món dels serveis socials que atenen en una residència de gent gran. Aquests són els servidors públics que hi ha a casa nostra. No estem parlant en cap moment de «xiringuitos», estem parlant de servidors i servidores públics (*aplaudiments*) que atenen les necessitats de la gent.

Ara bé –ara bé–, això vol dir que, tot i creure i defensar que tenim uns excel·lents servidors i servidores públics, estigui satisfet amb com funciona el sistema? Doncs l'hi dic: no, no ho estic. Però no ho estic jo i crec que no ho estem el conjunt de la cambra, perquè creiem que és millorable. Ara bé, sempre que es presenta una reforma, sempre que es presenta una proposta, sempre dic el mateix: a on posen la mirada?, per construir valor o per destruir-ne? Si és per construir valor, si és per afrontar reformes en els serveis públics que estiguin encaminades a com els fem més eficients, a com els fem més transparents, a com gestionem millor l'avaluació de les polítiques públiques, a com fer millor rendiment de comptes, a com ajudem més l'economia, allà ens trobarà –allà ens trobarà. Ara bé, si el plantejament és sobre com fem retallades i desmantellem servidors públics, que és el model del seu partit en algunes comunitats, allà no ens hi trobarà; a l'inrevés, ens hi trobarà combatent-lo.

Dit això, deixi'm que apunti algunes coses, perquè crec que en aquest debat moltes vegades ens sobra soroll i ens falten propostes. En aquest cas, deixi'm que li digui quatre grans tendències que fixaran el futur dels serveis públics en el nostre país. La primera, diguem-ne, és l'impacte demogràfic. L'envelliment de la població suposa un replantejament global, el més seriós que afronten des de la història moderna els serveis públics en el nostre país, que també té a veure amb la seva sostenibilitat financera. El segon és l'impacte climàtic, eh? Ja sé que vostès moltes vegades el neguen, però l'impacte climàtic impacta de ple en la prestació dels serveis públics. Evidentment, el tercer és l'impacte tecnològic. I el quart –a mi m'agrada parlar-ne, moltes vegades–, molt sovint molt oblidat, és el canvi de valors que hi ha en la nostra societat. Això ens obliga a poder afrontar aquest problema amb una mirada llarga, de transformacions, però també amb una mirada a curt termini, no?

Per afrontar aquests canvis en la transformació dels serveis públics, crec –crec, i per això també apello a que busquem un llenguatge diferent– que ens trobem per primera vegada davant d'un gran consens que hi ha en la nostra societat; que els diferents grups que estem aquí, tot i les nostres sensibilitats diferents, propòsits diferents..., jo sé que els seus anhels i els meus en algunes coses estan radicalment oposats, però encara crec que entre els grups d'aquesta cambra podem trobar camí per

fer, que som capaços de trobar propostes concretes per millorar la reforma de la..., no?, i per afrontar la reforma de l'Administració pública.

Per això, el que hem abordat és, amb aquesta mirada a mitjà i llarg termini, doncs, amb un grup d'experts... Vostès sempre en fan sorna, però parlen molt de la col·laboració publicoprivada. És a dir, és lloable tenir els ciutadans i ciutadanes d'aquest país que..., diguem-ne, sense més retribució que dedicar-nos el seu temps, ens aporten el seu coneixement; persones que venen del món professional, del món de l'empresa, del tercer sector social, dels sindicats, representants dels treballadors i treballadores, empresaris i empresàries, que estan ajudant, eh?, persones que venen també de tradicions polítiques diferents, que estan ajudant a pensar com han de ser aquests serveis públics. I, per això, jo vaig apuntar, en aquella intervenció que vaig fer, dotze prioritats que crec que han de formar part d'aquest consens.

La primera és la simplificació normativa i de processos. Tenim feina a fer, vaig dir, sí. Ens hem imposat moltes vegades un cotilla normativa que, en comptes d'ajudar, dificulta. I, si no, preguntin-ho als propis professionals de l'Administració pública o –em faig un fart de dir-ho– preguntin-ho a la gent del camp, que ho he dit moltes vegades: passen més temps emplenant papers que podent fer la seva feina. La segona és dissenyar els serveis públics des de les necessitats dels ciutadans. La tercera tenia a veure amb una administració cent per cent digital; cent per cent digital, però que no deixi ningú enrere. La quarta tenia a veure amb abordar l'atenció presencial sense necessitat de cita prèvia obligatòria, que, a més, ja els vaig anunciar que portaríem, diguem-ne, la seva eliminació amb caràcter normatiu. El cinquè, la traçabilitat dels tràmits i els serveis per garantir els temps de resposta a la ciutadania. El sisè, consolidar l'ocupació pública de qualitat, tan necessària en el nostre país. El setè, el sector públic com un generador d'activitat econòmica, junt amb el sector també privat. El vuitè punt tenia a veure amb la professionalització de la direcció pública, on tenim feina a fer. El novè tenia a veure amb la perspectiva, com li he dit, de l'impacte en la demografia i el canvi climàtic. El desè, amb la reputació del sector públic. L'onzè, amb la comunicació clara, i el punt 12, amb l'avaluació de les polítiques públiques.

Per fer-ho, a més, ens vàrem proposar no només tenir aquesta mirada llarga, sinó poder fer algunes accions a curt termini d'aquelles coses que en l'Administració pública portem molt de temps amb molt de consens en la societat, que omplen i omplen o engreixen els prestatges de l'Administració. I el que jo els hi he dit i el que els proposo és que ha arribat el moment de fer-ho, una cosa tan revolucionària com deixar d'escriure, en aquest cas, més llibres blancs –que ja ens els coneixem– i passar a fer-ho. I, per això, apello al màxim consens d'aquesta cambra, d'acord? –per això, apello al màxim consens d'aquesta cambra.

Algunes qüestions que hem dit que volíem posar en el curt termini. Ho he dit: impulsar un estatut de la direcció pública professional, perquè hem de millorar la governança del sector públic, i m'ho han sentit dir moltes vegades. Crec que no passa a cap empresa; per tant, hauríem d'evitar que passés a l'Administració, que quan hi han canvis polítics canvia el conjunt de l'Administració.

La segona té a veure amb el relleu generacional que necessitem afrontar en el sector públic en el nostre país. Tenim un sector públic amb persones que varen entrar, doncs, amb la construcció de la democràcia i les institucions de casa nostra, i afrontem un repte important del relleu generacional. I per això hem cregut essencial que, per afrontar noves vocacions de persones joves que surten de les universitats o dels centres de formació professional, havíem de posar en marxa més de dues mil pràctiques professionals per poder-ho fer.

El tercer és que volíem agafar..., a mi sempre m'han sentit dir-ho: l'Administració pública no la tancarem un dia i l'obrirem el dia següent i serà tota nova, però volíem agafar aquells tràmits que són més significatius per a la ciutadania i, per tant, doncs afrontar-ne una reforma de dalt a baix per poder-los fer més fàcils, més àgils,

més entenedors, per reduir-ne els temps d'espera. I així ho hem fet; ho hem fet en els deu tràmits socials més rellevants del sector públic, diguem-ne; després hem decidit ampliar-ho en els deu tràmits –just a petició de les entitats que formen part d'aquest grup d'experts del que vostè en fa sorna– més importants en el sector de l'empresa, i ho hem incorporat també en els deu tràmits més importants en el sector de l'agricultura, que són els tràmits que estem analitzant justament per poder simplificar-los, per poder reduir-los.

Hem parlat també de que volíem avançar en el disseny de la comunicació clara a casa nostra. Masses vegades enviem comunicacions als ciutadans que no s'entenen, que són il·legibles. I, per tant, doncs, en aquest sentit, també ho hem posat en marxa.

Així doncs, torno a l'inici de la meva intervenció, quan li deia que aquests són els reptes principals que nosaltres afrontem com a sector públic, com a reforma de l'Administració. Però m'agradaria, de nou, invitar-lo a aquest objectiu que és compartit. Dic: si volem una administració de prestigi, cal començar per respectar-la –cal començar per respectar-la. I m'agradaria que en aquest debat –per això intento mantenir aquest to amb tots vostès– hi haguessin més propostes que soroll.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara és el torn de rèplica per al diputat. Té la paraula el diputat del Partit Popular Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, m'he hagut de mirar la intervenció, perquè apocalíptic..., no n'he dit res. Jo crec que la situació greu i apocalíptica és per a totes aquelles persones que porten cinc-cents dies esperant un certificat de discapacitat (*aplaudiments*). És per a aquestes persones que la situació és apocalíptica. Perquè, al final, jo he fet una intervenció relatant la realitat que es viu a Catalunya.

Vostè m'ha parlat de la qualitat dels serveis públics a Catalunya i de la qualificació del cos de funcionaris de la Generalitat. Sincerament, jo no tinc cap dubte d'aquesta qualificació –cap. I, precisament per això, em preocupa que els resultats dels nostres serveis públics no estiguin essent bons. Si el nostre personal públic és bo, què està fallant? L'hi pregunto molt sincerament. On estan les fuites del sistema? No devem tenir, precisament, un problema en el disseny estructural? No estem massa carregats de normes i tràmits que maten qualsevol impuls creatiu? No devem estar perdent energies en un aparell polític clientelar excessiu que capta una renda desorbitada amb una productivitat molt discutible? L'últim any del president Montilla Catalunya va acabar amb cinc noves entitats del sector públic, i els pressupostos d'aquest any, aquells que vostès havien pactat amb Esquerra Republicana, preveïen la creació de dos noves entitats. Entengui que fins que no vegem resultats siguem una mica escèptics.

Però, fixi's, no només és un tema de recursos, sinó de com es gasten i com es gestionen aquests recursos, de quines polítiques es fan. La sanitat de Catalunya, tot i gastar més diners per habitant, segons l'informe anual del sistema nacional de salut, té les llistes d'espera més llargues que les de Madrid o les de la Comunitat Valenciana. El mateix passa en educació: tot i que Catalunya gasta més diners per alumne en centres públics, els seus infants mostren competències, en lectura, ciències i matemàtiques, inferiors no només als valencians i als madrilenys, sinó també a les mitjanes espanyoles. El mateix passa en seguretat si comparem la inversió i els resultats davant de la criminalitat. És cert que les coses són complexes, però, evidentment, també cal revisar les polítiques, les dinàmiques de gestió i les estructures.

La qüestió és senzilla, conseller: necessitem serveis públics? Sí, necessitem bons serveis públics. Necessitem una direcció i una estructura política? Clar que sí. El que passa és que la funció de l'Administració i de l'estructura política ha de ser ca-

nalitzar els recursos al servei de la ciutadania i de projectes de benestar, i si la xarxa és massa atapeïda, aquests recursos queden engolits per la seva pròpia estructura.

Li posaré un exemple molt senzill. Creiem necessàries i volem polítiques de joventut? Sí. Mirem de prop l'agència que les hauria de gestionar, l'Agència Catalana de la Joventut. Té un pressupost de 26,5 milions d'euros. D'aquests 26 milions, 11 es dediquen a sous; 2 milions i mig van a reparació d'infraestructures; 9 milions, a material; només 700.000 euros es destinen a transferències, institucions públiques i fundacions. I les polítiques de joventut on queden? On queden aquestes polítiques? Un té la sensació que la gran majoria del pressupost de l'agència s'esgota en ella mateixa, per a la seva supervivència.

No volem treure'n una conclusió precipitada; el que volem és que s'estudii, que s'auditi a fons, perquè als cambrers, als dependents, als emprenedors, als comercials, als advocats i a qualsevol treballador de Catalunya li costa molt guanyar el seu sou. Cada euro que gastem, cada euro que gasten, porta el segell del seu esforç i l'hem de gastar amb la màxima cura o, millor dit, l'hem d'invertir amb la màxima cura.

Una de les altres qüestions que s'han d'abordar, sens dubte, són les injustificables despeses en alts càrrecs. La situació aquí és surrealista. Segons dades oficials, a Catalunya hi ha més de 1.300 càrrecs polítics i directius. I no oblidem que hi ha almenys 280 alts càrrecs de la Generalitat que cobren més que el president del Govern d'Espanya. I després hi ha, conseller, totes aquelles macroestructures que van ser pensades per fer política identitària: les vint-i-una delegacions a l'exterior, que fan més política que servei a Catalunya; els més de 300 milions d'euros de pressupost per a TV3 i Catalunya Ràdio, una corporació audiovisual mastodòntica. I tota aquesta festa, qui la paga? –tota aquesta festa, qui la paga?

Conseller, nosaltres el que diem és que tot això mereix, en primer lloc, una auditoria seriosa i rigorosa, una macroauditoria. Perquè, hi insisteixo, l'Administració és per a la ciutadania, no la ciutadania per mantenir aquesta estructura política i clientelar del Govern.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. També per respondre, té la paraula el conseller de Presidència, el senyor Albert Dalmau Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor Fernández, veig que no me'n surto amb el tema del llenguatge, perquè no abandona els conceptes de «xiringuito», festa, etcètera. Jo no sé aquesta festa qui la paga. Suposo que quan... (*Remor de veus.*) Jo ho recordo claríssimament, sí: aquesta festa, que és la dels serveis públics, la paguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, com el seu sou i el meu –com el seu sou i el meu (*aplaudiments*)– i el dels mestres, els professors, professores, mossos d'esquadra..., d'aquest país.

Dit això, crec que en el país hi ha una expectativa important sobre com afrontem consensos per a la reforma del sector públic, i m'agradaria escoltar les seves propostes, també. Crec que ens farem un favor tots plegats. I, tot i que segur que parteixen en moltes coses de forma..., molt lluny... (*Veus de fons.*) Sí, sí, ja sé que vostè em fa així perquè és el seu model en moltes comunitats. Li he de dir una cosa: quan es tracta d'alts càrrecs, a què s'està referint? A Galícia, que en té més que Catalunya? A Andalusia, que en té més que Catalunya? O a l'Oficina del Español, del senyor Toni Cantó, que va estar en marxa durant un any i mig fent una feina descriptible, que tots ens en recordem? En fi, eh?, pocs comentaris a fer sobre aquest àmbit.

Miri, torno a dir-l'hi: la feina que tenim per endavant és una feina important, que requerirà no només un consens polític rellevant que espero que sigui el més transversal possible en aquesta cambra, perquè els serveis públics ens transcendiran a tots els que estem aquí, sinó que, a més, espero que vingui acompanyada d'un con-

sens social rellevant: primer, en el cas dels servidors i servidores públics, amb diàleg amb els seus representants, amb els sindicats, que són els representants dels treballadors i treballadores, i, en el cas de la resta de la societat, doncs, amb el conjunt de les entitats de la societat civil. Perquè volem una administració pública més àgil, més fàcil, més entenedora, més al servei dels ciutadans i ciutadanes.

I, com que ens preocupen els fets concrets, miri què li dic, que en només cent dies hem agafat els deu tràmits més usats per la ciutadania en empresa, en àmbit social i en l'àmbit de l'agricultura, i aquests trenta tràmits són els que ens proposem reformar. Potser d'aquí un temps vostè em podrà dir: «Què han fet en això?» Jo esperaré a venir aquí i donar comptes, i només li dic: només que haguem avançat en el cinquanta per cent haurem fet una bona feina –només que haguem avançat en el cinquanta per cent haurem fet una bona feina. Perquè a mi també em desespera, quan veig que una llicència d'activitat econòmica tarda massa, o ens desespera a molts de nosaltres –hi ha molta gent que ve aquí del món local– quan veiem que construir un habitatge costa tant en aquest país i que passem més temps movent papers que construint l'habitatge. Doncs, evidentment, aquest és un repte que nosaltres tenim compartit.

Dit això, l'hi he dit, necessitem prestigiar aquests serveis públics. I, per tant, doncs, haurem d'aconseguir tots plegats que aquest debat vagi encaminat, ja l'hi he dit, més a les propostes que al soroll.

Crec que és la meva última intervenció en aquesta cambra abans de Nadal. I, a part de desitjar-li a vostè i a tothom un bon Nadal, deixi'm que em dirigeixi als servidors i servidores públiques que aquest Nadal estaran treballant per garantir la meva seguretat, la meva sanitat i la seva i la de tots els ciutadans de Catalunya: els mestres, els professors, el personal sanitari, el personal de l'Administració que estarà garantint els serveis públics també durant aquestes festes de Nadal. A tots ells i a totes elles, moltes gràcies per cuidar de nosaltres.

Bon Nadal a tothom.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller.

Projecte de llei de l'agència d'atenció integrada social i sanitària de Catalunya (debat de totalitat)

200-00003/15

Abordem ara el cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat del projecte de llei de l'agència d'atenció integrada social i sanitària de Catalunya.

D'acord amb l'article 116 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa en nom del Govern intervindran, en primer lloc, la consellera de Drets Socials i Inclusió i, a continuació, la consellera de Salut, que es repartiran un temps total de quinze minuts. Per tant, el temps d'intervenció serà de set minuts i mig per a cadascuna d'elles. I em demanen d'invertir l'ordre de les intervencions. Per tant, en primer lloc tindrà la paraula la consellera de Salut, l'honorable senyora Olga Pané i Mena. Quan vulgui.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Consellers, diputats... És un dia important per a nosaltres. És un dia molt important, poder estar aquí defensant la proposta de projecte de llei de l'agència d'atenció integrada social i sanitària de Catalunya. És un dia important perquè és una llei important per als ciutadans de Catalunya i per als ciutadans més vulnerables de Catalunya.

L'atenció social i sanitària ens competeix a les dues conselleries que avui estarem aquí i al món local i a altres àmbits del sistema de protecció social del nostre

país. Mirin, els hi vull posar en relleu la necessitat de tenir una atenció integrada social i sanitària. Els sistemes de salut i de serveis socials ofereixen massa sovint una resposta poc coordinada. Aquest fet es fa més evident en persones amb necessitats concurrents d'atenció social i sanitària. L'atenció integrada social i sanitària té com a objectiu oferir una atenció més coordinada i centrada en la persona.

Per exemple, amb un sistema de valoració i un pla únic o un referent únic, un gestor de cas únic que coordini la resposta de totes les necessitats d'aquesta persona. Perquè la persona és una i s'hauria de sentir única. Això té un gran impacte en els resultats de salut i benestar de les persones, les necessitats no cobertes, la iatrogènia, el sobretractament, la institucionalització, i en l'experiència i l'atenció percebuda d'aquestes persones i del seu entorn cuidador.

La realitat demogràfica requereix polítiques explícites i transformadores del model d'atenció de llarga durada, i els il·lustro amb unes poquetes dades que m'han sentit dir altres vegades. Ja hem superat el milió i mig d'habitants de més de seixanta-cinc anys. En tres dècades les persones de més de seixanta-quatre anys s'han doblat. En set anys arribarem als 2,6 milions de persones de més de seixanta-cinc anys, i superarem els 3 milions el 2070. Destaca el creixement de persones molt grans, majors de vuitanta-quatre anys, que continuaran augmentant. Actualment a Catalunya hi han 2.732 persones centenàries, el vuitanta-quatre per cent de les quals són dones. Fer una agència social i sanitària és fer una de les polítiques feministes de més impacte.

Per a les persones de seixanta-cinc anys, l'esperança de vida actual és de 21,2 anys; són cinc anys més d'esperança de vida que fa quaranta anys. Amb 83,6 anys, l'esperança de vida en néixer de la població catalana és una de les més altes del món i situa Catalunya en el lloc deu del rànquing mundial. Les projeccions de futur ens diuen que el 2070 haurem arribat a l'esperança de vida dels noranta anys, i les dones la superaran en tres anys.

L'esperança de vida en bona salut no té la mateixa perspectiva. Les dones viuen menys anys amb bona salut i tenen més discapacitat. L'esperança de vida en bona salut és de seixanta-cinc anys per a les dones i seixanta-sis per als homes. La proporció d'anys de vida viscuts amb bona salut sobre el conjunt de l'esperança de vida és inferior en les dones que els homes.

A Catalunya hi ha 1 milió de persones amb necessitats concurrents sanitàries i socials. S'han fet diversos intents, els darrers quaranta anys, per intentar integrar de manera no normativa aquests dos grans pilars de l'estat de benestar, i no ens n'hem sortit. I es fa evident que cal anar més enllà, amb un marc de coordinació interdepartamental, estructurant les solucions i fent-les sostenibles en el temps. És el que diuen la major part dels organismes internacionals: l'OMS, la Unió Europea, la Comissió Europea, l'OCDE. S'ha d'apostar per l'atenció integrada i per una política pública prioritària en aquest camp.

L'Agaiss, com li diré a partir d'ara, ha d'articular la planificació estratègica, operativa i de serveis en atenció integrada del sistema sanitari i de serveis socials entre les administracions competents: el Departament de Salut, el de Drets Socials i Inclusió i els ens locals, així com amb la resta d'actors, amb l'objectiu de maximitzar-ne l'eficiència i harmonitzar unes respostes que han d'estar orientades al valor i a la desburocratització, facilitant la prestació de serveis més adients i àgils per a la població, evitant duplicitats i promovent les sinergies.

Hem de garantir la màxima coordinació i col·laboració de les actuacions dels professionals, començant, per exemple, per poder compartir dades, que, per estrany que sembli, ara no es pot fer i s'ha de repetir cada una de les gestions en cada un d'aquests ens quan algú vol sentir reconegut algun dels seus drets.

En definitiva, vull destacar les principals prioritats: garantir una atenció integrada social i sanitària de qualitat i centrada en les persones, especialment les grans, amb discapacitat, problemes de salut mental i addiccions; la cura i atenció a les per-

sones en l'entorn domiciliari i comunitari, per afavorir que puguin desenvolupar durant el màxim de temps possible el seu projecte de vida a casa; i quan no puguin i requereixin un ingrés a centres residencials, l'atenció sanitària, que pugui ser prestada pel servei públic de salut, a fi d'oferir, juntament amb la xarxa de serveis socials públics, una atenció integrada que es fonamenti en els drets, que doni resposta a les necessitats d'atenció, a les preferències i al projecte de vida de les persones.

És un bon repte. I esperem de debò el consens de tothom i que ens donin suport. Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, l'honorable Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Molt bé; moltes gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats i diputades... Moltes gràcies, consellera Pané, per aquesta magnífica intervenció.

Em sumo al comentari de la consellera, que avui és un dia molt important per a tots nosaltres de tenir aquest Ple de debat sobre l'agència, la tan esperada agència d'integració social i sanitària; molt necessària també per enfrontar-nos a alguns dels grans reptes als quals ens enfrontem com a societat, com bé deia la consellera, en concret l'envelliment de la població i també l'augment dels casos de discapacitat relacionats amb la discapacitat intel·lectual.

Molts problemes mèdics als quals s'enfronta el Departament de Salut moltes vegades tenen un origen o una vessant social. Per posar-ne un exemple clar, un estudi de l'any 2022 publicat a la revista *Nature* va analitzar dades d'Espanya i va trobar una diferència de fins a 3,8 anys d'esperança de vida d'aquells que neixen en les zones més afavorides amb relació a les menys afavorides del territori. I aquesta vessant social també és palesa en contextos com, per exemple, la soledat no volguda, el sedentarisme o problemes d'addiccions, que moltes vegades tenen un origen social.

I per abordar correctament aquestes problemàtiques la solució també ha de venir, és necessari que vingui de la mà de l'àmbit de salut i de l'àmbit social. Necessitem respostes conjuntes, coordinades des dels dos àmbits.

Com bé deia la consellera, a nivell internacional, això és una demanda cada cop més estesa per tots els organismes internacionals, que ens empenyen en aquesta direcció. Hi ha casos d'èxit molt substancials, com, per exemple, el cas d'Escòcia, on la integració sociosanitària va aconseguir reduir a la meitat els dies d'hospitalització de les persones grans en atenció de llarga durada i també disminuir el nombre de majors de seixanta-cinc anys que viuen en residències.

A Catalunya portem quaranta anys intentant avançar cap a una integració real entre els àmbits social i sanitari. Hi ha hagut moltes experiències pilot i molts intents de fomentar aquesta integració. Recentment, les experiències liderades pels professionals de base dels dos departaments han aconseguit fer avenços i pilotatges més formals i més concrets que han aconseguit un nombre de bones pràctiques que s'han desenvolupat en tot el territori. Han estat importants avenços, importants models, però és necessari obrir un nou capítol i avançar cap a un veritable sistema on establim protocols concrets i donem estructura. I per a això necessitem un marc normatiu clar, que faci d'aquesta integració una realitat sistemàtica, i que aquestes experiències pilot i el treball en xarxa esdevinguin un veritable sistema sòlid, organitzat i replicable a tot el territori.

També en aquest cas, i per fer una mica d'història, també em sumo al reconeixement dels funcionaris públics, també al lideratge d'anteriors governs, però també dels funcionaris públics que van promoure aquest tipus d'experiències. I em sumo també en la línia del conseller, del que feia el conseller Dalmau, de posar en valor la gran tasca d'aquests funcionaris, sent una font d'innovació i millora de l'Adminis-

tració. Però, com deia, necessitem ara avançar, obrir aquesta nova etapa, aquest nou capítol, amb un marc normatiu fort i ferm.

I què ens permetrà aquesta atenció integrada social i sanitària? Doncs, primer, coordinar i assegurar-nos que les persones tenen els suports socials necessaris quan s'enfronten a reptes sanitaris. Per exemple, quan una persona... He volgut ser molt concreta en la meua intervenció, perquè de vegades en els grans debats perdem la concreció de què significa, què podrà fer aquesta veritable integració socio-sanitària. Doncs hi ha exemples molt concrets; que es podrà fer molt més, però jo volia avui posar exemples concrets.

Quan una persona rebí l'alta hospitalària, ens podrem assegurar que té els suports adequats a casa: de treballadors socials, treballadores socials, però també de cuidadors no professionals. I, per exemple, també adonar-nos..., o promoure que aquests cuidadors no professionals tinguin la formació adequada. A Amposta, per exemple, el programa «Escola del cuidar» dona suport als cuidadors no professionals de persones amb demència oferint-los una formació social i sanitària, tallers de gestió emocional, autoestima, nutrició i una formació, diguéssim, més holística.

També, per abordar molts dels problemes sanitaris, necessitem solucions no només des de l'àmbit farmacològic, sinó també social. Això, per exemple, es transmet amb el concepte de la recepta social i comunitària, que ens permetrà abordar problemes d'arrel, com fomentar l'envelliment més actiu. Un dels projectes, per exemple, pilot que s'han abordat és el projecte Salsa, de la Fundació Alícia, que treballa per combatre la soledat no volguda i on els metges d'atenció primària han fet prescripcions socials; metges que recomanen o li demanen al ciutadà assistir a dinars compartits amb altres persones grans per combatre aquesta soledat no desitjada.

Cada cop ens enfrontem a societats més individualistes, amb estructures familiars i comunitàries cada cop més petites i més restringides, i moltes vegades el professional sanitari és el primer o el més accessible a moltes persones. Això continua sent així, mentre construïm el gran sistema de protecció social i que aquests treballadors socials siguin més accessibles, però ara per ara per a moltes persones el metge és el seu referent principal. Que aquesta persona tingui eines per derivar cap a una atenció comunitària i social és molt important i ens aconseguirà grans avenços.

I també, tercer, com apuntava la consellera, en l'atenció a les persones que estan en centres residencials, perquè puguin tenir suports integrats des de l'àmbit social i sanitari; que els centres residencials puguin rebre l'atenció sanitària que presti el sistema de salut en coordinació amb els treballadors de l'àmbit social. Per exemple, al Ripollès el personal de les residències de gent gran treballa de manera protocolitzada i coordinada amb els equips d'atenció primària.

I, finalment, hem de fomentar la innovació en l'àmbit social i sanitari per tenir millors experiències. Tot això ho hem de fer de la mà del món local. És fonamental comptar amb els alcaldes i alcaldesses per al desplegament de l'agència, perquè les àrees bàsiques de serveis socials estan als ajuntaments i ells coneixen la realitat.

Hem de continuar avançant cap a aquesta integració, que espero que compti amb un consens molt ampli d'aquesta cambra; també reconèixer els governs anteriors, que van posar en marxa aquesta llei i que entre tots hem d'aconseguir accelerar.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies també, consellera. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada, té la paraula per un temps màxim de deu minuts el Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula la diputada María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora vicepresidenta. Gracias por las intervenciones, consejeras. La verdad es que estamos total y absolutamente de acuerdo en que el Departamento de

Derechos Sociales y el Departamento de Sanidad deben trabajar de forma integrada. Es algo obvio.

Pero, miren, nosotros pensamos que el dinero de los impuestos de los catalanes es para dar servicio a los catalanes. Los fondos públicos recaudados en Cataluña, tanto por la Generalidad como por el Estado, tienen dueño: los propios catalanes. Y esto debe traducirse en ayudas puntuales cuando algún catalán lo necesita, en forma de sanidad, en forma de ayudas a la dependencia, en forma de educación o de carreteras, y no en agencias de colocación que penden de la Generalitat trufadas de altos cargos con carné de partido y una caja propia independiente donde cada uno de ustedes se reparte una parte del pastel; siempre, por supuesto, atendiendo a la cuota de poder que ostenten –en este caso, los socialistas se llevarán el trozo de pastel más grande.

¿Quieren hacernos creer que el Departamento de Derechos Sociales, con sus veinticinco altos cargos, con sueldos de más de noventa mil euros anuales cada uno, y el Departamento de Sanidad, con sus ciento dieciséis altos cargos y 11 millones de euros al año en sueldos, no son capaces de trabajar de forma conjunta y sincronizada sin necesidad de crear un nuevo organismo y engrosar la lista de altos cargos? Miren, señora consejera de Derechos Sociales y señora consejera de Sanidad, si esto es así, si no disponen ustedes de personas competentes en sus departamentos con la capacidad de hacer un trabajo de colaboración interdepartamental, échenlos a todos y nos ahorramos 14 millones de euros en sueldos anuales. (*Aplaudiments.*)

Pero todos sabemos –todos sabemos– que la creación de una agencia dentro de la Generalitat de Catalunya tiene otra función, que poco tiene que ver con la colaboración entre los departamentos y poco tiene que ver con trabajar por y para los catalanes. Muy al contrario: tenemos decenas de agencias, oficinas, observatorios, consorcios y demás entes que se constituyen con dinero público y se organizan a medida para que los partidos que se alternan en el poder –PSC, Junts y Esquerra– puedan colocar a sus afines y desviar fondos con poca o nula fiscalización.

¿Ejemplos? Pues miren, la Agencia Catalana de Consumo: irregularidades en la contratación de empresas entre los años 2018 y 2020. O la Agencia Catalana del Agua: dos años de cárcel para seis directivos por treinta y ocho contratos fraudulentos y 7,6 millones de euros robados. O el Consorcio de Servicios Sociales de Barcelona, ente del que es partícipe la Generalitat: 22 millones en contratos fraudulentos en solo un año, sobresueldos de 1 millón de euros para toda su cúpula directiva, mala praxis, etcétera, todo perpetrado por el señor Lamiel, entre otros, de Esquerra Republicana. O el consorcio de residuos del Área Metropolitana de Barcelona, el caso Mercurio: el exalcalde de Sabadell, Manuel Bustos, del PSC, acusado de un delito continuado de tráfico de influencias, falsedad documental, prevaricación y malversación de fondos públicos. Hasta la Oficina Antifraude de Cataluña está pringada: su exdirector, Daniel de Alfonso, que cobró trescientos mil euros en sobresueldos de forma irregular.

En fin, que, ya que están organizando esta macroestructura con presupuesto propio, ustedes se deben preguntar: «Oiga, ¿y por qué no crear más microentes y multiplicar los altos cargos y el gasto para poder extraer más rédito económico sin ser fiscalizados?» Y dicho y hecho. En los órganos de gobierno de esta agencia tenemos a la presidencia, a la vicepresidencia primera, a la vicepresidencia segunda, al consejo de dirección, que a su vez está formado, entre otros, por trece vocales, un director y un secretario, y, finalmente, la dirección.

Y, por supuesto, a esta macroestructura y a sus pequeñas derivadas se les debe de dotar de los recursos humanos, laborales y funcionarios, que requieran para realizar tan loable función de conseguir que el Departamento de Derechos Sociales, *alguien* del Departamento de Derechos Sociales, alguno de sus veinticinco altos cargos y sus cientos de funcionarios, pueda trabajar de forma coordinada con *alguien* del Depar-

tamento de Sanidad, de los ciento dieciséis altos cargos y los cientos de funcionarios que hay. Y no solamente cooperar, sino trabajar de forma conjunta.

Y ahí es donde va a parar el dinero de nuestros impuestos que pagan todos los catalanes, a sus agencias y a sus altos cargos. No existe el retorno social con ustedes. No existen los servicios que los catalanes pagan, porque la Generalidad los aspira todos, y solo redundan en su propio beneficio, en el de los políticos y en el de sus amigos.

Esta es la razón por la que VOX presenta una enmienda a la totalidad a cualquier ley que implica la creación de nuevos organismos que penden de la Generalitat y que son auténticas tapaderas para puentear el control que debe tener cualquier gasto que se haga con el dinero de los contribuyentes. (*Alguns aplaudiments.*)

No nos hablen de más agencias. No nos hablen de aumentar más el gasto inútil, superfluo y político. Explíquenles a los catalanes por qué, en vez de en tanto ente y tanto alto cargo, no invierten de forma directa en construir residencias para personas dependientes, que hay más de doce mil esperando una plaza y el cincuenta y nueve por ciento de las residencias tiene una lista de espera de más de un año; por qué no invierten de forma directa en personal sanitario para reducir las listas de espera médicas y quirúrgicas, o en ayudas a la dependencia, o en construir vivienda asequible y tutelada para las personas dependientes, o en incentivos fiscales para empresas que creen empleo para personas con discapacidad.

Miren, VOX siempre ha apostado por una cooperación interdepartamental para la resolución de problemas, por una ventanilla única para la reducción de burocracia, tanto en dependencia y en sanidad como en cualquier campo que lo requiera. Siempre hemos apostado por el municipalismo, para que actúen como correa de transmisión de las dificultades con las que se encuentran los ciudadanos, porque son los que de verdad los conocen.

Siempre hemos apostado por centrar las ayudas de las personas que lo requieren y por la justicia social, y esto también implica priorizar a los nacionales, a los que han cotizado.

Y siempre hemos apostado por la gestión eficaz y eficiente, y esto implica no despilfarrar recursos en gasto político sin retorno, recursos que deberían ser para los catalanes vulnerables. Y ahí es donde jamás les encontramos a ustedes, porque la evidencia nos demuestra que ustedes se priorizan a ustedes mismos: a sus familiares, que colocan en puestos públicos, o a sus afines políticos, con los que hacen lo mismo.

Cataluña necesita soluciones; necesita gente capaz y gente trabajadora cuyo objetivo sea el bienestar de los catalanes, sin agencias ni intermediarios. El covid les ha demostrado las consecuencias de colocar a incompetentes con carné de partido en puestos de responsabilidad y en áreas sensibles como son sanidad y derechos Sociales, y las consecuencias, señoras consejeras..., es que la gente muere.

Cataluña necesita que ustedes dejen de parasitar las instituciones públicas para que los recursos lleguen al pueblo y no se queden por el camino, ese camino que ustedes llevan décadas y décadas transitando.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per expressar el seu posicionament, té la paraula, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, vicepresidenta. Honorables consellers i conselleres, diputats, diputades... Bona tarda a tothom, especialment a la gent que ha treballat en aquesta agència que veig allà dalt. Per tant, gràcies també a... Alguns esteu aquí dalt, eh?, hi ha treballat moltíssima més gent. Bé, per fi comença el tràmit parlamentari de la llei de

l'agència d'atenció integrada social i de salut. Una llei esperada pel sector social i pel sector salut, però sobretot per usuaris i famílies que pateixen la situació actual.

Una llei que és iniciativa de Junts per Catalunya. Ja estava al programa electoral el 2021. Durant els setze mesos de govern dels consellers Cervera i Argimon, es va treballar i es va deixar a punt. Amb la sortida de govern, malauradament, Esquerra la va guardar al calaix. Des de l'oposició, Junts la vam registrar, i, amb aquest estímul, mesos més tard el Govern entrava la seva. Malauradament, van decaure les dues al finalitzar la legislatura. Ara fa un mes que el Govern la va aprovar de nou. Per responsabilitat de país, Junts vam registrar aquest tràmit d'urgència. Agraïm a la Mesa que s'hagi acceptat. No podem esperar més.

La veritat és que avui estava expectant per veure una defensa de les conselleres, per veure fins a quin punt creuen en l'agència, i els hi he de dir que estic content. Tota la presència del Govern crec que és un punt positiu. Abans del Govern ho defensaven, i, per tant, ara també. Per tant, els hi hem de donar el benefici del dubte, i amb ganes de tirar endavant.

Estava molt menys expectant per veure com defensaria l'esmena a la totalitat VOX, per què no cal solucionar aquest problema que tenen els catalans, molts catalans. Les xifres ja les han donat les conselleres. I, vaja, el de sempre, eh?: agències de col·locació, pastissos, sous, «pringats», nacionals... Ha faltat «xiringuito» i ja ho tindríem tot, la veritat. Miri, vostès l'única integració que defensen és la de Catalunya a Espanya, i no es preocupen pas per la gent vulnerable i per la gent gran, i per això defensen que Espanya ens manllevi els nostres recursos i no els puguem dedicar a la gent gran i vulnerable, a la salut i als drets socials, entre altres. I és per això que no defensen l'agència. Cap sorpresa. I ja no penso exhaurir més temps en contestar-los, que ja han quedat retratats.

Mirin, diputats i diputades, per què necessitem l'agència? Doncs els hi vull compartir, si m'ho permeten, una foto d'una situació actual, d'avui mateix, 18 de desembre del 24, i del que volem solucionar amb l'agència. I per això els hi ficaré l'exemple de la Rosa. La Rosa és una padrina, que en diem al Pirineu, de setanta-vuit anys. Viu sola al seu pis. Molt activa. Fa activitats al casal de la gent gran. Tres tardes per setmana cuida els dos nets, que són els fills de la seva única filla.

Durant una classe de ioga, presenta dificultats per parlar i no pot aixecar un braç. Les seves companyes, que saben això del RÀPID –rigui, aixequi i parli–, sospiten que pot ser un ictus i que han d'anar de pressa, i, per tant, truquen al 112.

Efectivament. Ambulància, codi ictus, hospital, box d'emergències. Un TAC ens confirma que és un ictus hemorràgic, un vessament cerebral; si fos un isquèmic, es podria posar un tractament per desfer el coàgul, però, malauradament, no és el cas. Ingressa a la unitat d'ictus. A les setanta-dos hores, que ja està estabilitzada, li queda una hemiplegia del costat dret, és a dir, no pot moure la meitat del cos, la part dreta, i, a més, té dificultats per menjar i per parlar.

A hospitalització d'aguts comença la rehabilitació amb fisioteràpia, teràpia ocupacional i logopèdia. L'evolució és lenta i ha de passar a mitja estada polivalent –ja no necessita l'hospital d'aguts, eh?–, però no hi ha plaça. S'ha d'esperar una setmaneta. Per sort, no ha agafat cap infecció, mentrestant, a l'hospital. Ara, al seu llit no ha pogut ingressar cap dels malalts que estan als passadissos d'urgències.

Quan passa a mitja estada, segueix rehabilitació amb uns professionals sanitaris amables i implicats. Millora la ingesta i millora la parla, però no la mobilitat de la part dreta. Amb els serveis socials sanitaris es decideix que no pot anar encara al domicili –viu sola en un segon pis sense ascensor– i passarà a llarga estada.

Tampoc hi han places, inicialment. S'ha d'esperar tres setmanes més. A llarga estada, quan hi aconsegueix entrar, comença rehabilitació. Cada setmana espera la tarda que la van a veure la filla amb els seus nets, però pateix perquè no pot ajudar la filla.

Han passat tres mesos i l'equip sanitari i les treballadores socials l'avaluen conjuntament per planificar l'alta: domicili o residència? Però, com que hi ha més d'un any d'espera per a la residència, doncs, trien domicili; però, de fet, és el que volia la Rosa.

Es dissenya un pla de rehabilitació i atenció domiciliària. Durant l'ingrés se n'ha fet la valoració de la dependència, té un grau III. En aquests moments, a Catalunya hi ha prop de 200.000 persones esperant aquest grau de dependència: 57.600 en dependència i 138.800 en discapacitat.

La treballadora social li prescriu uns serveis d'atenció domiciliària municipal, el SAD. Li toquen setanta hores mensuals. Però el municipi no té recursos i n'hi donen vint, una hora cada dia, i començarem d'aquí quinze dies.

La treballadora social de serveis socials amb la treballadora social del CAP elaboren un pla d'atenció integrada; presencialment, perquè, com que no tenen una mateixa història clínica compartida, ho han de fer presencialment. No es poden coordinar o costa coordinar. De fet, un dia, quan marxava la treballadora social del domicili, apareix el treballador social de l'ambulatori. La Rosa no ho acaba d'entendre.

S'ha hagut d'adaptar la casa: cadira elèctrica per a les escales, plat de dutxa, retirar portes al passadís. Al municipi hi ha un banc de productes tècnics i li han facilitat un llit articulat i un tamboret per a la dutxa. La resta són els estalvis de la Rosa i de la seva filla.

La treballadora del SAD, que és maquíssima, l'ajuda a dutxar-se, a prendre's la medicació. Finalment hi va dos hores cada matí i la resta té el dispositiu de teleassistència, i la filla s'hi escapa per dinar i per fer-li companyia una estona abans de recollir els nens a l'escola. S'ha hagut de reduir la jornada a la feina.

Als dos anys, té plaça a residència i ingressa en una residència on els hi costa trobar infermeres i els hi costa trobar TCAIs, perquè el sou és molt baix.

I, finalment, tres anys més tard, la Rosa mor a la residència. Ella volia viure i morir a casa, però, bé, ho fa tranquil·la, amb l'acompanyament de PADES i de la seva filla.

Aquesta és la realitat d'avui en dia. Com també és la realitat que sense l'espoli fiscal dels 22.000 milions d'euros la Generalitat podria tindre un pressupost de 60.000 en lloc de 40.000, i moltes demores i condicions laborals se solucionarien.

Però no és l'única solució, no només necessitem això. Necessitem integrar salut i drets socials perquè no n'hi ha prou amb coordinació; necessitem integració, ja ho han vist. Imaginin un cas similar en un pacient amb malaltia crònica prèvia o amb una diversitat funcional o amb una malaltia mental, o en un infant. Això encara és pitjor, eh?

Fa molt temps –ho ha dit la consellera de Salut– que Catalunya té clar que Salut i Drets Socials han de treballar junts: l'any 86, el programa «Vida als anys»; l'any 2011, el programa de prevenció i atenció a la cronicitat; el PIAISS del 14; el PIAISS del 19. Però no n'hi ha prou. La pandèmia ens ho ha demostrat molt clar, i totes les Roses que tenim a domicilis i residències ens ho demanen cada dia.

Quan s'arriba als seixanta-cinc anys –ho ha dit també la consellera–, l'esperança de vida és al voltant de vint-i-un anys més, però, d'aquests vint-i-un anys, onze amb algun grau de dependència. I l'usuari és el mateix: l'hem de situar al centre i mantenir les seves preferències vitals en tot moment, apostant per l'atenció domiciliària, pisos amb serveis, centres de dia, SAIARs; en el moment de perdre l'autonomia, residències assistides, i, quan calgui, el suport de cures palliatives. Atenció centrada en la persona.

Tenim clares les demandes de professionals i usuaris: atenció domiciliària d'activació ràpida, professionals de gestió de casos i més terapeutes ocupacionals. I l'atenció integrada social i sanitària és el model que ens ha de permetre això. És l'aposta de Junts, i per això vam demanar el tràmit d'urgència.

Òbviament que hi han temes que hem de parlar, esmenar..., i millorar el text actual: naturalesa jurídica, adscripció, funcions, organització, recursos humans i econòmics, el finançament, sistemes d'informació, observatori... Ja ho farem a la ponència. Superem el tràmit d'esmena a la totalitat dels intransigents i continuem treballant.

Integrem atenció social i sanitària i continuem treballant per desintegrar Catalunya d'Espanya. Serà la solució definitiva per a tots els usuaris i professionals, perquè sense recursos, sense els nostres recursos, no tindrem ni atenció al domicili ni residències. Ras i curt.

Moltes gràcies. I bon Nadal a tothom.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat Fàbrega. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per expressar el seu posicionament, té la paraula el diputat Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyora presidenta. Honorables conselleres i consellers... Saludar també les senyores Segura i Plaza i el senyor Amblàs, que ens acompanyen en aquesta sessió i que tenen molta responsabilitat en aquest projecte de llei que avui estem debatent.

Les dues conselleres han coincidit que avui era un dia important, i ho reafirmem. El senyor Fàbrega recordava que aquesta és una qüestió que s'ha plantejat a Catalunya en aquests darrers pràcticament quaranta anys, des del programa «Vida als anys»; que aquest és un repte compartit no només a Catalunya, sinó a totes les societats europees, i que en algunes societats europees, com és el cas d'Anglaterra, Escòcia, Països Baixos i Suècia, podem trobar exemples d'èxit d'aquestes polítiques.

Però també és bo recordar, i especialment al grup esmenant, que, justament en el context de l'Estat espanyol, allà on ha tingut més èxit ja avui l'atenció integrada és a Catalunya, fruit de la feina feta al llarg d'aquests anys. I que, efectivament, aquesta és una necessitat que la covid-19 va accelerar, va marcar clarament. I que és molt evident que en el context demogràfic en el que estem instal·lats, el de la jubilació de la generació del *baby-boom*, en un dels països amb l'esperança de vida més alta del món, que vol dir també un increment de la cronicitat i un increment de la complexitat en l'àmbit sanitari..., ens obliga a abordar aquesta política. I, com recordava bé la consellera, la consellera Martínez Bravo, efectivament, sovint aquesta complexitat sanitària..., acompanyada també d'aquesta complexitat social. I que la no integració de sistemes provoca inequitat i ineficiència.

I, efectivament, senyor Fàbrega, en la passada legislatura va haver-hi impuls per part de la consellera Cervera i per part del conseller Argimon i per part, mal m'està el dir-ho, del conseller Balcells i, modestament, de mi mateix. I la presència de la senyora Segura és un bon exemple d'aquest compromís en la passada legislatura, en la que no només el Govern va aprovar aquest projecte de llei, sinó que va iniciar el desplegament de l'atenció integrada –i, sobre això, algunes coses direm.

I, per altra banda, un projecte de llei que respon al compromís d'investidura entre Esquerra Republicana i el Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar. És l'expressió concreta de que allò que avui està promovent el Govern respon també a un projecte de llei enllestit per l'anterior executiu i pactat en el marc de l'acord d'investidura.

I recordar que, efectivament, s'hagués pogut optar per alguna altra solució organitzativa. Alguns països del nostre entorn han optat per integrar els sistemes de cures de llarga durada en els sistemes de salut. A Catalunya hem optat per mantindre departaments separats i crear aquesta estructura que ha de permetre desplegar l'atenció integrada.

Ara bé, l'atenció integrada social i sanitària és l'objectiu; l'eina és la creació de l'agència. I no hem de perdre de vista que la mirada de l'eina ens desviï d'allò que és rellevant, que és el desplegament d'aquesta atenció integrada, molt clarament orientada a que les persones que tenen necessitats socials i sanitàries tinguin un professional de referència i un expedient que els acompanyi per poder ser ateses efectivament de manera integrada.

I, a més a més, aquesta política ha de formar part d'una necessitat evident. En aquest context de creixents necessitats d'inversió en les cures de llarga durada de les persones i amb creixents necessitats d'inversions en l'àmbit de l'atenció sanitària, el desplegament de l'atenció integrada ens ha d'ajudar a una major eficiència en els recursos que destinem a aquestes polítiques. Haurem d'incrementar les inversions en salut i en atenció a la dependència sí o sí. I les qüestions de l'infrafinançament de Catalunya seran una pedra per avançar en aquesta direcció, i l'escàs finançament de l'Estat espanyol en el conjunt de la Unió Europea en aquesta matèria també. Però, justament en un context de recursos insuficients, l'atenció integrada ens ha de permetre aprofitar millor els recursos que tenim.

Ara bé, senyores i senyors diputats, l'agència no esgota tota la política en aquesta matèria, tot el contrari: el desplegament territorial de les governances locals i comarcals és imprescindible. Recordem que no només estem parlant de l'atenció o de la integració d'allò que es fa des de Salut i Drets Socials en l'àmbit del Govern de la Generalitat, sinó que les competències en l'àmbit dels serveis socials d'atenció primària, i singularment en l'àmbit de l'atenció domiciliària, són de caràcter municipal.

Desplegar governances locals i comarcals, com apunten alguns dels set plans pilots demostratius que es varen posar en marxa en la passada legislatura, va en aquesta línia de reforçar la governança territorial, on haurem de parlar de pressupostos unificats probablement entre departaments i també amb el món local i comarcal; on haurem d'avançar, efectivament, en els sistemes d'informació, la seva interoperabilitat, la capacitat de compartir informació digital; on haurem de continuar el desplegament de l'atenció primària en l'àmbit residencial.

Amb el conseller Balcells vam posar en marxa un compromís de que durant tot aquest 24, principis del 25, els CAPs assumissin la cobertura sanitària de les persones que resideixen en residències –fonamental perquè això no sigui només retòrica i no només creem una estructura.

El desplegament en l'àmbit de l'atenció domiciliària, amb aquest enfocament de caràcter comunitari. El desplegament en l'àmbit de la salut mental, amb l'exemple justament del pla pilot posat en marxa a les comarques de Girona, exemple concret de com actuen aquests dos departaments en un àmbit molt específic, i on també hem de ser capaços de desplegar-los en els àmbits de la discapacitat, no només en l'àmbit de la salut mental. En la formació dels professionals, amb l'efectiva incorporació del Departament de Drets Socials a l'estructura de l'Aquas.

I, senyores i senyors diputats, si no avancem en l'equiparació salarial dels salaris de les treballadores del sector social amb les treballadores del sector de la salut, l'atenció integrada serà una quimera. La senyora Driouech ha fet una interpellació a la consellera Martínez Bravo aquesta tarda, fa una estona, que anava en aquesta direcció. Serà fonamental avançar en aquesta atenció integrada. No podrà ser que la infermera de la residència cobri un cinquanta per cent menys, com està sent ara, que la infermera del centre d'atenció primària.

Per tant, absolutament fonamental avançar en aquesta equiparació salarial en un context en el que venim de polítiques profundament desequilibrades. Un sistema de salut que hem desenvolupat de manera robusta al llarg dels anys, un sistema de serveis socials insuficient per afrontar els reptes que tenim en aquesta matèria.

El país necessita polítiques a mitjà i llarg termini, el país necessita polítiques de continuïtat i el país necessita, en reptes com els vinculats a l'envelliment, ser capa-

ços de construir consensos perquè allò que avui hem posat en marxa pugui desplegar-se.

El fet que aquest projecte de llei sigui el mateix projecte de llei que va deixar enllestit el Govern d'Esquerra Republicana i que respongui a un consens amb el principal grup de l'oposició és una indicació de que, efectivament, estem construint veritables estructures de país.

Per tant, des d'Esquerra Republicana continuarem sent actius i decisius per garantir aquestes polítiques pensant en l'interès general del país, pensant en les generacions futures.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. És el torn, ara, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, per expressar el seu posicionament, té la paraula la diputada Belén Pajares Ribas. Quan vulgui.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyora vicepresidenta. Consellers, senyores i senyors diputats... Consellers Pané, Martínez Bravo, avui ens han presentat un projecte de llei de l'agència d'atenció integrada social i sanitària de Catalunya. Es tracta d'una demanda que ens arriba de moltes entitats, des d'associacions de persones amb discapacitat fins a les patronals o les associacions empresarials. Ja ho han expressat també altres portaveus: durant la pandèmia del covid es va evidenciar la necessitat d'aquesta integració; també així ho va expressar en el seu moment el meu grup parlamentari.

Bé, per tal de posicionar el meu grup parlamentari, jo dividiré la meua intervenció en tres blocs: un primer bloc que és allò que segur que tots compartim; un segon bloc que és el de dubtes i preguntes que ens genera aquest projecte, i un tercer bloc que són les línies vermelles per al nostre grup parlamentari, per al Partit Popular.

Primer bloc. Quins són els objectius a aconseguir? La millora dels resultats en benestar i salut de les persones, la millora dels nivells de satisfacció dels usuaris i dels professionals, i l'optimització dels recursos per tal de donar resposta a les necessitats. Això vol dir centrar-se en els usuaris i els pacients, no tan sols com a simples perceptors de serveis, sinó com a subjectes de dret, connectant allò que sempre s'ha dit: el sector sanitari dedicat a cures i el sector social dedicat a cuidar. I ha d'existir, en tot aquest procés, una continuïtat assistencial.

Molts factors ens obliguen a aquesta continuïtat –alguns ja s'han comentat–: l'envel·liment i la cronicitat de les malalties i, en moltes ocasions, la dependència i la discapacitat. Fins i tot..., jo hi vull afegir la discapacitat sobrevinguda, com bé va explicar el diputat Padrós en una interpellació de fa un parell de plens. Partim de la base que lo que cal potenciar, sempre que es pugui, és l'autonomia de la persona en el seu entorn, en el seu domicili. Fins aquí hi podem estar tots d'acord. És la primera part de la meua intervenció: segur que compartim que és un objectiu lloable i fins i tot desitjable, perquè alguna vegada..., segur que tots acabem arribant a aquesta situació. On està el quid de la qüestió? Com s'articula aquesta integració? I aquí ja començo el segon bloc.

El meu grup parlamentari, senyores conselleres, tenim dubtes que la creació d'una agència sigui la solució per donar resposta a tots els reptes que jo he expressat anteriorment –no parlo del concepte de la integració, que en això hi estem d'acord.

Primer de tot, perquè cal parlar de lo que costarà. El projecte de llei no va acompanyat d'una memòria econòmica, que creiem que és necessària quan estem parlant de crear un nou organisme. Potser l'hi van incloure el passat mandat, però en aquesta legislatura no consta en el projecte de llei, en els antecedents de la llei. Vostès ens diuen: «El projecte de la llei de l'agència es dotarà econòmicament de les aportacions dels departaments implicats, Salut i Drets Socials.» Però, clar, això tindrà un

cost, perquè hi hauran despeses de personal, aquestes persones hauran d'anar a treballar a alguna oficina, o serà virtual. Per tant, necessitem saber què costarà.

Un altre aspecte important, a més a més: la integració dels serveis informàtics. Suposarà despesa o no? O ja s'està fent i, per tant, això ja està previst?

I, també, lo més important de cara al futur: el pressupost del 2025 i futurs pressupostos. Tindrà una partida, l'agència, que realment estigui dedicada a les prestacions de serveis a les persones o ho dedicaran només a les despeses de la pròpia agència? Jo els hi poso un exemple: l'atenció domiciliària per promocionar l'autonomia de vida de les persones. Però a l'atenció primària, per exemple, els professionals no disposen d'hores per fer atenció domiciliària, estan sobresaturats. Donaran impuls a això, que és una part molt important del projecte, dotant-lo econòmicament?

Per altra banda, existeixen alguns aspectes que tampoc podem obviar: un, que cal inversió en el sistema social perquè sigui potent, reordenant-lo en base a una acreditació forta; dos, la disparitat de professionals, dels treballadors dels dos àmbits, tant en categories com en salaris, i tres, l'actualització de la cartera de serveis socials.

Un altre tema: el món local, l'Administració local com a primer nivell de proximitat dels ciutadans. Són detectors, moltíssimes vegades, de situacions complexes, sobretot en municipis petits. És obvi que el projecte de llei de l'agència pivota sobre tres branques: salut, drets socials i món local. Com s'organitzaran, a banda d'estar en el consell de direcció? S'ha comentat, i així consta al preàmbul, que hi han set experiències pilot amb bons resultats. La veritat és que podrien haver format part dels antecedents de la llei, aquestes experiències.

Un altre capítol del món local: la ciutat de Barcelona. Barcelona té un estatus especial que li dona la carta municipal. Es crearà una agència només per a la ciutat de Barcelona? De qui dependrà? Del Consorci de Serveis Socials, del Consorci Sanitari de Barcelona? També existirà l'alternança en el comandament?

Per cert, l'alternança en el comandament: tampoc entenem aquesta decisió, que sembla salomònica, de repartir-se l'agència, perquè pensem que és important l'estabilitat en els projectes que es posin en marxa. U, l'impuls de l'atenció domiciliària tant social com sanitària. També l'assistència sanitària en les residències de gent gran. Els òrgans de govern: el consell de direcció no és suficientment representatiu. Les organitzacions empresarials no formen part d'aquest consell de direcció; els proveïdors de serveis, tampoc. I la veritat és que el Departament d'Economia i Finances, que té la clau dels diners, tampoc hi està ben representat.

I ara ja, en el temps que em queda, passo al tercer bloc, que són les línies vermelles. El Grup Popular no donarem suport a crear un organisme més de l'Administració de la Generalitat que es converteixi –com no està el conseller Dalmau ja no li demano que es tapi les orelles– en un nou «xiringuito», d'acord? L'agrupació de salut i drets socials la conformen cinquanta-sis entitats entre entitats autònomes, administratives, de dret públic, salut, societats mercantils –quasi totes de salut. Per tant, el personal amb què es doti aquesta nova agència ha de ser personal que ja formi part de la plantilla de les dos conselleries. És un moment en que, tal com ha explicat el portaveu del meu grup parlamentari en la interpellació de fa molt poqueta estona, lo que cal és racionalitzar l'Administració.

Dos, una altra línia vermella: retiment de comptes i transparència dels resultats dels objectius, perquè el compliment o no dels objectius (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) afectarà el dia a dia de les persones. Aquesta és una llei d'aquestes que a vegades es qualifiquen de molt tècniques, però que, un cop aprovades, afectaran de manera molt directa els ciutadans.

I aquí..., ja vaig acabant. El Grup Popular no ha presentat cap esmena a la totalitat, però, com es desprèn de les meves paraules, això no és una carta blanca. Ens abstindrem a l'esmena que ha presentat el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya,

senyora García. I el nostre vot final dependrà de com quedi la llei; després de passar, doncs, pel període de penència, les compareixences, decidirem què votem.

I ara ja sí que acabo. Som conscients que la creació de l'agència no arreglarà els problemes que pateixen els catalans –les eternes llistes d'espera, tant social com sanitària, el dèficit de professionals i la seva sobresaturació de feina del dia a dia–, però creiem que és un instrument que si està ben gestionat pot solucionar, si més no, algunes d'aquestes deficiències.

Gràcies, senyora vicepresidenta.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyora diputada. És el torn, ara, del Grup Parlamentari de Comuns. I, per expressar el seu posicionament, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, consellers, diputats, diputades, bona tarda. Avui se'ns porta a consideració una proposta llargament esperada. És una proposta que, com diverses de les intervencions que m'han precedit situaven, ha estat tant de temps esperada que molta gent no acabarà de rebre el benefici directe de la integració d'aquesta atenció. En alguns casos, en una situació bastant pitjor de la que situava el senyor Fàbrega, perquè ell plantejava la situació de gent que pot pagar amb recursos propis determinades atencions i determinats recursos i determinats elements, però hi ha gent que no disposa d'aquests recursos i que, per tant, té una situació encara molt més deteriorada, i aquest temps d'espera ha fet que, directament, doncs, no hagin arribat a rebre la seva valoració perquè, malauradament, han finalitzat la seva existència sense poder rebre aquesta atenció. Això porta a tenir en consideració que aquesta demora excessiva té a veure amb el fet de que el mandat anterior, malgrat que el projecte va ser anunciat a bombo i plateret..., en canvi, no va ser tramitat fins al final del mandat i de forma també reactiva.

Dit això, de ben segur que tindrem oportunitat de debatre a bastament durant la tramitació del projecte de llei, però sí que voldríem fer referència a alguns elements que considerem que destaquen dins del projecte.

En primer lloc, per la previsió de mecanismes de participació dels sindicats, moviment veïnal, també d'entitats de salut. Per Comuns és clau l'empoderament de les usuàries dels serveis, que han de ser protagonistes en primera persona i, per tant, qui prenguin decisions sobre aquests, però també de les entitats en que s'organitzen les usuàries per a la lluita per la qualitat dels serveis públics.

En segon lloc, per la definició d'un model de gestió que dona per descomptada l'existència de serveis de la cartera que tot sembla indicar que es prestaran des d'entitats privades, suposem que en règim de concert, donada la previsió, entre les funcions de l'agència, de la definició de taxes i preus públics dels serveis que es gestionin directament i que suposem que es determinaran reglamentàriament, tot i que el projecte no és prou clar al respecte. En qualsevol cas, pel nostre grup és fonamental una estratègia de gestió directa, prèvia actualització de la cartera de serveis.

Un altre element clau serà la definició de criteris a l'hora de concretar les delegacions territorials de l'agència per tal de garantir l'equitat territorial en matèria de drets a que fa referència el propi projecte i que no poden ser determinades exclusivament en base a ràtios com la població, que no tenen en consideració les necessitats i característiques del territori i que, per tant, no permeten un abordatge amb visió comunitària, imprescindible per a uns resultats positius.

A aquest respecte, serà clau disposar dels recursos necessaris sense tibar encara més els serveis públics, prou afeblits ja de per si, com els implicats en aquest projecte. I volem fer especial referència als recursos necessaris per dur a la pràctica l'equiparació de condicions laborals de les professionals, que, com vostès saben, tenen una situació d'enorme bretxa respecte a les professionals públiques.

Com considerem essencial també la garantia de la longitudinalitat, que el projecte sembla garantir, és cert, en millors condicions, encara més important ara que la cobertura de les necessitats de salut de les residències es desenvolupa des de l'atenció primària.

Hem de dir que més dubtes, en canvi, ens genera la calendarització del desplegament a un any de l'entrada en vigor, si tenim en compte que, com deia anteriorment, el contracte programa requereix prèviament l'aprovació del pla estratègic però que fa massa temps que tenim pendent la revisió de la cartera de serveis en drets socials, cosa que considerem un requisit previ, de forma que només si es desenvolupa en paral·lel als treballs de la ponència serà possible donar compliment a aquesta previsió temporal, a risc de que, en cas contrari, tant pla estratègic com contracte programa deixin sense cobertura part d'aquesta cartera de serveis, que –i perdonin que em reïteri– considerem d'extraordinària importància, o la previsió de la presidència com a òrgan de contractació en detriment d'òrgans col·legiats.

Bé, en qualsevol cas, com deia al principi, tornarem sobre aquestes qüestions, sense cap mena de dubte, durant les tasques de la ponència, però cal anar situant alguns dels elements que en bona mesura definiran els treballs de la mateixa ponència.

Com que em remeto a alguna de les intervencions precedents, a alguna de les qüestions, i no voldria tornar a incidir sobre determinades qüestions..., sí que voldria fer una última referència a una qüestió que ens sembla molt rellevant. I és que la integració ens genera dubtes pel que fa a aquesta governança compartida en períodes alterns entre ambdós departaments, també vinculada al tema de l'aprovació d'aquest pla estratègic, que, com que té una vigència quadriennal, igual que aquesta rotació en la governança, pensem que podria originar alguna disfunció, la qual cosa no vol dir que s'hagi de donar, però pensem que és una qüestió que caldria afinar especialment.

I, per últim, pel que fa a l'esmena a la totalitat, tenint en compte que es tracta d'una esmena de retorn que està buida de contingut, més enllà de l'exposició del grup esmenant, que entenem que no es correspon, per tant, amb cap contingut real, Comuns ens hi posicionarem amb un vot contrari.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bona tarda de nou. Nosaltres no creiem que una agència d'atenció integrada social i sanitària de Catalunya resolgui el problema actual. Que haguem de crear tota aquesta nova estructura, amb tot el que necessita, no?, tot el que requereixen les presidències, vicepresidències, direccions..., que haguem de crear tota aquesta estructura creiem que no és la solució que resoldrà el problema que tenim actualment.

Això sí, votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, d'una banda, perquè tenim un pacte antifeixista que ens creiem i, per tant, com que està presentada per VOX, la votarem en contra, però la veritat és que la proposta de llei ens presenta molts dubtes i possiblement ens haguéssim abstingut, en un altre cas.

No neguem la falta de coordinació que es dona entre l'àmbit de salut i l'atenció que es dona des de l'àmbit social. I aquesta descoordinació comporta problemes greus, no?: d'una banda, necessitats que no queden cobertes; de l'altra, duplicitats, sobretractaments, sobremedicació, excés d'institucionalització. O sigui, això ja veiem que hi és.

I també posem el focus en la gent que ha de rebre aquesta realitat, qui pateix: la gent gran, les persones amb dependència, amb discapacitat, amb problemes de salut mental o addiccions en general. Estem parlant de persones en situació de fragilitat, de vulnerabilitat, i de l'entorn familiar que les cuida. I totes aquestes persones, amb

aquestes vulnerabilitats i aquesta situació de fragilitat, el que troben al davant és una administració que no els atén amb la cura que necessiten, que és inflexible, que és lenta, que els fa viure en eternes llistes d'espera, que sovint els dona solucions a mitges. I, per tant, és clar que cal una coordinació, que calen canvis. I estem convençudes que una solució òptima és aquesta atenció integrada, però sí que creiem que per donar aquesta atenció integrada no ens cal crear una agència.

Les prioritats que vostès marquen a la llei, codissenyar un pla únic d'atenció a les persones, compartir informació i garantir operativitat, redissenyar aquells serveis socials i sanitaris que s'hagin de millorar en accessibilitat, transicions de qualitat, atenció a les persones... En això estem totalment d'acord, que són les prioritats que vostès marquen, però sí que creiem que per fer això no cal crear una agència.

Anem a alguns punts concrets de la proposta de llei que presenten. En els seus objectius, parlen de millorar l'experiència dels i les professionals en la prestació de l'atenció. «Millorar l'experiència dels professionals.» Jo crec que cap professional que llegeixi això pensarà que és la llei que necessita; per tant, que en cap cas està pensada perquè aquest sector de treball –feminitzat, precaritzat– millori les seves condicions laborals. I això –aquestes condicions...– és imprescindible, fonamental per donar un servei de qualitat. Amb treballadores explotades, mal pagades, amb condicions de treball pèssimes... O donem valor i centralitat al treball de cures i el posem al mateix nivell que el treball productiu o mai tindrem uns serveis sociosanitaris de qualitat.

Dintre de les prioritats que es marquen, diuen que la màxima prioritat serà la cura, la inclusió social en l'entorn domiciliari i comunitari, per tal de que es pugui desenvolupar el màxim de temps possible el projecte de vida a casa, i això implica potenciar l'atenció domiciliària. Aquí, perdoni, però estan parlant de la feina que s'ha de fer des dels ajuntaments, però al llarg d'aquesta llei el que tenim la sensació és que es compta molt poc amb els ajuntaments. Si abans deia que cap professional diria que aquesta és la llei que necessita, també crec que en això els serveis socials dels ajuntaments i els consells comarcals també dirien que aquesta llei els serveix de poc. No resol cap dels problemes que ara mateix tenen.

Els serveis socials, en aquest moment, haurien de centrar la seva activitat en l'acompanyament en els moments complicats de la vida dels veïns i les veïnes, perquè sovint el que tenen és la sensació de que són un caixer automàtic. Es posen en la pell d'uns serveis socials amb un ajuntament que pateixen la inseguretat d'un finançament quadriennal? Amb la rotació de treballadors que això provoca, amb els problemes amb els interventors i els secretaris d'ajuntament més petits, amb els serveis dels consells comarcals? No parlen del contracte programa amb els municipis o de com millorar-lo. Només parlen del contracte programa que tindrà la pròpia agència amb els dos departaments.

També, quan parlen de participació, defineixen dos nivells diferents: garantir la participació de les administracions –en el mateix lot que les institucions, organitzacions, agents socials i econòmics, corporacions, bla-bla-bla–, i sí que parlen que els departaments han de participar activament en l'elaboració i desplegament de les propostes. Creiem que..., tal com està aquí descrit, el paper del món local ens preocupa molt i ens fa preveure una tramitació llarga, perquè no queda clar com què serà.

La segona prioritat que determinen en aquest escrit, en aquesta proposta de llei, és la de les persones institucionalitzades en centres residencials o que requereixen un ingrés. La consellera Pané ha parlat de serveis públics, però el que concreta aquí són serveis de provisió públics. Dintre d'això també hi han serveis de gestió delegada i, per tant, estem parlant de gestió privada, al final, d'això. No parlen en cap moment del model residencial, que per nosaltres és clau: quin tipus de residències?, com ha de ser la vida dintre d'aquestes residències? I no estem parlant només de públic i privat. I, en canvi, sí que especifiquen al llarg del text, sí que parlen de concerts, de convenis o de qualsevol altra forma de gestió amb entitats públiques i privades.

En definitiva –i podríem parlar d'atenció en altres punts, però jo crec que durant la ponència ja entrarem en detall a tot–, nosaltres creiem que no és la llei que voldríem perquè representa un afebliment dels serveis públics; parla molt de com concertar i de com potenciar serveis privats. Creiem que no és la llei que voldrien les treballadores, perquè no reivindica el paper del treball de cures. Creiem que no és la llei que voldria el món local, perquè els hi dona un paper subsidiari. Finalment, creiem que no és la llei que voldrien les persones que han d'utilitzar aquest servei, perquè no s'ha pensat en elles ni en garantir la seva autonomia ni la qualitat del servei.

Nosaltres sí que creiem que cal una atenció integral que acabi amb la fragmentació del sistema, però el problema no és només de coordinació, i per això no el resoldrà només una agència. Només amb una agència el que farem és replicar la descoordinació entre el Departament de Salut i l'agència, entre el Departament de Drets i l'agència, entre el món local i l'agència. El que creiem que cal i que és necessari és un sistema públic de salut i una xarxa de serveis socials públics amb gestió directa, amb equitat territorial, que siguin forts, amb més professionals i amb més recursos per poder resoldre tots aquests problemes.

Nosaltres no recolzem l'esmena a la totalitat. Ens trobarem treballant en la ponència de la llei, però ja els hi anunciem que tenim molts dubtes de com està plantejada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

D'ençà del 2007, més de cent mil catalans han mort sense haver cobrat el que els corresponia en base a la llei de la dependència. Algú coneix cap MENA que no hagi cobrat puntualment la renda o l'ajut al lloguer? Jo no. Es veu que si entres per Ceuta o Melilla les tramitacions van més ràpides que si baixes de Pardines o de Castellar de n'Hug.

Si la implantació de l'atenció integrada social i sanitària ha de servir per posar fi a la vergonya absoluta que representen les llistes d'espera i el temps de gestió actuals, si ha de servir per millorar l'atenció a les persones grans o amb discapacitat, si ha de servir per agilitzar els tràmits administratius que permeten detectar i reconèixer el grau de dependència i per disminuir els terminis de resolució actuals, que s'allarguen injustificadament un any, la celebrem i l'aplaudim, però som plenament conscients que sense un model sanitari consolidat i uns serveis socials potents aquesta llei no serà eficaç.

Les progressives desinversions en el sistema públic de salut i l'entrada de milers d'immigrants no contribuents a les arques però beneficiaris, sense límits ni vergonya, de recursos públics han generat el col·lapse del sistema sanitari i el desbordament dels serveis socials. I ara tothom a córrer.

L'estructura i personal que havien de servir per tramitar els ajuts i subvencions als nostres avis els han destinat a omplir formularis de nouvinguts. Han subcontractat serveis explícits per gestionar les ajudes dels menors no acompanyats i contra-servis per corregir les errades o frauds que s'han comès. I els expedients dels avis dependents, per contra, s'han amuntegat al cim de la taula. Molts ja no hi seran a temps i passaran a engruixir la xifra de la vergonya.

Vetllarem de prop els pressupostos que presentin per garantir que doten convenientment l'agència i els departaments implicats i que, per tant, fan possible el desenvolupament i compliment d'aquesta llei, que, ben aplicada, considerem necessària i pertinent.

Aprofitem l'avinentesa per instar-los a no distreure's amb frases balderes com «la integració en l'àmbit sanitari amb perspectiva de gènere». Dedicuin els esforços i els

recursos a garantir que tothom rebi els serveis adequats i percebi el que per llei li pertoca, i deixin-se estar de gèneres i de perspectives.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Molt bé; gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats i també persones que ens acompanyen del Departament de Salut, Aina Plaza, directora general, i altres que treballen en el seu equip... Avui iniciem el tràmit de l'esperat projecte de llei de l'agència d'atenció integral social i sanitària de Catalunya, un projecte que, com molt bé han explicat la consellera de Salut i la consellera de Drets Socials i Inclusió, és un salt endavant en el nostre sistema.

És una adaptació del sistema públic a la nostra realitat actual, el d'una població més envellida que quan es van dissenyar els serveis públics de fa més de quaranta-cinc anys. I precisament en els primers cent dies el Govern ha fet aquesta aprovació des del Govern i que envia, doncs, al Parlament de Catalunya. La seva tramitació la treballarem conjuntament també amb la diputada i portaveu de la Comissió de Drets Socials i Inclusió.

I, abans de res, vull començar donant les gràcies, des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, a totes les persones que han participat des de fa molts anys sota la fita de la mirada integrada de l'assistència en l'àmbit social i sanitari, a les persones que han cregut que calia donar aquest pas perquè la societat anava per aquí, a tots els professionals sanitaris, als professionals de serveis socials, als tècnics, a les entitats, a les persones que han dedicat hores fora de l'àmbit laboral i del seu àmbit laboral abocant-hi esforços, il·lusions i experiència creient que aquest moment arribaria. Sense totes les proves pilots arreu de Catalunya, els congressos, les jornades d'intercanvi d'experiències, avui no estaríem aquí. Per tant, moltes gràcies.

I, entrant en el projecte de llei que avui tractem, vull sintetitzar els aspectes que bàsicament concentra en tres elements de l'agència: integració, domicili i món local.

Comencem parlant del primer apartat, el de la integració. És rellevant, aquest concepte, i, a més, està en el títol de l'agència. Perquè no estem parlant ni de coordinació ni de cooperació, estem parlant d'incorporar les dues mirades en una. I això què vol dir? Això vol dir que les persones tindran un sol equip de professionals entre els dos departaments quan hi hagi una gestió del cas dual, amb participació de professionals de l'àmbit salut i de l'àmbit de serveis socials, que donaran resposta a les necessitats de manera conjunta, tant socials com sanitàries, en comptes de lo que tenim ara, que han de transitar entre els dos sistemes adaptant-se als determinats requeriments que hi han. Cal que el sistema, doncs, s'adapti a les persones. Per tant, parlem d'un únic referent i d'una finestra única.

I això també es tradueix en que hi haurà un únic pla d'actuació a les persones, un pla d'atenció únic. En l'actualitat ens trobem que la complexitat de les persones tractades representa que puguin arribar a tenir tres o quatre plans diferents, degut a aquesta complexitat, i que molts són a vegades fins i tot contradictoris.

Integració també vol dir promoure plataformes tecnològiques comunes amb l'objectiu de facilitar el contínuum assistencial, possibilitant així a tots els actors que intervenen en el procés d'atenció que puguin accedir a aquest únic pla. Per tant, estem parlant de simplificació de tràmits, estem parlant de millora de l'eficiència.

Per tant, senyors del partit de VOX, vostès estan en contra d'aquesta desburocratització, estan en contra d'aquesta simplificació administrativa. Que quedi clar que, en el que avui votarem, vostès, amb aquesta esmena a la totalitat, estan votant precisament en contra de tot això.

Resumint, sota la integració tenim un sol equip, un sol pla, un sol sistema d'informació. I, a més, sabem que als territoris amb més atenció integrada s'observa una

disminució d'un vint per cent en el risc d'institucionalització, d'ingressar en una residència. Per tant, és efectiu. I ens deien els experts en aquest àmbit que a Gran Bretanya, el National Health Service, el PIUC d'hivern, el pla integral d'urgències de Catalunya, que és una eina de l'àmbit de la salut, finança el SAD, el servei d'atenció domiciliària, que és un àmbit de serveis socials, i, precisament, per evitar la congestió hospitalària. I això ho poden fer perquè hi ha aquesta mirada única i perquè són el mateix. Un bon exemple del que es podria arribar a fer aquí.

Dos, la qüestió del domicili, el domicili com a objectiu. On millor que a casa allargar el temps el màxim possible? Retardem al màxim l'haver d'anar a una residència. Per moltes qüestions. Tots ho sabem. Tots els elements, per tant, complementaris, que ajuden al domicili a cada persona, caldrà reforçar-los: les ajudes a la llar, la rehabilitació, etcètera. Aquesta mirada promourà la resposta proactiva, lliure i orientada a potenciar l'autonomia de la població, en contraposició, precisament, a la tendència que avui dia tenim, que és una resposta més reactiva, fragmentada i més rígida. Les experiències internacionals, de fet, d'atenció integrada domiciliària ens demostren una tendència de reducció dels ingressos hospitalaris, entre un deu i un vint per cent en..., els tres i quatre anys.

El tercer punt, el món local. Volem destacar també aquesta pota importantíssima i imprescindible que són els ajuntaments i el govern local. Per treballar la prevenció i el valor de l'atenció comunitària cal la coparticipació del món local sí o sí. El paper que l'entorn, el barri, el municipi i la xarxa d'entitats poden fer per mantenir la vinculació de la persona és clau; la necessitat de ser proactius amb la lògica de la prevenció i també la de la recuperació des de qui coneix molt la persona, que són precisament aquests serveis municipals. Així, en aquest sentit, el món local ostenta una representativitat d'un terç al consell de direcció. Participa, doncs, d'aquesta estratègia i de l'orientació de l'agència.

Per concloure, la realitat demogràfica requereix polítiques explícites i transformadores del model d'atenció de llarga durada per tal que s'ajusti a les necessitats reals de la ciutadania. L'agència és una oportunitat per orientar els serveis a les pràctiques de valor, a generar innovació i a la sostenibilitat del propi sistema; una mesura pionera a Espanya i amb pocs antecedents, ho hem sentit també aquí, amb antecedents anglosaxons i de països nòrdics. Per tant, té tot el sentit que un dels països amb la població més envellida del món emprengui vies innovadores com aquesta.

Posarem, ara sí, la persona en el centre del sistema i millorarem, sens dubte, els resultats de salut i benestar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedim, doncs, a la votació de l'esmena a la totalitat de retorn de la iniciativa presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 10 vots a favor i 13 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i quatre minuts.